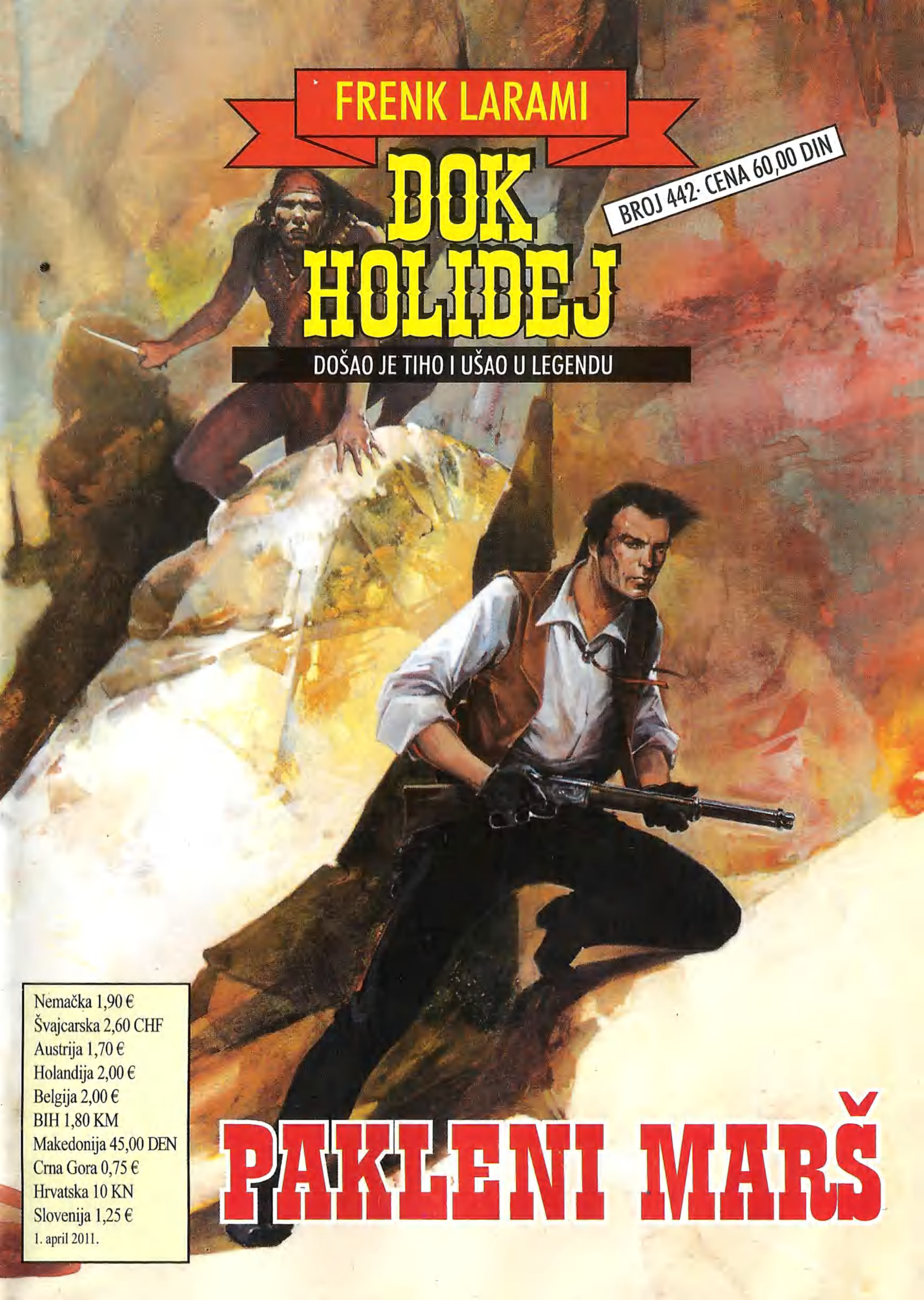

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 442 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
1. april 2011.

PAKLENI MARŠ

★ DOK HOLIDEJ ★

442

Frenk Larami

PAKLENI MARŠ

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 442

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

FIRE REFLECTION

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 23. III 2011.

Tržište: 1. IV 2011.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Mатице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – FIRE REFLECTION

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Oba jahača su otkrila Doka Holideja. Zastali su u senci jednog kaktusa i napregnuto su gledali u njegovom pravcu. Viši od dvojice izvukao je pušku iz futrole na sedlu.

Holidej se osmehnu. Nisu, naravno, mogli znati ko je on. Za njega, međutim, nije bilo sumnje ko je pred njim: PačeKO Kobi i mis Dženet Džons, koja je, zajedno sa svojim pratiocem, olakšala svog oca za šezdeset hiljada dolara. Doku se osmeh razli po licu. Njegov oštar pogled otkrio je i dobro nabijene bisage.

– Zašto ne jašemo dalje, PačeKO? – upita Dženet Džons.

Gledala je pušku u pratiočevoj ruci i po prvi put joj je došlo do svesti u šta se upustila.

– Moramo već jednom da saznamo, bebice, ko je taj tip – odvrati PačeKO oporo. – Otkrio sam ga još pre dva časa. Zašto nam se ne približi?

* * *

Šezdeset hiljada dolara! Teško zarađeni novac mnogih malih ulagača iz okoline Kliftona. Svaki cent su nosili u banku. Sada je PačeKO taj novac kupio, zajedno sa bankarevom kćeri. Bankar je trećinu obećao Holideju, ako vrati novac. To bi bila lepa sumica od dvadeset hiljada dolara. Dok se spokoj-

no osmehnu. Izvadi svoju srebrnu tabakeru i izvuče jednu cigaretu i zapali je sa zadovoljstvom.

Već je tri dana jahao za njima. Noćas je planirao da im uzme novac. Bez prolivanja krvi. Ništa nije menjalo to što ga je PačeKO otkrio. On mamuznu svog dugonogog ponosnog konja i pojaha u susret PačeKU i devojci.

Nije mogao da shvati kako se tako lepa devojka mogla zaljubiti u onakvog tipa. Holidej je odlučio da im se otvoreno približi. Dženet je bila visoka i vitka i između nje i Pačeka nije bilo veliko razlike. Njena duga, smeđa kosa lepršala je kao zastava kada bi malo brže jahala, kao što je to bilo malopre. Njen otac mu je rekao da još nije napunila ni sedamnaest godina. Iz nje je zaista zračila jedrina mladosti.

PačeKO je sedeo u sedlu kao slepljen s konjem. Crne oči bile su mu malo koso usađene, a nos mu je ličio na jastrebov kljun. Melez, pomisli Dok. Sigurno je imao u žilama indijanske krvi.

– Helo! – povika PačeKO. Glas mu je imao neki grleni prizvuk.

– Kako je? – odvrati Džordžijanac.

Jahači se približiše malo jedan drugom.

– Ja baš ne volim mnogo kad mi neko uporno „gleda u leđa” – isceri se PačeKO.

Cev njegove puške bila je uperena u Holidejove grudi.

– Mogu to da razumem – odvrati Džordžijanac suvo. – Ni ja to ne volim.

– Onda brišite! Nestanite! – zareža Pačeko neprijateljski.

– Gledaj tamo! – uzviknu Dženet odjednom. Njena ruka je pokazivala u pravcu odakle je došao Holidej. – Tamo, Kobi! Šest jahača!

Ne skidajući pogled sa Holideja, tamnoputi ubica je krajičkom oka potražio jahače. Oni se na talasastom terenu odjednom izgube, ali se uskoro opet pojaviše na vidiku. Dok pažljivo osmotri pridošlice.

– Do đavola! – primeti. – Ovi baš žure!

Još su bili dosta udaljeni. Ali su galopirali, koliko god su konji mogli da podnesu. Dok Holidej pogleda iskosa Kobija. Video je kako su mu se usne nervozno zategle. Verovatno nema preterano poverenje u mene, pomisli Džordžijanac, ali sad stižu novi pratioci.

Ali Pačeka izgleda nije bilo lako izbaciti iz ravnoteže. On nepoverljivo pogleda Doka. Onda mu puščanu cev prisloni na trbuh.

– Pripadaš li onima tamo?

– Verovaćeš mi na reč? Treba li da se zakunem? – podrugnu mu se Džordžijanac. – Dobro. Uveravam te da nemam pojma ko su ti ljudi. Ali jedno mi je jasno. Ili jure za mnom ili za vama.

Džordžijanac uhvati pogled koji je Dženet izmenila s Pačekom. U njenim kestenjastim očima ogledala se panika.

– Onda je najbolje da isparimo – zaključí Pačeko.

On ispusti, grleni krik i nagna svoju životinju u isušeno rečno korito. Dženet ga je sledila. Holidej je jahao na kraju. Odjednom se Dženetin konj sapleo na jednu granu. Pačeko se nije osvrtao zbog devojke i Džordžijanac je u poslednjem trenutku zadržao konja da ne padne i devojku da ne odleti iz sedla.

– Oh! – zaječa Dženet uplašeno. Onda ga pogleda sa zahvalnošću. Pačeko je dotle već stigao do dna korita. Odjednom on zateže životinji uzde i ukopavši se u mestu, pogleda nagore kao da vidi utvaru. Tada ih je i Holidej otkrio.

Dug red Indijanaca sedeo je nepomično na svojim ponijima. Lica su im bila obojena i na njima se nije micao nijedan mišić.

– Prokletstvo! – procedi Pačeko.

– Oni su na ratnoj stazi, amigo.

Holidej se približi i udari Dženetinog konja dobro u slabinu. Ovaj kao da je shvatio poruku, odmah ubrza. U sledećem trenutku, pojurili su iz „mišolovke“.

* * *

Polegli po vratovima životinja, penjali su se uz strminu, dok je do njih dopirala dreka gonilaca. S desne strane, Holidej je video strele koje su letele prema njima. Video je takođe i pune bisage na konju pred sobom, ali sad nije bilo vreme da misli na novac. Halakanje Navahoa zaglušilo je sve, a strele sa gvozdenim šiljcima letele su kao oblak. Jedna je prosvirala kroz Holidejov crni

„kalifornija” šešir, ali ga nije povredila. On primeti kako Dženet pred njim zamiče za jednu grupu kaktusa.

Iznenada je sve prošlo. Holidej otkri Dženet kraj jedne velike stene. Njenom konju je išla pena na usta.

– Kobi! Gde je PačeKO Kobi? – devojčin glas je drhtao od uzbuđenja.

– Bolje bi bilo da pitate gde su ostali oni džentlmeni koji su nas jurili – odseče Džordžijanac. – To mi se za nas oboje čini u ovom trenutku važnije. Ali onda mu pade napamet novac u Pačkovim bi sagama. On skoči iz sedla i s puškom u ruci, osvrćući se na sve strane, otpuza nazad do okuke. Svakog momenta mogli su se Navahosi ponovo pojaviti.

On otkri mesto odakle će obuhvatiti pogledom isušeno rečno korito gde su ih Indijanci napali. Onda ugleda Pačeka kako dolazi. Peške. Bisage je obesio preko ramena. Kada ugleda Holideja, osmehnu se.

– Mislio sam već da su vam oderali kožu – dovikne mu.

– Nisu još – nasmeja se Džordžijanac. – A nismo ni pobegli predaleko. Nećemo te ostaviti samog sa tim teškim bisagama.

PačeKO se naglo zaustavi. Ovaj put je Holidej držao pušku uperenu u njega, sa prstom na obaraču.

– Znači tako – progundā PačeKO Kobi.

Posmatrao ga je vrebajući.

– Ne znam šta tebe ovde zadržava, partneru – reče oprezno – ali bi trebalo da se izgubimo. Uzgred, ja ću staviti Dženet iza mene na konja.

– U redu. Zato ćemo bisage staviti na mog konja, da vašoj životinji ne bi bilo previše.

– Bi... bisage? – devojka je zapanjeno gledala u Pačeka.

– Ti još ništa ne znaš, „bebice” – odvrati joj on stisnutih usana. – Posebno ne znaš da smo mi njegovi zarobljenici. Momak je sve vreme jurio za nama i novcem. Jedino još ne znam njegovo ime.

– Dok Holidej, madam. Jednostavno: Dok – predstavi se Džordžijanac devojci.

Ona ga pogleda sa nerazumevanjem, ali se PačeKO trže kao da je već čuo to ime.

Dok se on penjao na Dženetinog konja, u daljini prasnu pucanj.

– Naši prijatelji su naleteli na Navahose – odseče PačeKO. – Sreća da su naišli. Mada, u stvari, još ne znamo za kim su ti momci jahali. Sada, kada znam ko si, ipak mogu da pretpostavim da imaju isto toliko razloga da prate i tebe i nas, „kralju revolveraša”.

– Gubimo se. Pucnji postaju glasniji – predloži Holidej.

Iznenada se u sebi trže. PačeKO je u pravu. Postoji postaja u Kliftonu i lako je moguće da su ga videli u gradu.

* * *

– Stoj! – povika Dok Holidej.

Jedva da su odjahali jednu milju duž isušenog rečnog korita koje se sužavalo u kanjon, kad se pod kopitama konja pojavila voda od snegova koji su se topili u planinama. Više se nisu čuli pucnji. PačeKO zaustavi konja i okrete

se. Njegove tamne oči podmuklo su svetlucale dok je zurio u cev Holidejove „vinčesterke”.

– Kako ćemo dalje, „gazda”?

Džordžijanac kao da je prečuo ironiju u njegovom glasu. On opazi zainteresovanost u zenicama Dženet Džons. Pačeko mora da joj je u međuvremenu, između ostalog, pričao i o njemu. A ona je očigledno bila veoma slaba prema tom revolverašu.

– Da li ste vi zaista Dok Holidej? – upita Dženet radoznalo. – Već sam puno čula o vama.

– Poverujte samo u pola od toga, a onda precrtajte još pedeset posto – odvrati Džordžijanac skromno.

– Pre bih rekla da toga ima još više nego što sam čula – glas Dženet Džons bio je pun srebrnih zvončića. Saznanje u čijem je društvu, očigledno joj nije ulivalo strah.

– Treba samo još nešto da vam kažem...

– A šta bi to trebalo da bude? – upita Pačeko.

– Oproštaj – osmehnu se Holidej. – Zamis Dženet to znači oproštaj za jednu nepromišljenost koju je verovatno učinila iz ljubavi. Za tebe, Pačeko, to znači oproštaj od dveju bisaga punih novčanica.

Pogled očiju crnih kao ugalj delovao je bezizražajno. Protiv Džordžijančeve puške bio je bespomoćan. Čak i ako bi, svestan toga, sve rizikovao, sa Dženet iza sebe u sedlu, izgubio je svoju pokretljivost.

– Jesi li ti o svemu dobro razmislio, amigo?

– Nemoj da brineš o meni – odvrati Dok suvo. – A sad silazi s konja.

– To ne može tako, mister Holidej! – povika devojka.

Njene ruke obuhvatiše Pačeka s leđa, kao da nije htela da ga pusti.

Pačeko se besramno isceri – Još ćete mojoj maloj golubici slomiti srce, Holideje.

– Mrdni ili ću ti prosvirati kuglu kroz nogu. Bez konja neće ti onda biti baš lako – zapreti Džordžijanac.

Pačeko prestade da se ceri. Nije uopšte sumnjao da je Dok Holidej u stanju da uradi ono što je rekao. On polako diže ruke.

– Ubedi je da me pusti – reče Pačeko ironično. – Kada se nađem izvan njenog zagrljaja, nećeš stići ni da sastaviš jednu misao, a ja ću već izvući kolt.

– Kažem vam da to ne može tako – vikala je Dženet ogorčeno. – Nalazimo se usred indijanske teritorije. Bez konja, Pačeko će biti izgubljen.

– Nije ga niko terao da jaše u zemlju Navahosa – preseče je Džordžijanac hladno. – Samo ga vi pustite ili možda hoćete da ga malo napunim olovom?

– Učini šta kaže – zareža Pačeko. I pošto ga Dženet i dalje nije puštala, krikne – Prokletstvo! Zar nisi čula, bejbi?

Uplašena zbog njegove grubosti, Dženet povuče ruke. Pačeko prebaci desnu nogu preko sedla i kliznu s konja. Ruke je držao dignute, ali nekako polusavijeno. Još trenutak, gledali su on i Džordžijanac jedan drugog.

– Nećeš stići daleko, amigo, to ti garantujem – stenjao je Pačeko. – Ili će

vam Navahosi skinuti skalpove ili će te ščepati onih šest momaka.

– Izvadi svoj kolt – naredi Dok.

– Uzmi ga levom rukom i drži ga vrhovima prstiju.

Pačeku ponovo poslušaj. Holidej dohvati oružje i isprazni doboš. Onda pruži Pačeku revolver nazad.

– Dok ga ti napuniš, mi ćemo ti biti van domašaja...

– U redu, u redu – gundao je melez.

– Znam tu rečenicu na pamet.

– Dođite, mis Dženet!

Holidej joj priđe blizu i lupi njenog konja po sapima. Onda odgalopiraše...

* * *

Na jednom pogodnom mestu napustili su rečno korito. Kad su izbili na gornju ivicu, zastadoše da odmore oznojene i zapenjene konje.

Holidej se nagnuo nad svog konja. Uvek se brinuo da se životinji nešto ne desi. Bez nje bi bio bespomoćan. Ali kad se ponovo okrenuo ka Dženet, čekalo ga je iznenađenje. U njega je bila uperena puška. Bila je to Pačekova „vinčesterka” koja je ostala zadenuta u sedlo.

– Šta to treba da znači? – upita on oštro.

Ruke su joj toliko drhtale da se cev puške šetala tamo–amo. Iznenada se na Džordžijančevom licu pojavi širok osmeh. Kao da je to uvredilo i učvrstilo u njenoj odluci, Dženet se trže i prosikta – Ne treba da se smejete, vi, revolve-rašu! Ako vi mislite da ja neću biti u stanju da pritisnem obarač, onda...

Dok se glasno nasmeja.

Ali Dženet nije popuštala – Sjašite s konja, Holideje. Sa dignutim rukama, kao što ste uradili s Pačekom.

Sada se ona nasmeja. U njenim očima se videlo zadovoljstvo što je sad ona ta koja vodi igru.

– Igramo se mačke i miša – osmehnu se Džordžijanac, ne pokazujući nijednim znakom da je čuo njeno naređenje.

– Da, mačke i miša – odseče Dženet trijumfalno. – Tačno tako kako ste vi činili s Pačekom. I ako odmah, ne poslušate, Holideje, nafilevaću vas vrućim olovom, kao što ste vi Pačeku pretili. Ali ne mogu vam garantovati da ću vas pogoditi baš u nogu, jer još nisam ovu stvarčicu držala u rukama.

– To sam i pretpostavljao – kimne Džordžijanac glavom. – A sada mi objasnite, leđi, šta nameravate.

– Uzeću vašeg konja i potražiti Pačeka – nasmeja se Dženet Džons. – Ako želite, možete da uživate u trčanju za nama.

– Zar vi uopšte niste mislili na vašeg jadnog oca, koga ste bacili u tako veliku brigu, madam? I na mnoge male ulagače, čiju ste ušteđevinu vi i Pačeku ukrali?

Prezriv izraz pojavi se na Dženetinim usnama.

– Svako je sebi najpreči, mister Holidej.

– To sigurno niste naučili u „dopisnoj školi” – primeti Džordžijanac suvo. – Vas bi trebalo jednostavno prevaliti preko kolena. To je moje mišljenje, ukoliko vas ono interesuje.

– Ostanite gde ste, Holideje, inače ću pritisnuti obarač! – kriknu Dženet uzbuđeno. Osmehujući se, Džordžijanac joj je prilazio sve bliže. – Ja... ja ću zaista... zaustavite se već jednom!

Dok Holidej je pogleda razočaravajuće i nastavi dalje.

– Vi... Vi ste to sami tražili... – zaječala je, zatvorila oči i povukla oroz.

– No najzad! – osmehnu se Dok.

Dženet je bila kao oduzeta. Ona je očekivala prodoran prasak pucnja, ali se ništa nije dogodilo. Džordžijanac uhvati za puščanu cev i ote joj „vinčesterku” iz ruke.

– Imali ste zaista neobičnu nesreću, ledi. Kada sledeći put dođete u takvu priliku, morate prvo repetirati, kako biste ubacili metak u cev.

– Oh! – zastenja devojka.

Oči su joj bile razgoračene.

– Nemojte to uzimati tako tragično, gospođice – osmehivao se Dok. – Mnoge žene jednostavno nisu rođene da koriste oružje... – iznenada on primeti da Dženetine raširene zenice nisu uperene u njega, nego u nešto pred njom na širokom horizontu.

Dok se naglo osvrte. Onda i on opazi crveni odsjaj vatre, koji se purpurno širio po večernjem nebu. Ali on je opazio i mnogo malih tačkica, koje su se kretale ka njima.

– Prokletstvo! – procedi Džordžijanac kroz zube. – Ima ih daleko više nego što sam u prvi mah pomislio. Tamo napred gori jedan ranč i ceo kraj vrvi od Indijanaca. Moramo gledati da se što pre izgubimo odavde, gospođice. – Dok je to govorio, otkrio je prema zapadu još

jedan požar na nebeskom svodu koji je brzo tamneo. I malo dalje, sasvim na horizontu, još jedan.

– Do đavola – mrmljao je Džordžijanac. – Izgleda da će vaš otac morati još malo da prička, ledi.

Dženet Džons pogleda ga zapanjeno.

– Šta znači to, mister Holidej? Šta ste hteli time da kažete? Zar vi niste hteli da me otmete?

– Mislili ste da hoću da zauzmem Pačekovo mesto? – on se ironično nasmeja. – Zvuči zaista primamljivo, ali ne. Premladi ste...

U međuvremenu se još više smračilo. Ipak je primetio kako je Dženet porumenela..

– Ja volim Pačeka – istisne ona iz sebe.

– U redu. Recite mu to što pre. To će ga silno razveseliti.

Džordžijanac se vinu u sedlo. Ne osvrnuvši se ka Dženet, pojaha.

– Hej, kuda ćete? – povika Dženet za njim.

– Da potražim Pačeka, ledi. Ovde je takva „gužva” da svaki kolt dobro dođe, čak i onaj koji vaš „ljubljeni” drži u ruci.

Našao ga je sat kasnije. Sa koltom u šaci pojavio se iz pomračine. Dok je držao uperenu pušku.

– Paček! – povika on, stojeći u senci.

– Bio sam čvrsto uveren da ćeš se vratiti, amigo – Paček! zadenu revolver u futrolu i osmehnu se Doku. – Sve naokolo gori. Šezdeset hiljada dolara u bisagama za moj skalp. Verujem da za takav posao još nisi čuo.

– Posle Fort Mek Nerija pravićemo posao, ako ostanemo živi – reče Džordžijanac tiho, da Dženet ne bi mogla da ga čuje. – Na ulazu u Dej kanjon nalazi se još i Fort Vajtriver.

– Hm? – promrmlja Pačeکو zamišljeno. – Zašto ne? U mom životu uvek ima još jedna neodigrana partija pokera. U svakom slučaju, Džerki planine su pune Navahosa i Meskalerosa. Ako mene pitaš, amigo, mi jašemo direktno u zamku iz koje nema povratka.

– Ali ja te nisam pitao – progunda Dok. – Ja to i sam znam. Za sada, ne ostaje nam nijedan drugi pravac.

– Ti sve vreme govoriš o jahanju – nasmeja se Kobi tiho. – Šta misliš, koliko dugo će Dženetina životinja izdržati pod dvostrukim teretom? A po mojoj proceni imamo još dva dana do Fort Vajtrivera.

– Dosta Navahosa trči nam u susret. „Kupi” ponija od jednog od njih ako nećeš da zaostaneš – odvrati Dok mirno.

* * *

Pačeکو Kobi je ležao neko vreme. Čitav sat, ili možda i više, prošlo je dok se nije najzad uspravio. Bešumno, krećući se samo na vrhovima prstiju, privlačio se ka Džordžijancu. Savio se u luk. Posle pola sata tihog traženja, najzad ga je otkrio. Dok je ležao umotan u svoje ćebe, sa šeširom navučenim na oči da se zaštiti od mesečine, u jednom udubljenju između dva žbuna. „Vinčesterku” je držao u šaci. Pačeکو je bio ubeđen da je Džordžijanac repetirao pušku i da mu je trebalo samo da povuče oroz.

Satanski osmejак pređe preko Pačkovog izduženog lica. Ovo ti je poslednji san, pomisli gledajući nepomičnog čoveka. Znao je da ne sme da okleva. Kad bi se zajedno pojavili u Fort Vajtriveru, igra bi bila završena. Sada samo jedan čovek zna gde su on i Dženet – Dok Holidej. Ali kada on u Fort Vajtriveru „otvori usta”, njemu, Pačeکو, konopac ne gine.

Pačeکو polako izvuče nož, čije se srebrno sečivo presijavalo na mesečini. Čekao je još malo. Onda, sa prodornim uzvikom, zamahne nožem. Začu se tup udarac. Nož se zari spavaču u grudi do korica.

– Prokletinjo, nisi baš dugo čekao – grmnu Holidej.

Pačeکو oseti hladan čelik revolvera na leđima i shvati da se prešao.

Holidej izađe iz šipražja u koji se bio sakrio. Pačeکو samo što nije zaurlao. Drhtao je dok mu je Holidej vadio revolver iz futrole.

– Nisam bio sasvim siguran – osmehnu se Dok. – Ali tvoje oči, ti, izrode. Tvoje oči, koje me prate kuda god se maknem, one su te odale.

– Trebalo je da znam – odvrati Pačeکو bezglasno. Igra je bila završena i krv mu je ponovo postala hladna kao ledena voda. Imao je još samo jednu želju. Da bude mrtav. Na mestu. – Trebalo je to da znam – ponovio je melez, a da toga nije zapravo bio ni svestan – da ćeš nas ti odvući u Fort Vajtriver.

– Ruke na leđa, ti podmukli kojote!

Pačeکو je još uvek osećao pritisak hladnog čelika u leđa i poslušao je. Holidej je već imao pripremljenu uzicu, jer

je znao da će kasnije imati samo jednu ruku slobodnu. On je obmota oko Pačkovih ukrštenih ruku i zaveza je, a onda zateže čvor.

Dženet Džons spavala je kao beba. Dok naredi Pačeku da legne na tle. Ovaj odmah posluša. Onda ga Holidej sveza kao paket i pričvrsti ga lasom za jedno stablo.

Posle dva časa, nebo je postalo svetlije. Dok priđe konjima i pregleda ih. Na svoj užas otkri da njegov konj hramlje na levu prednju nogu. Jedna dugačka, šiljata bodlja zarila mu se duboko u meso. On je nožem iščupa.

– Kako izgleda, do podneva više nećeš imati nijednu životinju ili jednu koju ćeš sam morati vući, idući natraške – začu Džordžijanac Pačkov pakostan glas za leđima.

Rana koju je konj imao na nozi izgledala je loše, video je to i sam. Pačeku je zaista imao pravo, ali bi ga on, i pored toga, najradije tresnuo pesnicom posred lica zbog te primedbe.

Dženet otvori oči kad ju je Dok dotakao po ramenu. Ona pogleda, osvrćući se oko sebe.

– Ah, mora da sam zaspala dubokim snom – reče najzad i podiže kosu sa čela. Onda njen pogled pade na Pačka. Ona odbaci ćebe u stranu i skoči.

– Šta ovo ponovo znači, mister Holidej? – upita i pokaza na vezanog meleza.

– Ništa naročito, mis – odvrati Džordžijanac kratko. – Vaš prijatelj je pokušao da me ubije u snu.

Dženet je preneraženo gledala Džordžijanca. Kada je krenula polako ka

Pačeku, on je nije sprečavao. Razgovarali su tamo dosta dugo. Tako tiho, da Holidej nije mogao da razabere njihove reči. Dok je Džordžijanac sedlao konje, Dženet mu priđe. U očima su joj bile suze, ali usne su joj delovale prkosno.

– Pačeku mi je sve ispričao – glas joj je zvonio izazivački i agresivno.

– Dobro. Onda je sve u redu – osmehnu se Dok ironično. – Nemojte mi još samo reći da ga pustim, jer on to nije uradio. Znam da nije, ali je pokušao.

– Nije tačno – usprotivi se Dženet.

– Pačeku to nije smeo da uradi. I ja sam mu to takođe rekla.

– Bravo! – uzvikne Dok. – Kada bi ovde bilo cveća, nabrao bih vam ceo buket, mis! Nadajmo se da ćete ostati pri svom mišljenju kada se Pačeku omota uzica oko vrata. U svakom slučaju, uzdam se da ćemo se pojaviti u Fort Vajtriveru sa svim delovima tela, a dotle mi nemojte više stvarati nikakve teškoće.

– Čekajte, mister Holidej! – povika i energično obrisa suze. Njene oči gledale su Džordžijanca divlje i odlučno. – Pačeku je rekao da još uvek postoje dve mogućnosti.

– Interesantno – nasmeja se Dok, gledajući je kroz proreze očiju. – A one su?

– Ja ću otići sa njim. Ja i pola našeg novca. Ili ću se ubiti. Ja sam to čvrsto odlučila, mister Holidej. I vi bi to trebalo da znate.

* * *

Džordžijanac je i drugu futrolu sa puškom pričvrstio za svoje sedlo. Pačkov

kolt bio je zadenut za njegov opasač. Nož je bacio. Više oružja nije bilo, a Džordžijanac je, za svaki slučaj, ipak pregledao bisage Dženetinog konja.

Dženet je jahala napred. Pačeke je vezanih ruku i lasom tabanao za njom. Talasasti brežuljci činili su predeo nepreglednim. Ali Dok je znao da svakog trenutka mogu naleteti na Navahose koji su krstarili tuda. Povrh svega, obistinile su se njegove slutnje i Pačekovo predviđanje. Konj je vukao nogu. Najzad Holidej sjaha i pogleda mu pažljivo nogu. Bila je jako ozleđena. Krvarila je. Životinja nije mogla još dugo izdržati. Nije se poboljšala situacija ni time što je Holidej išao pored nje, jer je, na kraju, morao da vuče životinju za sobom.

Bilo je već podne. Konj stade, onda odjednom zarza, što je manje ličilo na njiškanje, a više na bolno cviljenje nekog psa, onda odjednom pade i ostade da leži.

Pačeke se, smijuljeći se, približi. Držao je oči čvrsto zatvorene. I pored ubistvene vrućine, niz njegovo lice nije kliznula ni kap znoja. Sa indijanskom krvlju nasledio je i neverovatnu izdržljivost. Holidej izvuče polako kolt iz futrole i prisloni cev iza uha životinji, koja je mirno ležala.

– Ja to radije ne bih radio, amigo – javi se Pačeke. – Pucanj će nam začas natovariti na vrat sve Indijance u okolini.

Dok steže pesnicu. Pačeke je, naravno, bio u pravu. Ali teško mu je padalo da gleda ovu jadnu životinju kako se muči.

– Glavu gore, amigo. Konj je već na onoj strani crte između života i smrti. Pusti ga na miru – reče Pačeke tiho.

Džordžijanac se osvrte i pogleda meleza. Video je tragove sažaljenja u Pačkovim očima i shvatio da se i Pačeke oseća kao i on sam.

– Očekuješ li sad neko izvinjenje od mene? – upita i pogleda ga ljutito.

– Ne. Bolje moju pušku. Uskoro će nam biti potrebna – nasmeja se melez i pokaza glavom prema napred.

Dok se okrene.

Navahosi su stajali na ivici brežuljaka, sa njihove leve strane. On ih prebroja. Bilo ih je petnaestak. I Dženet je otkrila ratnike, što je potvrdio njen uplašeni krik.

Holidej preseče Pačekove veze na rukama i pruži mu njegovo oružje.

– Konj je mrtav, nisam pogrešio – viknu melez i zakloni se iza tela životinje.

Dok Holidej u jednom skoku leže kraj njega.

– Vрати se bejbi i sjaši – povika Pačeke.

Dženet skoči iz sedla i dotrča. U istom trenutku pojavi se jedan Navaho na vrhu brežuljka i pusti prodoran krik, koji ostali prihvatiše.

Navahosi su krenuli. Jahali su po dvojica u cik-cak liniji, ukrštajući se međusobno. Kada su stigli na domašaj pušaka, poteraše tri konja bez jahača napred. Dženet se priljubi kraj Doka na tle. Odjednom je nastala tišina.

– Evo vam... Pačkov kolt – šapnu Džordžijanac i pruži joj oružje. – Za rukovanje time nije potrebno veliko zna-

nje. Ne morate ga repetirati. Dovoljno je da snažno pritisnete oroz.

Tri strele zazviždaše jedna za drugom i zariše se u mrtvog konja. Jedna zakači Pačeka po ramenu. Dok ugleda krv, ali Pačeko samo kratko pogleda, zavrte glavom, nasmeja se i nastavi da puca.

Kada se krug napadača oko njih zatvorio, okrete se Holidej u suprotnom pravcu i ispali seriju metaka. Jedan od napadača podiže ruke i uz bolan krik, sruši se na tle.

– Dolazi nam poseta, amigo – povika Pačeko za Dokovim leđima.

U istom trenutku začu se jasan zvuk trube. To je bio znak za napad.

– Haleluja! – grmnu Holidej što je glasnije mogao i posla još jedan metak za Indijancima koji su se povlačili. Onda se osvrte.

– Hej, zar je to sve? – upita zbunjeno.

– Niko se više ne pojavljuje – odvrati Pačeko suvo.

Sedam plavih bluza bile su ceo odred. Jedan je držao izrešetanu trouglastu zastavu u ruci, drugi je trubom davao znak za zbor.

– Hvala nebesima, naredniče! – povika Dok, ustade i priđe vođi male grupe. – Dobro je da ste došli. Možete li nam ustupiti dva ponija koja su ostala bez jahača, jer smo u strašnoj oskudici s konjima?

Narednik izda odgovarajuće naređenje. Onda sjaha i pogleda u njih. Kada je otkrio Dženet, koja je ležala iza konja, dodirnu u znak pozdrava, sa dva prsta, šapku. Onda se obrati Doku i Pačeku – Šta tražite vi, džentlmeni, u ovom vašljivom kraju?

Narednik nije bio od onih starih delija koje su po dve decenije službe proveli u ovakvoj zabiti. On nije mogao imati mnogo više od dvadesetak godina i bio je uparađen kao vojnik koji je tek stigao sa obuke.

Pačeko pogleda Doka kroz sužene proreze kapaka. Još uvek je držao pušku u ruci. A cev je bila usmerena u Džordžijančev trbuh. Osmehnuvši se, Holidej krenu ka njemu i skloni cev u stranu.

– Budi oprezan sa tom stvarčicom, amigo. Ona može neočekivano da opali.

– Bez brige – sada se Pačeko nasmejao. – Nema više nijednog metka u magacinu. Ni u cevi.

– Pusti me da vidim. Čovek može i da pogreši.

Munjevitim pokretom istrže mu Džordžijanac pušku iz ruke, podiže je u vis i pritisnu obarač. Puška glasno škljocnu, ali na prazno.

* * *

Narednik je s ne razumevanjem gledao čas jednog, čas drugog.

– Morate znati da smo mi stari prijatelji, naredniče – osmehnu se Holidej. – Ja ga dobro poznajem. On ume nekad da bude pomalo neoprezan. Ali kao što ste приметili, ja sam vrlo oprezan.

Narednik se zvao Dru Dankan. Kada Holidej izreče svoje ime, narednik ga čudno pogleda, ali ne reče ništa.

– No, hajde, govori. Kaži naredniku da smo krenuli preko, u Nevadu – obrati se Holidej Pačeku sa prijaznim osmejkom.

Pačeko kratko nešto progundā. On je još uvek bio u nedoumici da li će Holidej „otvoriti karte”. Zato je napregnuto čekao i posmatrao Džordžijanca iskoša, kao da će se u sledećem trenutku dogoditi eksplozija. Ali Dok se i dalje osmehivao, ne menjajući izraz na licu.

– Da, tako je kao što moj partner kaže – najzad progovori Pačeko. – Krenuli smo u Nevadu. – Znate li, možda, kakva je situacija u planinama? Preti li, mom partneru i meni, kakva opasnost?

– Hm – razmišljao je narednik.

– Tamo nećete baš imati mnogo sreće, mister Pačeko. U planinama je i đavo izgubljen. Mislim, u brdima Džerki i iza njih u Dej kanjonu. A sada i u celoj okolini. Jedino kada biste se uputili prema utvrđenju.

– Da vi možda niste iz Fort Vajtrivera?

– umeša se, kao slučajno, Dok.

– Da, mi smo iz Fort Vajtrivera.

– Onda se nalazite već dobro parče na putu – primeti Džordžijanac.

Narednik ga ponovo nepoverljivo i ispitivački pogleda. Nešto mu, očigledno, u svemu ovome nije bilo u redu. Onda oprezno reče – U pravu ste, mister. To je dobar komad puta. Voleo bih da smo bliže utvrđenju.

– Nadam se da ćemo se provući – primeti Dok. – Mada okolina nije baš tako sigurna.

Dva vojnika dovedoše zarobljene konje, pa ih predaše Pačeku i Holideju.

– Žao mi je što nema i sedla za vas – izvinjavao se narednik.

Pačeko ga hladno pogleda.

– Nemojte se zbog toga uzrujavati, „generale”. Ja mogu da jašem i na ćebetu.

– To teško mogu da zamislim – odvrati mu Dankan zajedljivo i okrene mu leđa. – Pola sata odmora – saopšti vojnicima.

– Izgleda da mu se ne sviđaš previše – primeti Holidej.

– Ima mnogo ljudi koji imaju nešto protiv Indijanaca, pa makar oni to bili i samo delimično – promrmlja Pačeko grubo. – Ali ja imam utisak da on ima i nešto protiv tebe, partneru. A ti zaista ne izgledaš kao Indijanac.

Jedan od „plavokaputaša” im pride i ponudi im po gutljaj brendija. On je zaista izgledao kao neki stari Indijanac, a imao je glas grizlija.

– No, kako vam izgleda naš „mali general”? – upita, cereći se.

Dok Holidej je od početka imao utisak da narednika baš ne vole njegovi vojnici. Sada je to bilo i izrečeno. Džordžijanac pogleda naramenice vojničkih koporana. Još su se videla mesta gde su bile prišivene oznake čina.

– To su tuđe bluze ili ste ražalovani? – upita.

– Degradirani, mister. Neprikladan način života. Viski i to... – čovek pozdravi. – Vojnik Kenet Kemper, pre šest sedmica još uvek narednik Kenet Kemper.

– Tako to brzo ide u armiji – Holidej se smešio saosećajno.

– Naročito onda, kada čovek „ljubljenom” komandantovom sinu „nagazi na nogu” – nasmeja se Kemper. – I sada... Primetili ste da ga ljudi ne trpe, zar ne?

– sa gnevnim izrazom na licu, gledao je narednika u leđa.

– Niste valjda time hteli reći da je narednik, sin komandanta Fort Vajtrivera? – upita Dok preneraženo.

– Tako je.

– I nemate oficira?

– Otpušteni, mister. Razjurenjeni su na sve strane. Obično su bile u pitanju priče sa ženama i slično. Ko bi ga znao? Sada služimo pod „miljenikom gospodina oca”.

– Otkud ste se zapravo našli ovde? – prekide ga Paček.

Kenet Kemper diže iznenađeno glavu.

– Nije vam to rekao? – upita, a Paček i Dok zavrteše odrično glavom.

– Komična priča – mrmljao je degradirani narednik. Ne lunjamo mi ovuda bez razloga. Pre otprilike nedelju dana, krenuli smo u planine Džerki. Očekivali smo jedan najavljen transport municije koji je trebalo da dođe iz Fort Mek Nerija, ali je na njega bio izvršen prepad.

– Pojahali ste im u susret? Ne mislite li da je sedmorica ljudi ipak premalo, naredniče?

– Jasno, mister, jasno. I, molim vas, ja sam sada vojnik. Još nešto! Bilo nas je osamnaest. Poručnik Leblank vodio je grupu. Juče, u svitanje, uleteli smo u zamku. Oko tri kilometra prema Milerovom ranču, ako znate gde je to. Tamo je poginuo.

– A ostali? – upita Dženet tihim glasom.

Kemper je pogleda hladno-sivim očima.

– Mrtvi, madam. Svi mrtvi i skalpirani. U isto vreme, iza nas je planuo ranč i masakrirani su njegovi stanovnici.

– A transport sa municijom? – javi se Paček.

– Ako hoćete da znate šta ja zapravo mislim, oni su otpisani. Nikada više neće doći. Ili im je na vreme sinulo, pa su okrenuli natrag.

– Odmor je završen – začu se narednikov glas.

Kemper ustade. Povučte poslednji gutljaj koji je još ostao u boci. Onda krenu, ali se na tren zaustavi i reče Pačeku – Još nešto da vam kažem: Pazite malo na vašu nevestu. Naš narednik, pa, znate već...

Paček i Dok držali su se kraja kolone. Dženet je jahala pred njima, kraj Keneta Kempera.

– Sa tobom nikako da budem načisto, amigo – obrati se Paček Džordžijancu. – Mislio sam da ćeš ti odmah da rastrubiš stvar. Da se nisi možda predomislio? – Pogleda ga oprezno. – Da ne misliš možda da postaneš moj partner, a da ja o tome još ništa ne znam?

– Nemoj time razbijati glavu – odvrati Dok. – Sve dotle, dok torbe s novcem vise o mojim bisagama, biće sve u redu. Osim toga, mi sedimo u mišolovci. Ili možda još uvek misliš da jašeš za Nevadu?

– A, tako je to! – Pačeku se skupiše oči.

Zatim učuta. Stvar je za njega izgledala rešena.

Kada je počelo da se smrkava, ulogorili su se na jednoj padini. U dolini je još bilo vidno, a brda s leve i desne strane

izgledala su bliža. Kemper im reče da imaju još oko deset časova jahanja. Ali konji su tražili poduži odmor, mada se činilo boljim rešenjem kad bi ostali preko noći u sedlu.

Narednik Dankan im do kraja dana više nije poklanjao pažnju. Ali Holidej je primetio da on često zaostaje s čela kolone i vraća se nazad. I svaki put bi odmerio Dženet žudnim pogledom.

– Bolje da devojka spava između nas dvojice – šapne Holidej Pačeku.

Melez se bestidno osmehnu.

– Seti se da je obećala da će se ubiti. Ja je već dovoljno dugo poznajem. Ona obično drži do onoga što kaže.

– O kej, sad mi je sinulo da ona još ima tvoj kolt – potvrdi Holidej.

Poterao je konja malo brže i sustigao devojku. Međutim, kada se vratio rekao je Pačeku da nema predstavu o tome gde bi mogao biti taj kolt.

– Trebalo je odmah posle napada da joj ga uzmeš – primeti.

Revolver je možda sakrila negde u odeći. Ali tu nije bilo pomoći. Džordžijanac nije mogao da je pregleda onako kako se pregledaju muškarci. A kada i Pačko ponovo ima svoju „vinčesterku”, onda je sve svejedno.

Bilo je već skoro jutro kada se Holidej trže od jednog šuma. U trenu mu se u ruci našao kolt. Onda prepozna priliku Keneta Kempera, koji je stajao pred njim. Kemper stavi prst na usta i pozva ga da mu nešto pokaže. Holidej brzo ustade i bešumno krenu za njim. Mesec je već bio zašao, ali je bilo ipak dovoljno svetlo da su se bliski objekti mogli videti.

– On se cele noći ovuda šunjao – prošapta Kemper. – Stajao je i pokazivao ka obližnjim stenama.

– Do đavola! O kome to govorite?

Kemper se osmehnu.

– Mala koja je sa vama, zapala mu je za oko. Ona je malopre šmugnula između stena, a naš jadni narednik pojurio je pravo za njom.

Dok pogleda Kempera s nevericom.

– Nije ono što vi mislite, mister. Verujem da je devojka jednostavno morala... znate već... – osmehnu se Kemper. – Ali naivni Dankan se valjda ponadao...

On umuče. Stigli su do stena i u tom trenu čuli jedan potmuli krik. Dok je napregnuto slušao. Krik se ponovio.

– Brzo! Platiće mi za to! – reče Dok i utrča između stena.

Neko krkljanje dopre do njega. I onda ih ugleda. Dženet je ležala na tlu, a narednik preko nje. Rukom joj je pritisкао usta da ne više.

Džordžijanac htjede da jurne napred, ali oseti kako ga je zgrabila jedna ruka. Kao mengele.

– Pusti mene, prijatelju. Bar ću da naplatim za ono što se dogodilo u tvrđavi.

Kemper u dva skoka stiže na poprište. Sručio se kao lavina. Holidej začu snažne udarce. Dženet odskoči. Holidej joj priđe i stavi joj ruku na usta.

– Ne vičite, Dženet, ne vičite... – šaputao joj je u uho.

Devojka je drhtala celim telom dok je pokušavala da pokrije grudi.

– Prebiću te kao besno pseto! – zagrmje jedan glas iza njihovih leđa.

Holidej se osvrte i ugleda Pačeka, koji je zamahnuo koltom.

– Trebalo je već odavno da pomislim da si tu prokletu stvarčicu uzeo od nje – progunda Dok.

– Ovaj put ću te napuniti olovom – dahtao je Pačeke. – Rekao sam ti da je ona moja žena!

Možda bi Pačeke Kobi i pritisnuo obarač, ali je Holidej stisnuo Dženet uz sebe, pa je rizik da pogodi devojkicu, bio suviše velik.

– Ne, Kobi. Nije on to uradio – viknu Dženet. – Narednik je. Holidej me je spasio.

Iza njih se pojavi masivna Kemperova silueta. Lice mu je sijalo od zadovoljstva.

– Verujem da sad izgleda još gore nego pri onoj tuči u kantini – reče sa uživanjem.

– Nadam se da te nije prepoznao – nasmeja se Dok.

Pačeke obori kolt.

– A ja sam pomislio... – promrmlja.

– Pa ti si stvarno ljubomoran – prime ti Dok podrugljivo. – A ja mislio da ti je samo novac važan.

– Grešiš. Ja hoću oboje – Pačekov glas je opet bio leden. – I ja ću to postići, budi uveren.

* * *

Narednik Dankan je izgledao kao da se tukao sa medvedom i tako mora i da se osećao. Oba oka su mu bila plava i skoro zatvorena. I uniforma mu je bila prilično raščerupana, pa više nije izgledao kao da se tek „izlegao”. Ljudi su se potajno smijuljili. Ali nisu se usuđivali

da postavljaju pitanja. Sem jednog. Bio je to, naravno – Kenet Kemper!

– Imali ste lošu noć, naredniče? – upita sa prizvukom neskrivenog uživanja u glasu. Dankan mu uputi jedan „uništavajući” pogled i čvršće steže kolan konju.

Kasnije Dok upita Kempera – Zar to nije bilo previše upadljivo, amigo? Zbog toga može da te preda vojnom sudu. Podmukli napad na isturenom položaju. Konopac ili kugla. Treću kaznu, u tom slučaju, za tebe ne vidim.

Kemperove oči mirno su počivale na Džordžijancu.

– On to ne može znati, mister. A vi, vaš prijatelj i devojkica takođe ćete čuti.

– O tome ne treba da brinete, Kemper. Mislio sam samo da on možda pretpostavlja ko ga je tako udesio. Ali ne može ništa dokazati.

– On ili ja, mister – reče Kemper tiho. – Nema treće kombinacije. A ja mislim da on to, takođe, zna. Prekjuče je već pokušao. Bilo je to za vreme onog prepada. Hteo je u jednu pukotinu da me gurne. Ali nisam ni ja od juče! Narednih dana se štošta može dogoditi, prijatelju.

Oko dva kilometra dalje, otkrili su perima ukrašeno koplje, zabodeno u zemlju. Gomila skalpova se vijorila kao zastave na vetru. Dankan zaustavi konja i počeo da zuri u koplje kao opčinjen. Bio je beo kao zid. Okrete se i viknu drhtavim i jako prigušenim glasom – Hej, Kemper, pogledaj malo okolo. Ali utuvi sebi u glavu da Navahosi mogu

ovde da iskrсну iza svakog žbuna. Mi ćemo pokupiti njihove trofeje.

Sa stojičkim mirom i osmehom na usnama, Kenet Kemper posluša naređenje. Pretraživši žbunje, dojahao je ponovo do koplja. Ljudi su držali karabine na gotovs. Ali ništa se nije videlo. Buljili su, kao i Kemper, u koplje. Kemper je petljao oko koplja, ali se odjednom njegova ruka trže i on razjareno kriknu.

Svi se zagledaše u njega.

– Ovaj skalp sa smeđim uvojcima – prostenja on – to je skalp poručnika Leblanka.

Onda je ponovo uspeo da se obuzda. Kao da se neki inat probudio u njemu, on diže koplje i htede da ga pruži naredniku, ali Dankan nije hteo ni da ga dotakne, kao da nije u pitanju zašiljeni drveni štap, nego živa otrovna zmija.

– Pažnja, naredniče, oni dolaze! – viknu jedan od ljudi.

Dankan okrete glavu.

– Pažnja! Napravite krug – začu se njegov promukao glas.

– Samo mirno, mister Dankan – nadvladao je sav žamor Kemperov duboki glas.

On pretraži pogledom uzvišenja. Navahosi su držali dve uzvišice: jednu levo i jednu desno od njih. Nisu ih mogli izbeći. Morali su da prođu kroz usek između uzvišica.

– Cenim da ih ima oko pedeset – tvrdio je Kemper. – Ali neće krenuti napred da nas napadnu. Čekaće dok se ne nađemo između njih u useku. Trebalo bi da to prokleta koplje sklonimo ispred našeg nosa.

– Sjaši! Napravi krug! Naređujem! – vikao je Dankan kričavim, histeričnim glasom, pošto su ljudi oklevali da poslušaju njegovo prvo naređenje.

Holidej odjaha do čela kolone.

– Mislim, naredniče, da je mister Kemper u pravu. Navahosi neće jurišati na nas. Devet karabina i „vinčesterki” napravile bi među njima gomilu mrtvih i to i oni džentlmeni kod useka znaju.

– Vi ste civil! – viknu Dankan besno. – Zato držite jezik za zubima.

– Čoveče – odvrati Holidej mirno – vi ste potpuno van sebe. Bolje promenite naređenje onako kako je rekao mister Kemper. Tako ćemo bar imati neku šansu da živi stignemo u utvrđenje.

– Odstupite! – dreknuo je Dru Dankan. Njegov glas parao je Doku uši.

– Tores, Kalderon, uhvatite ovog čoveka! – uzviknu i pokaza na Holideja. On izvuče teški kolt i uperi ga u Džordžijanca. Kenet Kemper je stajao tu, osmehujući se, ali ništa nije rekao. Oba vojnika se približiše. Gledali su u Kempera, kao da očekuju da im on izda naređenje.

– Pošaljite oba čoveka nazad ili ću vas skinuti iz sedla – dopre Pačekov odsečan glas. Sada je njegova puška bila uperena u narednika. Dankanovo lice obli crvenilo. Prsti su mu stezali dršku revolvera kao da hoće da je zdrobe.

Tores i Kalderon su stajali, osmehujući se.

– Šta treba da radimo, naredniče? – upita Tores.

On i Kalderon bili su prekaljeni vojnici i mrzeli su mladog Dankana, kao i Kemper.

– Predstava je završena – zaključí Kemper mirno.

– Poslaću te na vešala, Kemper – siktao je Dankan.

– Zbog čega, naredniče? – upita Kemper sa nevinim izrazom lica. On podiže ruku i pokaza prema brežuljcima. – Mislio sam na Indijance. Oni su otišli, mister Dankan, što vi, dok je trajala ova rasprava, niste ni primetili.

Dru Dankan pogleda gore. Svo njegovo uzbuđenje i nemoć, ali pre svega strah od Navahosa, ogledali su mu se na licu.

– Uzjašite ljudi! Moramo dalje odavde! – viknu i jedva se pope u sedlo.

Njegov nemir preneo se i na životinju koju je jahao. Najzad se skrasi na leđima konja. Pokazujući rukom pravac, počeo ponovo komandovati – Odeljenje u galop, marš!

Istovremeno, on pojuri na Kempera koji mu je stajao na putu. Panterskim skokom dograbi se Kemper uzdi životinje i u trenutku uspe da je zaustavi i smiri.

– Šta to treba da znači, mister Kemper? – zagrmje Dankan.

– Pravac, naredniče. Krenuli ste u pogrešnom pravcu.

– Jesi li pošasavao, Kemper? Moramo potražiti drugi put do tvrđave. Tamo nećemo proći.

– Nema nijednog puta kojim možemo proći, ako Navahosi to neće – Kemper skoči na svog konja, kojeg mu je priveo Tores i uputi se ka useku između brežuljaka, koji su ležali pred njima.

– Pokret, marš! Tores i Kalderon, obezbeđujte strane!

– Ti mora da si se prepio, Kemper – siktao je Dankan. – Ko ovde izdaje naredjenja??

Ali njega više niko nije slušao. Pognutih leđa, jahalo je odeljenje napred.

* * *

Kasno popodne pokazala se tvrđava na ulazu u Dej kanjon, zasenčena moćnim, nadnesenim vrhovima Džerki planina. Narednik Dankan je još uvek, natmurenog lica, jahao na začelju kolone. Ne jednom, pokušao je da uhvati Dženetin pogled.

Kenet Kemper, koji je sve vreme komandovao odeljenjem, podiže ruku. Jahači stadoše. Kemper se osmehnu Toresu i Kalderonu, koji su bili tik iza njega. Onda okrete konja. Dankan ga ne pogleda čak ni kad je ovaj svoju životinju zaustavio kraj njega.

– Mislim da bi sada trebalo do se postavite na čelo, naredniče – reče mu mirno.

Dankanova pesnica se steže.

– Ja ću vas poslati na ratni sud, Kemperu – promrmlja.

– O tom vašem stanovištu još ću razmisliti – odvrati Kemper suvo. – Mi smo do tvrđave stigli bez ikakvih daljih nepravilnosti. Ako se brinete da će ljudi kad stignu u tvrđavu, „otvoriti usta”, ja ću ih već umiriti.

Dankanove oči su do sada nemirno šetale. Ali sad pogleda Kempera. Po licu mu opet izbi rumenilo. Mržnja prema tom čoveku sada se borila sa strahom da ne doživi blamažu. Pri pomisli na svog oca, obuze ga stid. Pukovnik Alek Dankan očekivao je od svog sina

da pod njegovom komandom izbriše sramotu što je izbačen sa vojne akademije.

– Još ću razmisliti kako ću sve ovo završiti – procedi Dankan stenjući.

Onda podbode konja i odjaha na čelo. Nije se usuđivao nijednom vojniku da pogleda u oči. Kenet Kemper ga isprati ironičnim pogledom. Približivši se Doku, obrati mu se tiho – Još dve karte, ser. Udvostručujem ulog.

– Mislim da je i sada već dovoljno visok – odvrati Džordžijanac.

– Meni je samo žao starog – progundā Kemper namrštenog čela. – Takvog sina zaista nije zaslužio. Pukovnik Dankan se u životu i te kako namučio. Uvek u bitkama, on nema manje ožiljaka na svom telu od mene.

Sa tornja odjeknu znak trubom. Ljudi na palisadama mahali su i dovikivali, ali je njihove glasove oštar vetar iz kanjona nosio na drugu stranu. Onda se otvoriše teška vrata.

U punom redu i tišini, dobrog držanja, ujaha odeljenje. Pod nadstrešnicom komandantske barake, posmatrao je dolazak jedan sedokosi čovek u uniformi. Nosio je oznake čina pukovnika. Stisnutih očiju, gledao je zaustavljen odred. Mlada, vitka devojka duge plave kose mahnu prijateljski.

– No – progundā Pačeke – najzad smo tu. Ali kada ćemo poći ponovo na put? – on pogleda Doka iskosa. – Kako ćemo dalje, amigo, šta ti misliš?

Holidej zaustavi pogled na građevini pred njim, iznad koje je stajala tabla, sa natpisom: „Kantina”.

– Zašto pitaš mene, amigo? Pitaj, bolje, ljude tamo preko – odvrati promuklim glasom.

Pačeke pogleda u pravcu koji je Holidej označio.

– Prokletstvo! – ote mu se. – Ti misliš da su to oni?

Bilo ih je šestorica. Nosili su nisko opasane koltove kao profesionalni revolveraši. I tako su i izgledali. Stajali su pod nadstrešnicom i netremice gledali na ovu stranu.

– Bili su brži od nas. Ali oni nisu najveći deo vremena vukli dva konja – primeti Dok.

– Za kim su oni krenuli, amigo? – podmuklo se smijuljio Pačeke. – Za tobom, za mnom ili za Dženet?

Kao po komandi, pođoše im šestorica revolveraša u susret. Raširivši se, počeli su da se približavaju.

– Cenim da ćemo to uskoro saznati – odgovori Dok suvo i pomeri pojas sa revolverom u desno.

* * *

Oni se približiše na nekoliko koraka, a onda petorica od njih stadoše. Stajali su opušteno sa zaleđenim osmejkom na licu. Jedan se, međutim, sasvim približi. Jedan omanji, nabijeni tip od, otprilike, trideset pet godina. On je bio jedini koji nije baš sasvim izgledao da ubica, ali ipak tvrd i opasan. On ovlaš pređe pogledom preko Pačeka i Doka, onda gurnu šešir prema potiljku i uputi Dženet ljubazan osmeh.

– Helo, mis Džons!

– Dobar dan, mister Mozli.

– Poznajete gospodina? – upita je Dok.

– Da. Mister Mozli je detektiv banke u Kliftonu – objasni devojka, čiji je glas postao nešto sigurniji. Ali njene oči su još igrale od uznemirenosti i straha.

– Vi ste imali ogromnu sreću, mister – obrati mu se Džordžijanac nehajno.

– Mislim, u odnosu na Navahose, koji su iznenada postali vrlo „nestašni”.

– Da – odvrati Mozli. – Veoma veliku sreću... što se za vas i mister Pačeka ne bi moglo reći.

– Grešite – umeša se Pačeko svojim grlenim glasom u razgovor. U njegovom glasu nije se osećala napetost, jer ju je vešto krio. – I mi smo srećno stigli do tvrđave i ovde smo, nadamo se, isto toliko sigurni koliko i vi.

– Ne sasvim, mister Pačeko – reče Mozli. – Za vas i Holideja, putovanje se ovde okončava. A što se tiče mis Dženet, njen otac brižno i pun neizvesnosti, čeka da mu otetu kćerku što pre vratimo. Preciznije, mis Dženet i opljačkani novac – reče i zvonko se nasmeja. Pet tipova za njegovim leđima mu se pridružiše u smehu. – Uzgred, gde je novac?

– Kod mene – javi se Dok spokojno. – Nadam se da niste smetnuli s uma, mister Mozli, da novac pripada velikom broju ulagača. A oni su mene ovlastili da im ga vratim.

– To uopšte nema značaja, mister Holidej – objasni Mozli hladno. – Kad su sa vama sklapali ugovor, oni nisu znali da ste vi ucenjeni i progonjeni revolveraš. Novac treba staviti na mesto na kojem će biti siguran, odnosno, treba ga staviti u bančin trezor.

– Sad je jasno, amigo – osmehnu se Pačeko. – Oni nas traže obojicu. Hteo ti to ili ne, sad smo partneri.

Holidej ga bezizražajno pogleda.

– Izgleda tako, kompanjero.

– Nadam se da vidite da ste bez šansi – reče Mozli pobedonosno. – Zato siđite iz sedla i podignite ruke.

Pačeko i Dok se pogledaše.

– To je sasvim lično gledište – odvrati Dok. – Pitam se koliko vojska dozvoljava da se neko meša u njihove poslove.

Na ovo pitanje je neočekivano brzo stigao odgovor. Odgovor kojeg su najmanje očekivali. Ni on, ni Pačeko. Jedan oficir sa oznakama čina kapetana, praćen jednim narednikom i šest vojnika, stiže do njih. On se postavi kraj Mozlija i pogleda prema Džordžijancu.

– Da li je vaše ime Džon Holidej, mister?

– Moj otac me je tako nazvao – osmehnu se Džordžijanac.

– A vi ste Pačeko Kobi, je li tačno? – kapetan se onda obrati melezu.

– Lepo ime, ser. Ponosim se njime – odgovori mu Kobi, osmehujući se.

– Po naređenju komandanta, dužan sam da vas pritvorim. Siđite sa konja. Do daljeg o vašem oružju brinuće se moji ljudi.

– I ti još imaš nešto protiv Indijanaca – nasmeja se Kobi, okrenuvši se prema Doku. – Mogli smo komotno da ostanemo i tamo.

– Ovde u svakom slučaju nećete biti skalpirani – primeti kapetan.

– E, pa, hajdemo – reče Dok na svoj uobičajeni način. – Jedan ovako ljubazan poziv ne smemo odbiti, amigo.

On sjaše i podiže ruke. Pačecko je sledio njegov primer. Mozli je hteo pune bisage sa Dok ovog konja da skine.

Ali tada se začu oštar glas kapetana – Sklanjajte ruke odatle, mister Mozli! Sve što ova dva čoveka nose sa sobom, vojska će čuvati u sigurnosti do daljeg.

– Ali, mister... ali, kapetane Doerti, opljačkani novac.

– Uzdržite se od bilo kakvih izjava, mister Mozli – posavetova ga kapetan. – Ja imam svoje naređenje i sprovedu ga. Vaš protest možete uložiti kod pukovnika Dankana. A sad se sklonite s puta, i vi i vaši ljudi.

On upozoravajući pogleda pet revolveraša, koji su još uvek stajali, ne shvatajući šta se to odjednom dogodilo. Ovo nije bila glavna ulica malog grada gde su oni i njihovi koltovi davali ton svemu i gde su se najviše sa jednim šerifom i njihovim pomoćnikom morali nositi. Dokle god su bili u tvrđavi, njima su ruke bile vezane i ništa im nije koristila njihova brzina. Ni Mozli nije mogao da podnese svoj poraz, već odvrati drhćućim glasom – Ja ću još o tome porazgovarati sa pukovnikom Dankanom.

– U redu, čoveče, svakako to učinite – odvrati oficir.

Onda priđe Dženet i sa kavaljerskim manirima pomože joj da siđe s konja.

Vojnici staviše Holideja i Pačeka u sredinu. Razoružаш ih i otpratiše preko dvorišta do jedne niske, male barake, čiji prozori su bili osigurani debelim gvozdanim šipkama.

Bio je to zatvor.

– Raskomotite se prijatelji – osmehnu se narednik. – Preko imamo još jedan bunker. Uveravam vas da je tamo mnogo neprijatnije nego ovde, u baraci.

Zatvorenička baraka bila je jedna jedina velika prostorija. Imala je četiri dvostruke klupe, uz svaki zid po jednu. Na jednoj je već ležao jedan Indijanac. Nosio je plavu uniformu, ali je bio bez kape, pa mu je ćelava glava izgledala kao skalpirana.

Napolju, izvan barake, stajao je jedan stražar. Holidej se ponovo odmače od prozora i osvrte se oko sebe. Pogled mu se zaustavi na Indijancu.

– Tevos? – pita on.

Za onog ko je poznavao Indijance, to je značilo da je Holidej prepoznao kom plemenu pripada zatvorenik.

– Tevos – potvrdi Indijanac ravnodušno.

Njegovo lice je bilo bezizražajno.

– Imaš li ti i neko ime, veliki ratniče? – upita ga Pačecko.

– Bledoliki su me nazvali Pongo.

– Pripadaš armiji? – upita Dok. – Tvoja uniforma je u dosta lošem stanju.

– Zašto si se našao u zatvoru? – hteo je melez da zna.

– Da li si popio suviše „vatrene vode”?

– Bledolikima su Indijanci potrebni kao psi tragači – odvrati Tevos tiho. U njegovom glasu se osećala mržnja. – Kada više ništa ne mogu da primete ili pobrkaju stvari, onda jednostavno ubiju crvenog čoveka – reče i otpljunu sa izrazom gađenja na licu i okrete se ka zidu.

* * *

Mozli i njegovih pet revolveraša sedeli su okruženi vojnicima za jednim stolom u kantini. Mozli se mračnog raspoloženja vratio od komandanta.

– No, šta je bilo, mister Mozli? – upita Sampson, jedan dugonogi tip sa rošavim licem. Svi su ga držali za najbržeg među njima i kada bi on otvorio usta, ostali bi ćutali. S napregnutim iščekivanjem, gledali su u gazdu.

– „Stari” je digao nos više od stražarske kule kraj kapije – zareža Mozli besno. – Pre nego što nam izruči oba tipa zajedno s novcem, hoće o celoj stvari da stekne sopstvenu sliku.

– Ako do svitanja ne izađemo iz ove proklete tvrđave, klopka će biti potpuno zatvorena – primeti Ovens, snažni momak sa lukavim, lisičijim licem.

– Ovaj put, kažem vam, Indijanci će nam „zapržiti čorbu”.

– Glupost. Ovde smo sigurni – promrmlja Ruiz, koji je sa ukrštenim ožiljcima od noža izgledao kao sam đavo. Alston i Šerman, koji su izgledali kao braća, ćutke potvrdiše.

Ovens ih pogleda podrugljivo.

– Sigurni? – upita. – Ovde, u tvrđavi? Terate me da se smejem. Oni su, koliko sam čuo, u poslednjih osam dana izgubili trideset vojnika. Trideset od sto dvadeset! Koliko znam da računam, to je četvrtina ljudstva. Zalihe hrane dovoljne su još za najviše tri sedmice. A ni sa municijom ne stoje najbolje.

– Otkud ti sve to tako dobro znaš? – upita Alston.

– Druži se s ljudima, kao ja, pa ćeš i ti štošta čuti – odvrati Kemper poučno.

– Zna li šta ova tvrđava predstavlja? Jednu prokletu klopku za pacove! I ako na vreme ne dignemo sidro, mi ćemo biti ti pacovi.

Mozli protrlja čelo.

– Možda je Ovens u pravu – promrmlja.

Nije se osećao najsigurnije i to se na njemu videlo. On je dovoljno dugo proveo na kočijaškom sedištu, vozeći za „Union Pacifik” i „Vels Farago”, pa je poznavao Indijance. Kada Navahosi odluče da se udruže i pokrenu sva plemena, onda i za Fort Vajtriver, kao i za sve unutra, izgledi nisu najbolji.

– Ako je situacija tako loša, nemamo više nikakve šanse da se probijemo nazad za Klifton – primeti Šerman, čije se lice sijalo od sala.

Kemper hladno pogleda ostale.

– Mi moramo odavde da isparimo pre nego što Indijanci potpuno ne opkole tvrđavu, jer onda ni miš neće moći da se provuče. Ako prođemo kroz indijanski obruč, sve ostalo je dečja igra. Kladim se da posle toga nijedno pero nećemo više usput sresti – reče i trijumfalno pogleda u krug lica oko sebe. – Sva će se plemena okupiti oko tvrđave, mislim da je to dosta jasno.

– Vođo, on je u pravu – složi se Sampson tiho. – Idite još jednom do pukovnika i razgovarajte sa njim, upotrebljavajući sva sredstva pritiska!

– I ako se on ponovo ne bude složio? – upita Mozli ljutito.

Sampson ga hladno pogleda.

– Onda nam neće ostati nikakav izbor, mister Mozli. Onda ćemo morati naterati Dankana sa oružjem u ruci. Ako ni-

šta drugo ne preostane, uzećemo ga...
– u sred rečenice začuta.

U daljini su odjeknuli pucnji. Odjednom svi postadoše glasniji. Pucnji su se približavali.

– Do đavola – riknu Sampson.

On skoči tako naglo, da se njegova stolica preturi i pade na pod. On izjuri napolje. Svi ostali krenuše za njim.

Dva vojnika su podigla teške grede i otvorila kapiju. Odozgo sa palisada zagrmio je glas – Požurite, vi tamo, inače ćemo imati Indijance u dvorištu!

Nekoliko jahača ugalopiraše kroz vrata. Dvoje–troje bili su ranjeni, ali su se još držali u sedlu. Jedan kliznu sa konja i ostade nepomično da leži.

– Narednik Anderson se vratio sa patrolnom grupom, ser! – izvestio ih je jedan od jahača.

Kapetan Doerti napravi ozbiljan izraz lica.

– Hvala, naredniče Anderson – odvrati. – Biće najbolje da izveštaj podnesete direktno komandantu.

Jedan od vojnika, koji se tu našao, pogleda ih dok su išli ka komandantu.

– Dvanaestorica su izašla na zadatak – reče. – Sedmorica su se vratila. Od toga su četvorica ranjena.

– Ljudi, kako će to dalje ići? – javi se drugi.

– Razlaz! Nestanite u vaša legala! – naredi jedan kaplar.

Sampson i Mozli se pogledaše.

– Jeste li sada shvatili, mister Mozli? – upita Sampson prigušenim glasom.

– Ili ćemo noćas odjahati ili će kojoti pojesti naše leševe. Više ne vredi rizikovati da ostanemo ovde, zarobljeni u

tvrđavi. Ako treba, dići ću u vazduh ceo Fort Vajtriver da bih izašao.

– Idem još jednom da pokušam – reče Mozli i sam već jako uznemiren. Krupnim koracima uputi se u pravcu komandantove kuće.

* * *

– Otkud ti taj nož? – upita iznenađeno Pačeke, kada ga ugleda u Pongovoj ruci. Bilo je to u isto vreme kada se Mozli po drugi put uputio ka pukovniku Dankanu.

– To sad uopšte nije važno – primeti Dok. – Bitno je da ga ima.

Tevos ih pogleda.

– Idemo kroz krov – reče tiho. – Jedan mora da pazi na stražara pred vratima.

– U redu – prihvati Dok. – To će učiniti Pačeke. Ja ću ti pomoći. Cenim da ćemo za jedan sat napraviti dovoljno veliki otvor da bismo se mogli kroz njega provući. Ali šta onda, amigo?

Tevos je skinuo gornji deo uniforme. Njegovo nago, tamno poprsje bilo je snažno i mišićavo. On sleže ramenima.

– Sutra će biti suviše kasno – reče. – Sutra će cela dolina biti puna Navahosa.

– On zaista ima pravo – javi se Pačeke, koji je stajao kraj prozora. – Upravo se jedna patrola vratila. Navahosi su ih do palisada lovili kao zečeve. Ali jedno ću ti reći, partneru, bez Dženet ne idem. Radije ću ostati sa njom u tvrđavi.

* * *

Mozlija je zaustavio stražar na vratima komandantove kancelarije. Morao je da čeka, i to dosta dugo. Besno je pu-

šio cigaretu i cupkao tamo-amo. Onda se otvoriše vrata. Doerti i Anderson izadoše. Ako se do tada Mozli još kolebao oko ozbiljnosti situacije u kôjoj se nalazila tvrđava, njihova lica rekla su mu sve. Pukovnik Dankan stade kraj karte na zidu i okrete mu leđa. Kada se najzad ponovo okrenuo, pogleda pri-došlicu mrzovoljno i nervozno.

– Šta hoćete još, mister Mozli? – upita. – Ja sada uopšte nemam vremena za civilne posete i razgovore.

– Ser, moji ljudi i ja želimo odmah da napustimo tvrđavu.

– Onda je napustite – odvrati Dankan nestrpljivo. – Niko vas ovde ne zadržava. Međutim, kada uletite Navahosima u šake, nemojte za to kriviti mene.

– To je naš sopstveni rizik – objasni Mozli, trudeći se da deluje spokojno. Zatim se nasmeja. – Onda, daćete nam oba čoveka i novac da iznesemo? A po-vešćemo, naravno, i mis Džons.

Jedan trenutak pukovnik je mislio da pristane i reši se ovog gnjavatora. On je sad zaista imao drugih briga. Ali tada oseti nešto prema toj devojci kao da je u pitanju njegova rođena kći, Mili.

– Devojka ostaje – objasni on odlučno. – Na to ne mogu pristati. Oba čoveka i novac možete poneti sa sobom. Naravno, prvo ćete im potpisati priznanicu.

Mozli je besneo. Ali šta je mogao? A i Dženet mu je bila itekako važna.

– Razumem, ser – reče ipak.

– U redu, dođite za jedan sat ponovo. Do tada će pismena potvrda biti gotova – reče Dankan i okrete ponovo Mozliju leđa. Dok je Mozli izlazio, u kancelariju uđe pukovnikov sin. Sretnuvši se

na vratima, pozdraviše se naklonom glave.

– Šta je ovaj hteo ponovo od tebe, oče? – upita Dru. Kada bi ostajali sami, vodili su razgovor familijarno. Pukovnik mu je nezainteresovano odgovorio.

– Nije trebalo da pristaneš, oče. Ja sam ti već rekao da taj Holidej vredi nekoliko hiljada dolara. Ja sam ga odmah poznao, čim sam ga prvi put video. Njegove slike vise kao poternice na tabli šerifske kancelarije, a i u novinama su objavili njegovu sliku. On pripada meni, jer sam ga ja u tvrđavu doveo.

– Ostavi me sad, za ime sveta, s tim glupostima na miru! – prasne pukovnik. – Dru, ja sad imam prećih briga. I ako će te to umiriti, kako sada stvari stoje, taj će Mozli izgubiti skalp, ali nikakve hiljade dolara neće za tog Holideja inkasirati. I ako se ne desi nikakvo čudo, ni ti nećeš videti ni jednog centa od premije, čak i kad bi taj čovek ostao u tvrđavi.

Dru Dankan, prebledevši, ustukne korak nazad. Gledao je oca uznemireno.

– Zar tako loše stoje stvari? – upita. Pukovnik diže pogled i osmotri svog sina.

– Da, tako loše, Dru. I zato, iako pokušavam da nađem izlaz, ipak se plašim. Kad samo Mili ne bi bila ovde – doda potišteno i uzdahne.

Mili i Dru su bili sestra i brat, ali jedno drugom stranci. Jer su oni veliki deo svoje mladosti živeli odvojeno.

– Zašto je nisi ostavio u Bostonu? – odvrati Dru naprasito. – Devojka ovde, u indijanskom području, nema šta da traži.

Slegnuvši ramenima izađe. Vrteći glavom, gledao je pukovnik za njim. On nije razumeo svog sina. Sve češće mu je do svesti dolazilo ono što se nedavno dogodilo. Izgubio je svog najboljeg narednika, Keneta Kempera. Bila je u pitanju jedna sasvim nejasna stvar, ali zbog nje je ostao bez tog neustrašivog podoficira. Kemper je bio prevaren na pokeru. Možda se zaista sve tako desilo.

Kucanje na vratima trglo je pukovnika iz misli. Ušla je Mili. Iza nje ugledao je Dženet Džons, devojkicu iz Kliftona. Jedna mala luda. Odbeći sa svojim ljubavnikom i pritom orobiti banku rođenog oca! Derište, pravo derište, mislio je Alek Dankan, nabravši čelo. Dobro je da je Dru na njih naišao. Ko bi mogao unapred reći u šta će se sve njegovo rođeno dete upetljati?

– Oče – uzvrpolji se Mili. Onda ga uhvati za ruku i glas joj postade čvrst. – Dru mi je upravo rekao da želiš da oba ona muškarca, što su došli sa Dženet, izručiš mister Mozliju. Je ti to istina?

Pukovnik Dankan ugleda izraz velikog straha u Dženetinim očima. On ljutito klimne glavom. – Da, to je uređeno. Biću srećan kada te tipove više ne budem video unutar palisada.

– To... to ne možete da učinite, ser – promuca Dženet tihim, drhtavim glasom. U očima joj se pojaviše suze.

– Ne, oče, to zaista ne možeš da uradiš. Oni će mister Pačeka u Kliftonu osuditi na smrt! – poviče Mili.

– Ali, za ime sveta, šta se to tebe ili mene tiče? – huknu pukovnik.

– Ali mene se tiče veoma mnogo – procedi Dženet potišteno. – Mene, ser. Ostaću sama na celom svetu. Moj otac nije hteo ni da čuje da me Pačeko uzme za ženu.

– Dosta s tim detinjarijama – proseče Dankan devojkicu. Napolju u dvorištu odjeknu pucanj. Zatim još dva–tri.

– Do đavola! Šta se ponovo dogodilo? – hukne pukovnik.

Vrata se otvoriše. U njima se pojavi dežurni kaplar.

– Ser, zatvorenici! Oni su provalili iz zatvora!

– Ne pucajte! – kriknu Dženet očajno.

– Ne pucajte u Pačeka, ser! Ja ga volim i ja... ja očekujem njegovo dete.

* * *

Trebalo je da razdvoje dve grede. Tevos je radio sa nožem okupan sopstvenim znojem. Rupa u krovu bila je već dovoljno prostrana da su se kroz nju videle zvezde.

– I šta ako je ovaj bronzani gušter zaista izdajica? – upitao je Pačeko Džordžijanaca šapatom, zamišljeno. Ovaj se podrugljivo nasmeši.

– Onda će, kratko rečeno, naši skalpovi poslužiti na pojasu nekog Navahosa. Kakvu to razliku predstavlja za tvoju glavu? Da li za jedan sat ili za dan–dva, zar to nije svejedno, amigo? A ovako imamo šansu, ako je njegova priča istinita.

Holidej pogleda u zahuktalog Indijanca, koji je odvalio još jedno dobro parče drveta s krova. Sada je rupa bila dovoljno velika da se kroz nju može provući.

– Pongo pretpostavlja da je drugi izvidnik ubijen kao i beli vojnici iz patrole. Đavo će znati zašto se pukovniku Dankanu toliko zacrnilo pred očima da je Ponga strpao ovamo.

– Gle, momak ide prvi – procedi Paček. Pongo nestade kroz rupu na krovu. – Hajdemo za njim.

Dok je pratio Pačeka. Kada je izašao na ravan krov, video je pred sobom Ponga i Pačeka kako leže na ivici nadstrešnice. Pongo je, u svojoj jednostavnoj duši, shvatio da se mora što pre iščupati iz tvrđave. Paček je, međutim, tvrdoglavo odlučio da bez Dženet neće pobeći. Sada su se obojica nagli preko krova i Holidej nije shvatao šta Paček smera. Jedino je čvrsto odlučio da se drži Tevosa, jer će ovaj sigurno naći najbolji izlaz.

Iznenada Pongo privuče Holidejov pogled. Držao je čvrsto jako nagnutog Pačeka. Onda se pod njim začu jedan tup udarac, zatim tiho stenjanje, a zatim ponovo zavlada tišina. Paček pokaza na dole i prebaci se preko ivice krova. Holidej se još nije micao. Držao se čvrsto za jednu letvu i ležao je posmatrujući situaciju ispod sebe.

– Prokletstvo! – prosikće Paček.

– Pao sam na leđa!

Tamna prilika Indijanca spusti se na zemlju. Ležeći, više nije mogao da ga vidi. Ali onda otkri beživotno telo stražara na tlu. Tevos je držao svoj nož u zubima, a stražarev karabin u šaci. Kada se Džordžijanac spustio, Pongo mu tutne karabin u ruku. Ne dajući glasa od sebe, otpuza dalje. Džordžijanac nije imao više vremena da se brine o

Pačeku. Morao je da ostane Pongu za petama. Tevos je stajao pred jednom dugačkom, niskom barakom. Mahao je nožem. Holidej začu škripu i teška vrata od brvnare se otvoriše. Indijanac iščeze kroz otvor. On pogleda prema Pačeku, ali odjednom ovog više nije bilo tu i nije mogao nigde da ga otkrije. Slegnuvši ramenima, pojuri prema baraci i uđe. Unutra je bilo mračno kao u rogu.

– Ovamo! – izenađen začu tik kraj sebe Pongov grleni govor. – Snabdećemo se hranom.

On tutnu Holideju jedan džak u ruke.

– Potrebni su nam puške i voda – promrmlja Dok.

– Za oružje je suviše opasno. Nalaze se u komandi. Treba proći dvostruku stražu. A vodu nisam video, samo boce. Pongo zna gde su izvori.

U dvorištu se začu pucanj.

– Do đavola! – ote se Doku. – Sigurno su otkrili Pačeka.

– Dođi brzo! – Pongo klizne bešumno ispred njega kroz vrata. I on je vukao jednu vreću na ramenu. No, pregladneti sigurno neće, pomisli Dok. Što se toga tiče, bili su mirni.

Blizu kantine ponovo odjeknu pucanj. Zabrujaše glasovi. Holidej vide da je nešto tamnu šmugnulo preko dvorišta. Možda je to bio Paček, ali nije mogao pouzdano da utvrdi. Za tren će se dvorište ispuniti ljudima.

Pongo se kretao brzo i nečujno kao mačka. Holidej je ulagao napore da ga sledi u stopu. Popeše se nekim lestvama i izbiše na daščani podijum koji se protezao duž palisada. Vrhovi kolaca

bili su tu, u visini grudi. Mislio je da će svakog trenutka naići na nekog stražara, ali nije bilo nikog.

Tek sada je Holidej otkrio da Pongo nije nosio samo džak i dve boce, nego i laso koji je omotao oko jednog stuba. Zatim je omotao vreće i spustio ih jednu po jednu, pa se spustio i sam. Kada je nogama dodirnuo tle, podiže glavu. Dok se spuštao za njim. Kada je sišao, ponovo se začuše pucnji. Najverovatnije su otkrili Pačeka. Možda je već i mrtav.

– Šta čekaš? – upita Tevos.

Njegovi snažni beli zubi svetleli su se u tami. Bili su u senci palisada. Konopac se još klatio kraj njih. Dok ga povuče. Tevos, kao da je slutio šta se u Džordžijancu dešava, reče oštro – Ne možeš nazad u tvrđavu. Zarobiće te ili ubiti, moramo da idemo.

On pokaza ka Dej kanjonu. Dok je mogao da vidi vatre. Provlačili su se od ulaza u kanjon, pravo kroz dolinu, do uzvišica planina Džerki. Navahosi su opkolili tvrđavu sa svih strana.

Ponga se okrete i mahnu Holideju rukom. Bio je mlad mesec i samo su zvezde svetlele na nebu bez oblaka. One su davale malo svetla. Holidej sleže ramenima i krene za Indijancem, koji ga je možda vodio u ruke Navahosa ili ipak u slobodu.

* * *

Pukovnik Dankan je zurio u Dženet Džons. Onda je uzdahnuo – Dete! Samo nam je još to falilo...

Za to vreme napolju su još odjekivali pucnjevi.

– Ser! Molim vas, preduzmite nešto! – drhtala je Dženet.

– Oče, ti moraš nešto da učiniš da prestanu da pucaju – podupirala je Mili iz sve snage molbu Dženet Džons. Stajale su jedna uz drugu. Mogle bi biti sestre, pomislio je Alek Dankan. Onda se trže i potrča, odgurnuvši kaplara napolje. Pred vratima umalo se ne sudari sa kapetanom Doertijem.

– Imate li ih? – povika na kapetana.

Pucnji su prestali. Mnogo ljudi u uniformama je dotrčalo. Kenet Kemper je bio među njima.

– Bio je samo jedan – saopšti kapetan.

– Bio je viđen kraj kantine i iščezao je iza konjskih štala.

Kenet Kemper se probi kroz okupljene ljude. Glas mu je bio uzdržan – Imao bih nešto da vam saopštim, ser, ako mi dozvolite da govorim.

– Ne izvodite ovde sada nikakav loš vojni teatar, Kemper, ili ću vas strpati na četrnaest dana u buvaru – progundā pukovnik.

Dovoljno dugo je poznavao Kempera i bio je svestan da može da ima u njega neograničeno poverenje, ali nije voleo vojničke šeretluke i svakome je stavljao do znanja gde mu je mesto i kako treba da se ponaša.

– Razumem! – odvrati Kemper, pa nastavi odmah – Pongo i Holidej su pobegli preko palisada. Sa druge strane sam našao uže niz koje su se spustili.

– Sto mu gromova! – grmnu pukovnik. – Kako su izašli iz zatvora? I gde su našli uže?

– Izašli su kroz rupu na krovu. Mora da su imali neko oruđe. Možda čak

neki nož – osmehnu se Kemper. – Uže i potrebnu hranu za put uzeli su iz magacina, ser. Pongo je znao sve prolaze kroz tvrđavu.

– A treći? Onaj Pačko? Zna li možda i gde se on nalazi? – upita Doerti besno.

– Sakrio se kod štala, mogu vam reći, ser. – Kenet Kemper se široko naceri i salutira kao neki regrut. Sve sa ironijom. Hladnom i kao britva oštrom ironijom, koja je Doertiju naterala crvenilo u lice. – Mogu li da odstupim, ser? Raport je okončan!

Dvorište se zaorilo od njegovog glasa.

– Uzmite sa sobom nekoliko ljudi i prorešetajte štale. I ne vraćajte mi se bez tog momka – okonča pukovnik predstavu, koju je Kenet Kemper izvodio.

Kemper oštro salutira i učtivo ponovi – Ljude uzeti i štale pretresti! Bez momka se ne vraćati!

– Zašto ne pošaljete Kempera samog u izviđanje, ser? – promrmlja Doerti tiho. – Tada bismo ga se, nadajmo se, konačno otarasili.

– Takvo zadovoljstvo napadačima ne želim da priredim – odvрати pukovnik suvo i okrete mu leđa...

Pačko je zaista bio viđen kraj kantine. Bila mu je potrebna puška, a u kantini je bila gomila ljudi. Uz to su došla dvojica u istom trenutku kad se on pojavio.

Bili su to Sampson i Kemper. Obojica su bili potpuno zbunjeni kad su opazili i odmah prepoznali Pačka.

Kad su se mašili za koltove, skoči Pačko iz predvorja i potrča kroz dvorište. Oni pripuče za njim. Ali bilo je suviše mračno i nemoguće tačno gađati. Galama izmami i ostale ljude napolje. Čuli su Pačkove korake, videli njegovu senku koja se izgubila između štala.

Pačko je zadihano trčao pored štala i zavio za jedan ugao. Sada je prekorevao sebe što nije pobegao zajedno sa Pongom i Dokom. Ali bilo je suviše kasno. On je znao gde su se prebacili preko palisada. Ali bez obzira, sada bi bilo ravno samoubistvu napustiti tvrđavu.

Obreo se oko sebe i ustanovio gde se otprilike nalazi. Onda je krenuo dalje i približio se komandaturi s druge strane. Iznenada ugleda dva vojnika kako stoje pravo pred njim. Bila je to dvostruka straža koja je čuvala barutanu. Pačkove šanse sad su bile sto prema jedan i on je toga bio svestan. Ali sada bio je odlučan da prihvati svaki rizik. U njegovom neizvesnom položaju to je bilo sasvim razumljivo.

Melez se povuče nazad u tamu. Tražio je neki drveni kolac. Našavši ga, steže ga u ruci. Zatim se polako prišunja uglu baruke kraj kojeg su oba vojnika čuvala stražu.

Za to vreme, do njega je dopirala buka onih koji su ga tražili po dvorištu. Ali stražari na to kao da nisu obraćali pažnju, već su poluglasno razgovarali. Nije mogao da čuje u čemu govore, ali najzad, to za njega i nije bilo važno. Njemu je bilo bitno da ga nisu primetili. Polako se privukao sasvim iza njih, a onda su usledila dva munjevita udarca. Ne previše jaka, već tek toliko da one-

sveste udarenog. Stražari se srozaše na tlo, ne pustivši ni glasa.

Pačko nije gubio vreme da sakrije onesvešćene stražare. Bilo je malo verovatno da će u sledećih nekoliko minuta bilo kome u tvrđavi pasti na pamet da ga tu traži. On uze jedan od stražarskih karabina, proverio mu magacin i krene bešumno dalje, dok nije stigao do prozora koji je pripadao komandantovoj kancelariji.

Mogao je da vidi pukovnika Dankana i obe devojke. Prostorija je bila dovoljno osvetljena. A mogao je i da razume šta su razgovarali, jer je prozor bio širom otvoren.

– Znači tako, mlada gospođice – govorio je pukovnik glasno. – U trećem ste mesecu, kažete?

– Da – odvrati Dženet. Njen glas je bio tih i prigušen suzama.

– Jeste li to rekli vašem ocu? – raspitivao se pukovnik i dalje.

Dženet podiže glavu. Njene oči sevnuše.

– On me je pretukao, ser. Vi ne poznajete mog oca. Hteo je po svaku cenu da me pošalje na Istok i više nikada ne bih videla Pačka.

– To bi najverovatnije bilo najbolje i za vas i za vaše buduće dete – razmišljao je pukovnik glasno.

– Mister Mozli je i tako rekao o Pačku da je on jedna skitnica i revolveraš. Imao je samo sreće da je uvek uspeo da se dokaže da je pucao u nužnoj odbrani.

– Tako to i jeste – progundao Pačko, dok je prekoračivao prozorsku dasku. Cev karabina uperio je u pukovnika.

* * *

Dankan se brzo okrete. Razrogačio je oči ugledavši čoveka s puškom u ruci i jednom nogom prebačenom kroz prozor pred sobom. Pačko kliznu u sobu, zatvori prozor i navuče debele zastore. Za to vreme nije skidao komandanta s oka.

Dankan se odmah sabrao. Odlučno je gledao pridošlicu.

– Vi ste totalno pošasavili, mister Pačko.

– Možda. Ili se samo nalazim u nevo-
lji, ser – odvrati melez mirno.

Gledao je ledeno i, po svemu, pukovniku je bilo jasno da će se razgovor voditi između njih dvojice i to ga je činilo nesigurnim.

– I šta očekujete od ove vaše iznenadne posete, ako smem da vas pitam?

– Dženet i ja ćemo napustiti tvrđavu, ser. Potrebni su mi dobri konji, hrana i voda i, naravno, oružje. Dok to ne dobijem, držaću vas pred ovim karabinom.

– Lepo smišljeno, Pačko – odvrati Dankan cinično. – A ako vam ne dam?

– Onda ćete jahati s nama. Sve dotle dok ne budem siguran da nas vaši ljudi ne slede.

– Ostavite se gluposti, mister Pačko – u glasu pukovnika osetila se nota ljutine. – Vi možda to još ne znate, ali iz ove tvrđave ne može više niko napolje. Za najdalje jedan čas, izvestiće me da se svuda oko nas vide vatre Navahosa.

– Mora postojati neka mogućnost da se provuče kroz obruč. Holidej i Pongo su je očigledno iskoristili.

Udarac u vrata uznemiri pukovnika. Pačkove oči gledale su ga preteći.

Žute tačkice, kao u divlje mačke, svetlele su mu u zenicama. – Recite, bilo ko da je, da ga ne možete primiti – posavetova pukovnika.

Pukovnik ga poslušao.

– Kasnije! Sad nemam vremena.

Odjednom se naglo rastvoriše vrata. Za zaduvanim kaplarom prodre i Mozli u sobu.

– Do đavola, ser! Jedan sat je prošao, a sada su tipovi... – on opazi Pačeka s karabinom u ruci i ućuta.

– Ne biste li vi, mister Pačeke, najradije otišli sa mister Mozlijem? – upita pukovnik mirno.

– Uđite, Mozli i dignite ruke – naredi Pačeke hladnokrvno. – Hajdete! Lice prema zidu i ostanite tako!

Melez nogom zalupi vrata i stavi rezu. Onda izvuče Mozliju kolt iz opasača, pa se malo odmače.

– I pored najbolje volje, ne vidim pravu šansu za vas, mister Pačeke – reče mu pukovnik. – Prirodno, vi možete mene, a sada i mister Mozlija ubiti, ali ne vidim šta će vam to doneti sem sigurnog konopca.

– Vi zaboravljate, ser – odvrati melez suvo – da između toga da li će me obesiti u Kliftonu ili ovde, za mene zaista nema velike razlike.

– On traži da ga pustim da sa mis Dženet napusti tvrđavu – obrati se Dankan pridošlici. – Šta vi kažete na to, mister Mozli?

Ovaj se satanski nasmeja.

– Onda ga pustite neka ide, ser. Ako želi da mu skalpiraju mis Dženet, neka mu bude. Ali novac mora da vrati.

– Čuli ste mister Mozlijev odgovor – Dankan pogleda upitno Pačeka.

Pačeke se osećao kao pod presom. Ako Mozli nema ništa protiv toga da on sa Dženet napusti tvrđavu, onda zaista ne postoji nikakva mogućnost ni da se on probije. Znači, on i Dženet sede ovde kao u mišolovci. Jeza od tog saznanja podilazila ga je po leđima. Nije u pitanju on, nego Dženet! Proklinjao je čas kad je pristao da dođe ovamo.

– Predložiću vam nešto, mister Pačeke – iznenada se javi pukovnik. – Napustićete ovu sobu kao slobodan čovek. U ovom trenutku ne mogu dopustiti da i jedan čovek sedi iza rešetaka. Nama će uskoro biti potreban svaki čovek.

– U redu – odvrati Pačeke – ali uzimimo da prebrodimo ovu nevolju. Šta onda, ser?

Pukovnik se gorko osmehnu.

– Treba prvo izneti glavu na ramenima, mister Pačeke. Niko od nas ne može reći da li će tada još biti u životu...

* * *

Tevos je puzao nečujno kao zmija kroz pomrčinu. Tišina je vladala u dolini, koja se prema horizontu već malo rasvetljavala. Na slaboj svetlosti nejasno su se ocrtavale siluete. Holidej je držao cev puške uperenu u Pongova leđa da bi u slučaju potrebe mogao odmah da povuče oroz.

Odjednom, jedva primetni šum opomenu Doka. On se osvrte i shvati da ga čula nisu prevarila. Video je dugačak nož za skalpiranje u podignutoj pesnici jednog Indijanca, koji je stajao tik

pred njim. Dve tamne prilike stajale su metar dalje. Džordžijanac kliznu ispod noža koji je sevnuo nadole ka njemu i udari napadača kundakom. Nije hteo da puca, jer bi prasak privukao ostale.

Pogođeni Indijanac ispusti piskavi krik. Brzinom munje on se ponovo ispravi. U međuvremenu su priskočila i ostala dvojica. Jednog je Dokov kundak lupio po glavi i ovaj se sruši. Skokom u stranu, vižljasti Džordžijanac izbeže nožu. Nije imao pri sebi ništa sem karabina, a nije smeo da puca.

Cijuknuvši, skliznu nož duž karabina. Holidej odbaci nož, obuhvati napadača i počeo da ga steže za vrat.

– Umri, bledoliki! – začu za leđima.

On okrenu glavu. Treći Navaho bio je već na korak od njega. On zamahnu tomahavkom iz sve snage. Holidej refleksno zažmuri i začu samrtni ropac za sobom.

Napadač, kojeg je Holidej držao, ote se i iščeze u pomrčini. Pongo je stajao sa izrazom trijumfa na licu, držeći nož u šaci.

– Navahosi su obični kojoti – reče. Onda podiže skalp jednog od napadača i pogleda Džordžijanca sa priznanjem u očima. – Ti si dobar ratnik. Nisi pucao i okupio neprijatelje.

– Ti si, takođe, dobar ratnik – osmehnu se Dok. – Ovde leži još jedan – on pokaza na Indijanca, kojeg je oborio udarcem kundaka. – Uzmi i njegov skalp.

Tevos zavrte glavom.

– Ja ga nisam ubio. Neću skalp.

– Ti si i ponosan čovek – doda Dok mirno. Tevosove oči zasvetleše.

– I ti veruješ da je Pongo ponosan čovek? Tevos mrzi Navahose, to želim da znaš – on s gađenjem pljunu na tle.

– Ja to znam. A sada sam se i uverio. Isto toliko, koliko i u to da je Fort Vajtriver izgubljen, ako mu ne stigne pomoć.

– Tvrđava je izgubljena – složi se Tevos suvo. On pokaza na vatre svuda po dolini. – Ima bar šest stotina Navahosa. Sutra će ih možda biti hiljadu.

Holidej i nehotice pomisli na Dženet. I na lepu, plavu devojkicu, kćerku komandanta. U njemu se bunilo nešto protiv toga da ta duga, zlatna kosa ukrašava pojas nekog Navahosa. U njemu se dizao neki hladan gnev. Video je unapred sudbinu te devojkice.

– Vратиću se – reče Dok tiho i odlučno. Pongo ga pogleda kroz uske proreze kapaka.

– Verovao sam da si ti mudar bledoliki. Sada vidim da si glup kao i svi ostali – reče razočarano. U povratku će te ubiti. Ili vojnici ili Navahosi.

– Želim da izvučem odande devojkicu i odvedem ih u sigurnost – objasni mu Dok. – Možda ti imaš pravo, možda to jeste glupo od mene. Ali ne mogu drugačije. Evo, uzmi karabin, još će ti zatrebati – reče i pruži pušku Tevosu.

– Misliš li da bi mogao da se probiješ do Mek Nerija? – upita ga.

– Možda – odvrati Tevos. – Ali donde je dug put. Ako pomoć već nije na putu, stići će suviše kasno.

– Vidiš li neku drugu mogućnost?

Pongo kimnu potvrdno glavom, ali istovremeno sleže ramenima, kao da i sam sumnja u to.

– Dva dana jahanja odavde je Holbruk. Tamo ima mnogo belih ljudi. Možda bi oni mogli da dođu u pomoć. Ali ne znam kako, kad su Navahosi posvuda.

Holidej ga je gledao. Odjednom se u njemu javilo veliko poverenje u Ponga. Ako išta može, on će učiniti.

Džordžijanac pogleda u nebeski svod. Do svitanja je još bilo vremena. Dok se ne razdani, moraće Tevos već biti iza ovih vatri ako hoće da ga ne otkriju.

– Sačekaj me ovde – reče Dok – ali ne više od jednog časa. Možda ću se vratiti. Sa obe devojke.

– Teško će biti sa devojka – bio je Tevos kategoričan. – Žene ne mogu da izdrže taj dugačak put kroz planine.

– Ako ja stignem ovamo s devojka za jedan sat, a ti ne budeš tu...

– Ja ću biti, ali...

Holidej krenu nazad ka tvrđavi.

* * *

– Poludeću – reče Kenet Kemper. On ponovo stavi gredu na kapiju, kroz koju je propustio Holideja. – Znači, mali noćni izlet. Sigurno ti nije prijalo tamo napolju? U zatvoru je ipak sigurnije.

– Vodi me pukovniku – reče Dok.

– Biće mi drago, mister. Znaš li šta je novo? Tvoj prijatelj sedi u kantini i dobro se drži do daljeg.

Holidej pogleda Kempera iskosa. Nije bio siguran da ovaj ipak nije pomerio pameću.

– Imaš li neku bolju šalu na repertuaru? – upita ga.

– Kunem se da je to čista istina – odvrati Kemper, dok su koračali preko dvorišta. Dva vojnika marširala su za

njima sa napunjenim karabinima. – Pre toga je Pačeko držao pukovnika na nišanu karabina. Izgleda da je to nešto kao džentlmenski sporazum, rekao bih. Primirje dok ne prođe cirkus sa onima napolju.

Holidej se i nehotice osmehnu. Mogao je da zamisli Pačeka. Očigledno ga je bio potcenio. Stupili su u predvorje komandanture. Dežurni kaplar raširi oči, ugledavši Džordžijanca. Kemper smiri loptu.

– No, Čede, šta kažeš? On se vratio. Verovatno je video da nema kud. Hajde, javi šefu!

Pukovnik Dankan je sedeo za svojim pisaćim stolom. Kada je pridošlica ušao, pogledao je u njega belo.

– Pošaljite ljude napolje, pukovniče. Moram sa vama da razgovaram u četiri oka – objasni Holidej. – I budite bez brige – dodao je, setivši se šta mu je Kemper prethodno ispričao o Pačeku. – Ja nemam oružje kod sebe.

Osmehnuvši se, pokaza prazne šake.

Dankan se malo trže, ali onda da mig prisutnim vojnicima. Oni krenuše u predvorje, ali je Kemper i dalje stajao.

– Vi takođe, Kemper. Nestanite – progundā pukovnik. Oklevajući, izgubi se i bivši narednik. Kad se vrata zatvoriše, Dok reče – Vi ste pogrešno procenili Ponga, ser. On nije nikakav izdajnik. Ne bi trebalo da pridajete suviše važnosti tračevima vaših oficira.

– Pređite na stvar, mister Holidej. Nisam voljan da slušam vaše lekcije – odvrati Dankan ljutito.

– U redu – slegne Džordžijanac ramenima. – Ako vas interesuje, Tevos mi

je upravo spasao život. Ubio je i jednog Navahosa. Očigledno je da on s njima ne paktira i da se Tevosi i Navahosi mrze.

– Zbog čega ste se vratili? – upita pukovnik nestrpljivo. – Koliko mogu da procenim, niste sigurno zbog straha od Navahosa.

– Pongo čeka napolju na mene. Jedan sat. Ni trenutka više. Kasnije neće moći da se probije kroz napadačke linije.

Dankan kimnu glavom. Gledao je upitno u posetioca.

– Tevos misli da će možda moći da dovede pomoć iz Holbruka, ako će to za tvrđavu nešto značiti. Misli da je put do Mek Nerija suviše dug.

– To je tačno – odvrati pukovnik. – Ali ja pretpostavljam da iz Holbruka neće moći dovesti više odjednog odeljenja.

Dok je uočio da se i pukovnik koleba u tome da li se Fort Vajtriveru uopšte može pomoći.

– Holbruk je jedno zabito gnezdo, gore, u brdima – reče Dankan. – Kopajući zlata, traperi i sedište indijanske agencije. Nećemo biti u mnogo boljem položaju ni sa ovom podrškom.

– Ni ne vidim s čijom pomoći bismo uopšte bili u mnogo boljem položaju...

– primeti Džordžijanac. – Ovde vam ionako uvek neko puca u leđa, ili vam pali krov nad glavom, ili vam guli kožu s glave.

Pukovnik se po prvi put osmehnu.

– Do toga još nismo došli, ali ne mogu da kažem, mister, da niste u pravu.

– Koliko ljudi u tom Holbruku možemo dići na noge, ser? Samo se po sebi podrazumeva onih koji nešto vrede.

Pukovnik se zamisli. Posle izvesnog vremena reče – Trideset–četrdeset, u najboljem slučaju. Ali to nam neće baš mnogo pomoći.

– Bolje išta, nego ništa – konstatova Dok. – Naravno, mora neko i iz Mek Nerija da zatraži pomoć. Ali dok ona ne stigne, mogli bi i ljudi iz Holbruká da pokriju oskudicu u ljudstvu.

– Oni neće doći – promrmlja Dankan. – Nisu baš toliko solidarni ti ljudi tamo. Svakome je njegova koža bliža od košulje.

– Ja ću tražiti od njih da pohitaju u pomoć.

– Vi? – upita pukovnik začuđeno vrteći glavom. – Zašto baš vi? Mislite li zaista da ćete se moći probiti do Holbruka? Svuda okolo vrvi od Navahosa. Nemate nikakve šanse, verujte mi.

Holidej priđe ormariću gde je stajala jedna boca viskija. On napuni sebi čašu. Onda upita preko ramena – Hoćete li i vi jednu, ser?

– Kad me već tako ljubazno pitate, mister Holidej – nasmeja se pukovnik, više razveseljen, nego ljut.

Holidej priđe sa dve čaše. Stavi jednu na sto pred Dankana i pogleda ga.

– Neću da ovde skapam kao pacov – reče, nazdravivši starom pukovniku. – I ja sam, sem toga, došao da Dženet Džons i, ako biste vi tako želeli, vašu kćer izvučem odavde – reče i baci pogled na zidni sat. – Ja znam, da vam je teško da se odlučite, ser. Međutim, ja vam mogu ostaviti najviše pet minuta za razmišljanje. Onda moram da se izgubim. Jer kasnije više neću imati

šansu da se probijem i onda je svaki pokušaj, čak i za pomoć, pao u vodu.

Dankan je dugo gledao Holideja. Videlo se da se u njegovom srcu odvija divlja borba. I u srcu i u glavi. Ne kao komandant. Mada je, još kad se njegov sin vratio s odredom, sumnjao da će se tvrđava moći održati. Sve vreme je mislio na to šta bi bilo da njegova Mili strada ili padne u ropstvo. Holidejove reči su ga još više uznemirile.

– Ja... ja moram prvo da razgovaram s kćerkom – reče. – Bojim se da neće biti spremna...

Napolju se iznenada začuše pucnji. Začulo se brujanje glasova. Holidej pogleda kroz prozor. Onda vide crveni odsjaj vatre. Začulo se halakanje napadača. Na još jednom krovu pojavi se plamen.

– Do đavola! – grmnu pukovnik ozlojeđen. – Još nisu noću napadali...

– Sada više ne mogu da se izvučem – progundā Dok. Video je kako su se prvi Navahosi pojavili preko palisada.

– Možda dolazi pomoć iz Mek Neriya, kad su tako iznenada rešili da okončaju stvar – reče Dankan. U glasu mu se začula slabačka nada.

– Voleo bih da je tako – odvrati Dok. – Sada sa Pongom više ne vredi da računamo.

* * *

Nakon pola časa sve je prošlo. Imali su jednog mrtvog i više ranjenih. Jedna baraka je izgorela.

– Ako ovako bude dalje išlo, neće nam ni trebati nikakvo sklonište za glavu – primeti zajedljivo Kenet Kemper. – Na-

ročito ako bude mnogo ovako temperamentnih mladića preko.

– I vatrene vode – primeti Dok, koji je osetio zadah alkohola iz usta Navahosa koji se prebacio preko palisada i sada je ležao mrtav u dvorištu. – Momci su se negde dočepali brendija, to je očigledno. Ovaj napad niko nije naredio, ali se nije mogao ni predvideti.

Pačeke sa polupraznom bocom viskija u ruci priđe takođe. On pruži bocu Džordžijancu.

– Ponovo kod kuće, amigo?

– Čuo sam već za tvoje junaštvo – primeti Dok. – Koji su tvoji dalji planovi?

– Ništa, sem da odem odavde što je pre moguće.

Holidej ga obavesti o Pongu i svom razgovoru s komandantom. Pačeke slegne ramenima.

– Sve šanse su sada u njemu – reče.

– Tevos je sad negde iza brda. A bez njega se nećemo izbaviti.

– Pusti me prvo malo da razmislim – prekide ga Holidej. – Upravo mi je sad pala jedna pomisao. Kemper, ta stara junačina. On je uvek išao kad su slali izvidnicu.

Džordžijanac je ponovo nosio svoj kolt sa drškom od slonovače. I „vinčesterka” mu je bila obešena preko ramena. Bez mnogo reči, postupio je pukovnik s njim kao i s Pačekom – oslobodio ga je do daljeg. Mozli i njegovi revolveraši gledali su ovu dvojicu divlje, kada bi se sreli. Ali nisu pokušavali ništa zbog napete situacije u tvrđavi.

Nešto kasnije začu se truba na osmatračnici. Holidej otkri Kempera kraj trubača.

– Pojavio se novi indijanski odred – povika Kemper, držeći dvogled na očima. – Mislim da će ih do zore biti još.

– Misliš li još uvek onako? – upita Pačeke Holideja tiho. – Mislim da bismo mogli da se izvučemo.

– Sa Kemperom – potvrdi Džordžijanac. – S njim da. On je iskusan i lukav kao pustinja lisica.

– Misliš li ti da bi on pošao s nama?

Dok zavrte nesigurno glavom.

– Možda ne, amigo. Ali ako mu pretpostavljeni narede, onda da. Takva tvrda i čestita glava neće dezertirati. On bi odjahao i u pakao, ako bi truba zasvirala.

Jedan sat kasnije, kaplar Čed upade u kantu, gde su Pačeke i Dok „ubijali” vreme. Kaplar saopšti da pukovnik želi da razgovara s Holidejom.

Holidej nije našao pukovnika samog. Kapetan Doerti i Dru Dankan gledali su ga izgubljenog pogleda.

– Ne mogu više da otežem stvari – saopšti mu pukovnik. – Ja sam razmislio o vašem predlogu, mister Holidej. Da je to veoma opasan poduhvat, znamo obojica, ali ja sam voljan da preuzmem taj rizik.

Džordžijanac iznenađeno pogleda komandanta. Prokletstvo, mora da stvari jako loše stoje, kad se Dankan na tako nešto odlučio, sevnu Doku kroz mozak.

– Zato, čim se smrkne, probićete se vi i narednik Dankan. Povešćete obe devojke. Ja sam sa njima razgovarao. To je potpuno slobodna volja mladih dama – dodade pukovnik potišteno. Pogledavši ga, Dok shvati koliko je pukovni-

ku bilo teško da donese takvu odluku i onda mu sinu da pukovnik ne gaji više nikakvu nadu da se tvrđava može spasiti. – Naravno, možete povesti sa sobom i mister Pačeke – dodao je tiho.

– Narednik Dankan? – upita Dok.

– Nisam siguran da ću moći s njim uspešno sarađivati. Meni je potreban neko ko dobro poznaje brda, ser. Pomenio bih Keneta Kempera.

Dru Dankanovo lice se zateže u grimasu mržnje.

– Ne, ser, tu sam ja sasvim dovoljan – procedi i pogleda svog oca preklinjući. Pukovnik je razmišljao. Bio je svestan pogleda svog sina.

– Kemper, mislite? Dobro, on će vas pratiti.

– Onda ja ne idem, ser – prasne Dru. Njegov otac ga pogleda smrknuto.

– Ići ćete, naredniče. To je službeno naređenje, vi ste mi, takođe, odgovorni da nam iz Holbruka dovedete svu moguću pomoć. I da biste brže stigli, vi i Kemper ćete zajedno dovesti ljude iz Holbruka ovamo.

Holidej bi zbog Drua najradije protestovao. Ali on je znao da pukovnik i sinu pruža poslednju šansu za život, kao i svojoj kćeri.

– U redu, ser – reče Džordžijanac.

– Izaći ćemo u jedan sat posle ponoći. Ranije bi bilo suviše opasno. Ne zaboravite da moram sa sobom poneti i novac, koji ću u Kliftonu predati bankaru i ulagačima.

Pukovnik zausti da nešto kaže. A onda, kao da se predomislio, samo sleže ramenima.

– Moguće je da mister Mozli i njegova bulumenta pokušaju da odu iz tvrđave i krenu za nama. Postarajte se, molim vas, da do toga ne dođe, inače ću još morati pucati i na njih.

Plave komandantove oči gledale su ga hladno.

– U redu, mister. Još neko naređenje?

– Još jedno – osmehnu se Dok. – Držite se četiri dana. Teško da ćemo ranije stići.

* * *

Sve se pripremalo u najvećoj tajnosti. Sem pukovnika i kapetana Doertija, niko o svemu do sumraka nije ništa znao. Čak ni Kenet Kemper.

Holidej i Pačko ležali su u jednoj štali i dremuckali. Kada je Pačko čuo da s njima ide i narednik Dankan, glasno je procedio – Dru Dankan i Kemper, to je kao da sedimo na korpi punoj zvečarki. Na korpi bez poklopca, mislio sam.

Već se davno bilo smrklo kada su Holidej i Pačko izašli u dvorište. Noć je bila tiha, kao da se nešto zlokobno nadvijalo nad celim krajem. S vremena na vreme, začuo bi se poneki glas gore, na palisadama, kada bi se stražari susretali.

– Zapazio sam još jednu malu poteškoću pred „marš kroz pakao” – reče Pačko i uputi se prema kantini, koja je izgledala potpuno prazna. Iznenada stade Doerti pred njih.

– Helo, kapetane – pozdravi ga Dok. Osećao je istu uznemirenost u kapetanovim mislima, koju i u Pačkovom glasu. – Nešto nije u redu?

– Mister Mozli i njegovi ljudi su otišli.

– Otišli? – začudi se Dok. – Mislite, jednostavno nestali?

– Pre jednog časa hteo sam ih zbog predostrožnosti staviti u zatvor – obavesti ga kapetan. – Svugde smo ih tražili. Pretresli smo svaki ćošak, ali ih nigde nismo našli.

Holidej i Pačko razmeniše poglede.

– To stvara jednu veoma neugodnu situaciju – progundā Džordžijanac.

– Neko mora da im je nešto rekao. Pačko i ja, u svakom slučaju, nismo.

– Prokletstvo! – besneo je melez.

– Zna li vi šta to znači, ser?

Doerti bespomoćno slegnu ramenima.

– Oni će nas tražiti na sve strane i uhvatiti ili još gore, ubiti – reče Holidej rezignirano.

– Komandant je takođe ljut – obavesti ih kapetan.

– On ne može da shvati kako se to dogodilo, mister Holidej. Ja, takođe, ne mogu sebi da predstavim tačno šta ti ljudi nameravaju. No, nadajmo se da će upasti u klopku i da će ih Navahosi skalpirati.

– Grešite – upozori ga Pačko. – Za tako šta, bilo bi potrebno mnogo indijanaca odjednom. Ja poznajem te tipove i ne nadam se suviše. Oni jednim udarcem obično ubijaju dve muve. Naše šanse da se dobro provučemo su bile jedan prema deset, a sada su jedan prema sto.

– Ostavi to, amigo – smirivao ga je Dok. – Tu se više ništa ne može.

Doerti ode kisela lica.

– Ako ih odvedete i dobro se vratite, biće vam odmah vraćen čin – reče pukovnik Kemperu, pozvavši ga istovremeno k sebi da bi mu dao sva uputstva. Setio se hladnog, opasnog osmejka, koji je bio zapazio na sinovljevom licu. Holidej je sasvim bio u pravu, pomisli, kada je tražio Kempera. Bez njega se ne bi provukli. Bili bi beznadežno izgubljeni u planinama. Možda bi bilo bolje da je Drua zadržao u tvrđavi. Ali Alek Dankan nije želeo da njegov sin s njim pogine.

U jedan sat posle ponoći, mala povorka sa Kemperom na čelu, tiho se iskrala iz tvrđave.

– Mnogo sreće, mister Holidej! – reče pukovnik na rastanku. Poljubio je Mili u čelo, a svome sinu stegao ruku. Kada su se za njima zatvorila vrata i navalio balvan, ponovo je zavládala opasna, tiha noć.

Kemper je podsećao Holideja na Ponga. Kao i on, kretao se bešumno i sigurno kao noćna životinja, Dok se kretao za njim. Onda su išle obe devojke, pa Dru Dankan, a Pačekó je štitio začelje.

Vatre koje su gorele od jedne strane doline do druge, bile su gušće nego juče. Izgledalo je kao da imaju pred sobom jednu svetleću barijeru. Tamo niko ne bi prošao. Jedina mogućnost ležala je na zapadu, gde su padine Džerki planina bile blizu tvrđave. I tamo su plamtele vatre, ali nisu bile tako mnogobrojne.

Posle više od jednog časa hoda, primetili su u blizini brežuljak. Po ko zna

koji put, Kemper je stao i počeo da ispituje situaciju pred sobom. Ostalima je naredio da se spuste na tlo. On se tiho izgubi u tami i pojavi se posle izvesnog vremena. Mahanjem glavom dao je znak Doku i ostalima da je vazduh čist.

Kada je protekao još jedan čas, počeo je Dok da biva nemiran. Ako budu i dalje tako polako napredovali, razdaniće se, a da oni neće biti dovoljno daleko u brdima. On tiho saopšti Kemperu svoju bojazan.

– Kada bismo išli brže, morali bismo da natrpamo na neku indijansku izvidnicu, a onda nas je odneo đavo – progundá Kemper. – Sa devojka na vratu, moramo tako nešto da otklonimo kao mogućnost.

Desno, sasvim blizu brežuljka, prasnu puška. Zatim se začu odgovor.

– Grom i pakao! – hukne Kemper i steže šake u pesnice. – Sad ćemo imati salatu!

Pačekó pride napred.

– Mozli i njegovi ljudi. Otkriveni su.

Puškaranje se pojačavalo. Videli su se odsevi oružja. Čulo se halakanje Navahosa.

– Najradije bih okrenuo – šapnu Kemper Doku na uho i pogleda devojke.

– Sad su Navahosi upozoreni. Ne mogu sebi da predstavim kako ćemo se provući.

– Samo dalje, mister Kemper. Moramo da produžimo. I to baš sada. Idite i dalje levo. Tamo ćemo se naći između vatri. I molite se da se Indijanci što duže zabave Mozlijem i njegovim ljudima. To je naša jedina šansa.

* * *

– Sada! – viknu Holidej. On se uputi u pravcu vatre čiji je žućkasti odsjaj svetluca. Iznenada potrča.

On podstreкну tamnu priliku koja se između dve vatre ocrtavala.

– Brže, mis Mili! – začu on Kempera kako iza njega doziva devojkicu. Nije se osvrtao. Samo podiže ruku, nastavi da trči i koncentrisan na Navahose. Ali oni su svi bili oko druge vatre i iza nje u tami, odakle su se čuli krici. Pucnji su umukli. Čula se samo prodorna graja Indijanaca. Izgledalo mu je kao da se buka udaljava. Bilo je moguće da su Mozli i njegovi tipovi uspeali da se probiju i da Indijanci sad jure za njima.

U dugačkim skokovima projuri Holidej između dve vatre. Trčao je dalje, dok se nije dokopao tame. Za trenutak je stao i osvrnuo se. Kemper i Mili su, na njegovo iznenađenje, bili već tu. Mili je trčala kao progonjena srna. Kad je u tami iznenada naletela na Džordžijanca, trgla se uplašeno unazad.

– Sasvim je sigurno da su Mozli i njegovi momci sada jako zaposleni – primeti ironično Kemper. U istom trenutku, dopro je jedan udaljeni strašni, pa još jedan takav krik, koji je ledio krv u žilama.

– Nešto ne štima – primeti Dok.

– Tako ne urlaju Navahosi.

– Verovatno su skinuli skalp sa živog čoveka – pretpostavljao je Dok. Pače-ko, Dru i Dženet pristigoše zajedno.

– Jeste li čuli taj užasan krik, mister Holidej? – upita Dru Dankan prestrašeno. Holidej ga hladno pogleda. Onda se okrete i krene dalje, ne odgovorivši

mladom Dankanu ni reč. U tami nije mogao da vidi narednikov pogled pun mržnje, ali mu je i bilo svejedno.

Svitalo je. Prešli su preko jednog pešćanog obronka i izbili na mali steno-viti plato.

– Ja ne mogu više – stenjala je Dženet. Tamo gde je stala, srozala se iscrpljeno na tle. Kemper pogleda Doka zabrinuto, a onda tiho promrmlja – Tako sam sebi stvar i predstavljao. Na taj način nećemo stići do Holbruka za dva dana, već za sedmicu.

Konji su bili problem. Holidej se nadao da će ih moći oteti od Navahosa, a Mozli i njegovi ljudi su to onemogućili.

Navahosi su, na konjima, odjahali za njima, ne bi li ih dostigli.

– Dženet ne može više – reče Pače-ko tiho. – Moramo misliti na njeno stanje.

– Na kakvo stanje? – upita Dok začuđeno.

– Dobiće dete – osmehnu se Pače-ko. – Zar vi to još ne znate?

– Sto puta, do đavola! – hukne Džordžijanac. – Zašto mi to nisi ranije rekao?

– Kako? – progundao Pače-ko i pogleda ga neprijateljski. – Ja je, ni pod kojim uslovima, ne bih vratio nazad u tvrđavu. Pukovnik Dankan je o tome obavestjen. Pa ipak ju je pustio.

Kemper je sve čuo, ali ništa nije rekao. Malo kasnije, povuče on Džordžijanca u stranu.

– Čujte, Holidej, ja možda znam jedan izlaz. Poznajem jednog trgovca. On ima svoju naseobinu na izlazu iz Bivoljeg kanjona. Ne leži baš sasvim na našem pravcu, mora se skrenuti na zapad.

Ima dobro parče puta donde, ali ako bi čovek dobro pešačio, mogao bi tamo da stigne dovečeri.

– A šta onda ako su Navahosi u međuvremenu skalpirali vašeg prijatelja? – upita ga Dok.

Kemper sleže ramenima.

– Nemam komentara, ser – osmehnu se. – Ali postoji ipak nada da je Alvin Herbert ostao pošteđen. Ja se bar nadam, jer on trguje sa Indijancima. A do sada se pokazalo da postoje ljudi nekih profesija, koje Indijanci ne diraju, jer su im bezopasni i, u krajnjoj liniji, potrebni.

– Mislite li da bismo kod njega mogli naći i konje? – upita Dok, još uvek uzdržano. Nada da će pronaći izlaz, nije ga još ispunila.

– Četiri–pet, a često i čitavu ergelu, većinom ponija, Herbert drži u svom koralu. Ništa, naravno, ne mogu garantovati.

– Znači, nas dvojica? – Dok ga pogleda ispitivački. Mislio je na novac u torbama, koji je nosio preko ramena. Ko bi znao šta bi se inače desilo.

– Da – kimnu Kemper glavom. – Ostali moraju peške dalje. Ja ću mister Pačeku podrobno opisati put. Ako sve bude kako treba, sutra ujutru bićemo opet svi na okupu.

Kada je Pačeku čuo za plan, pogledao je Kempera i Holideja bez reči. Nije hteo da pokaže svoje nepoverenje. Ali Dru Dankan se uzbuđeno javi – Ja neću da ostanem. Idem s vama.

– Ti ćeš nam doći dobro kao olovo na nogama, sinčiću – huknu Kemper.

Dru Dankan preblede od besa, onda pocrvene kao paprika. Glas mu je vrio od gneva – Šta vi mislite ko ste vi, vojniče Kemper? Ja ću vam pokazati! Doći ćete na ratni sud i...

– Dosta s tim cirkusom – prekide ga Holidej. – Mister Kemper je skaut, naredniče. On je i vođa grupe. Šta on kaže, mi ćemo poslušati.

– Ja sam njegov pretpostavljeni. Ja sam šef odeljenja. Sem toga, vi nimate šta tu da kažete – frktao je mladić. Iznenada izvuče on kolt i uperi u Holideja.

Pačeku povuče Dankanu ruku u stranu, a Holidej mu podupru bradu pesnicom. Revolver udari o jedan kamen i opali.

– Prokletstvo! – viknu Kemper.

– Samo nam još ovo treba.

– Da li si zamislio kako ćeš izgledati bez skalpa, mladiću? – upita Pačeku Drua sa podrugljivim osmejkom. – Moli svevišnjeg da nijedan Navaho nije čuo prasak, inače ćemo uskoro imati celu gomilu na vratu.

Kemper pokaza Pačeku put, kojim treba da se kreću. Pačeku je pažljivo slušao. Kad je Kemper završio, okrete se melez Džordžijancu – Ove torbe. Neće li ti predstavljati teret, kompanjero?

– Ništa više nego tebi, amigo – odvrati Dok. – A ti ćeš još možda morati nositi i devojke. Budući otac mora da misli o svemu, mučaćo.

Dok su se Kemper i Dok spremali da krenu, Mili reče tiho – Ne ostavljajte nas nikako, mister Kemper, inače smo izgubljeni. A i tvrđava.

– Onda ću biti i ja – odvrati Kemper suvo. – I pukovnik i vaš gospodin brat, koji me tako mnogo „zadužio”.

* * *

Podne je zateklo Doka i Kempera na kraju jedne jaruge u senci jedne stene. Imali su već dobar deo puta za sobom, ali i izranavljene noge.

– Kada bi ljudi mogli uvek da jašu – reče Kemper, hladeći noge u malenom potoku koji je izvirao iz stene. Holidej je pokušao da tankim mlazom osveži usne.

– Sve dotle dok skalp čvrsto stoji, sve će ostalo da izdržati – reče i opazi da ga Kemper radoznalo gleda.

– Imam jedno pitanje, mister – reče Kemper.

– Samo napred, prijatelju.

– U tim torbama, koje sa sobom uporno vučeš, ima li tu mnogo dolara?

– Šezdeset hiljada. Još neko pitanje?

– Kako izgleda, Pačeke i njegovo devojka nisu dobrovoljno došli u tvrđavu. Jesam li u pravu?

Holidej je čekao šta će još reći. Kemper se prepredeno nasmeja.

– Da se nisi možda zaljubio u tu malu što od Pačeka očekuje dete?

– Samo nastavi.

– No? Jesi li ili nisi?

– Nisam – odvrati Holidej naprasito. Iznenada primeti da to nije tačno. Celo pre podne bio je obuzet mislima o Dženet. Da li je on zaista voli? Nije bio siguran u svoja osećanja. On nije bio tip koji se lako zaljubljuje. Možda je osećao nešto kao očinski instinkt. Iznenada

se nasmeja. Kemper ga pogleda. Ali Holidej se smeja samom sebi.

– Samo se ti izmotavaj, mister – progundala Kemper ljutito. – Da ti do te male nije stalo, što bi se vraćao? Kada bi, posle ovog pešačenja, osetio konja pod sobom, odjurio bi kao vetar u suprotnom pravcu.

– U redu, to je tvoje stanovište. A kada bih tebi ponudio polovinu novca? – Holidej je ovo postavio samo kao probno pitanje. Na to nije ni mislio. Želeo je samo da zna na čemu je s ovim starim vukom.

Kenet Kemper povuče dim iz svoje cigarete. Zadubljen u misli posmatrao je svoje nožne prste kako se mrdaju u vodi. Iznenada se vrati u stvarnost.

– Jedna zaista primamljiva ponuda. Šteta da ja na to, ni u kom slučaju, ne bih pristao. Neću svoj pošten život da završim nepošteno. Ali ti to znaš, mangupe jedan!

Odjednom su obojica počeli da se smeju. A Kemper nastavi – Nikako nisam miran. Moram da mislim na dve stvari, koje ne mogu tebi prepustiti: na Drua Dankana i brinem se da Navahosi nisu počeli da jurišaju na tvrđavu. Bilo ih je tamo tušta i tma.

Bez daljeg zaustavljanja, stigli su otprilike jedan sat posle zalaska sunca na svoj cilj. Kemper je stajao na izbočini jedne stene i pokazivao u dubinu.

– Izgleda da Navahosi još nisu obradovali Alvina Herberta svojom posetom. I konji su takođe tu.

Holidej otkri malu, čvrstu kuću, jedva sto metara od ulaska u kanjon, na jednoj blagoj uzvišici. U koralu su se

videli konji. Dok ih prebroja. Sedam. To će biti dovoljno.

Silazak je bio spor i opasan. Mala nepažnja i čovek bi mogao skliznuti sa stenovite staze i pasti u smrtonosnu dubinu. Odjednom Kemper potrča. Staza se proširila i stigli su pred kuću. Jedan kraj drugog koračali su prema njoj.

– Helo, Alvine! – pozva Kemper. Ništa se nije pokrenulo u kući. Kemper je stajao i iščekivao. Odjednom mu se lice zateže, a pogled postade oprezan.

– Hej, ima li koga tamo? Helo, Alvine!

Dok polako izvuče kolt iz futrole.

– Do đavola! Ovo mi se nikako ne dopada!

– Ali životinje? Da su Navahosi bili ovde, povelili bi i konje sa sobom i spalili kuću.

– Pogledaj unutra. Ja ću te pokrivati i proveriti da tu okolo... – Dok nije dovršio. Nešto udari kraj njegove ruke i revolver odlete kroz vazduh. Tek onda je čuo detonaciju.

– Ostani gde si i nemoj da si napravio nikakav sumnjivi pokret. Ne pokušavaj ništa, Kemper! – začu se kroz mali prozor bez stakla kraj ulaza u kolibu.

– Učini šta ti kaže – progundā Holidej. – Inače će te ubiti.

Kenet Kemper propusti vazduh kroz zube i otvori šaku. Tek kad je oružje ležalo na zemlji, on vide čoveka na prozoru. Smijuljeći se, netremice ih je posmatrao. Njegova puška ih je držala u šahu.

– Mozli! – ote se Doku. Bio je to zaista detektiv banke iz Kliftona.

– Položi „vinčesterku” na tle, a takođe i nož. Onda digni ruke i dođi ovamo.

Kemper je poluzatvorenim očima odmeravao Mozlija.

– Mogao sam to da pretpostavim – reče ozlojeđeno. – Herbert je svoju robu dobijao preko Union pacifika i bio ulagač u banci. Naravno da je Mozli za njega znao. Ali ko bi mogao uopšte da sluti da je Mozli u životu.

Podignutih ruku, koračali su polako ka kolibi. Mozli izađe na vrata sa širokim, spokojnim osmehom na licu.

– Kao dar s neba – reče i trijumfalno pogleda Doka. Zatim se njegove oči zaustaviše na torbama, koje je Dok još uvek držao prebačene preko ramena. – Ti ćeš mi doneti novac u kuću... Ko bi to pomislio? – Mozli se glasno nasmeja. Izgledao je kao da je pripit. Lice mu je pocrvenelo, a uči neprirodno sijale.

– Gde su drugi? – upita Kemper.

– Drugi – nasmeja se Mozli. – Koji drugi?

– Sampson i ostale ubice – objasni mu Dok.

– Ah, oni! – Mozli se ponovo nasmeja. – Sve su ih skalpirali. Svojim očima sam gledao kad su Alstonu i Šermanu skidali kožu. Bio sam se sakrio u jednoj steni, samo pet koraka odatle. Ostali su utrčali u neki tesnac. Bar trideset Navahosa uletelo je za njima. Više ne znam. Gledao sam da se što pre izgubim sa tog „nezdravog” mesta.

– Potreban mi je jedan konj. Pukovnik Dankan me je poslao u Holbruk da dovedem pomoć – reče Kemper.

Posmatrao je Mozlijevo lice, koje se pakosno iscerilo na Kemperove reči.

– Tako, tako, pukovnik se nada nekoj pomoći. Mislim da će na nju još dugo čekati.

Sad je već bilo jasno da je Mozli povukao malo više iz boce.

– Gde se sakrio Alvin Herbert? – upita Kemper.

– No, hajdete samo, on već čeka. Hej, Alvine, došli su ti prijatelji.

Mozli koraknu u stranu, ostavivši put ka vratima slobodan.

Kenet Kemper uđe prvi u kolibu. Holidej opazi kako se Kemper sav stresao. Preko njegovog ramena opazi čoveka kako sedi u naslonjači kraj stola. Ne, on nije sedeo. Bio je nagnut napred, a njegove ruke su beživotno visile. Niz čelo mu je curila krv.

Holidej brzo oceni situaciju. On gurnu Kempera i sam se baci u stranu. Prva kugla prosvira iznad njega i zabi se u zid.

– On hoće da nas pobije – Holidej udarcem noge zalupi vrata i stavi rezu. – Brzo! Pogledaj da li ovde ima negde neko oružje!

– Čekajte samo – začu se Mozlijevo deranje spolja. – Još ću vam ja pokazati!

– Pazi na prozor – viknu Kemper.

– Gledaj da nam se odatle ne privuče.

Holidej priskoči prozoru. Samo što se pribio uz okvir prozora, promoli se cev puške i metak zazvižda tik kraj njega. Nešto prošiša kroz prozor. Bila je to upola puna boca viskija, koja je stajala na stolu. Kemper je zavitlao. Ona pogodi Mozlija posred lica. Sa razjarenim urlikom povuče se detektiv unazad.

Iznenada je Kemper stao kraj prozora i zapucao. Mozli raširi ruke i pade na znak. Oružje mu se otkotrlja u stranu.

– Kolt Alvina Herberta – reče Kemper. – Visio je kraj peći na zidu. Mozli ga je nenaoružanog surovo ubio – Iznenada se on okrete ka Holideju, još uvek sa revolverom u ruci. Polako podiže cev i nanišani tačno Džordžijancu u srce...

* * *

Gledali su jedan drugog bez reči. Oči u oči. Jednu, dve beskrajne sekunde. Iznenada razvuče Kenet Kemper lice u osmejak. On spusti cev revolvera i promrmlja – Eto tako se to dogodi. Tako lako čovek ode. A treba i da se rodi.

Kemper ode do ormarića na zidu. Vraća se nazad sa punom bocom brendija.

– Herbert je uvek imao dobar izvor pića. Jedan gutljaj da se malo opustimo, Alvin nam neće zameriti.

U ostavi iza kolibe našli su potreban alat. Položili su ubijenog i njegovog ubicu jednog kraj drugog.

– Uopšte ne shvatam zašto ga je Mozli ubio – razmišljao je Holidej.

– Možda je jednostavno došlo do svađe – pretpostavljao je Holidej. – Možda su se i propisno napili – rekao je, kada je iza stola otkrio drugu, praznu bocu.

– Izgubili smo više od pola dana – gundao je Kemper. – Zar ne bi trebalo da pojašemo ostalima u susret?

Holidej zavrte glavom.

– Ne. U mraku bismo lako pogrešili put. Sem toga, obojici nam je potreban san, ali bolje ne ovde, u kući. Imam prokleti osećaj kao da će se tamo naposljetku odjednom pojaviti Navahosi.

Pronašli su samo četiri sedla. Izneli su ih. Dva konja su povelili neosedlane. Hrane i vode imali su dovoljno. Onda krenuše.

Logorovali su na jednom dobro skrivenom mestu. Sat pre svitanja, popeli su se u sedla. Kemper je ponovo preuzeo vođstvo. Tri časa kasnije, popeli su se na jednu visoravan, odakle se prema jugu ukazala uska pošumljena dolina. Kemper zaustavi konja i stavi ruku iznad očiju. Dugo je osmatrao. Onda reče – Po mom proračunu, oni bi trebalo da su tamo. Mislim da ćemo ih sresti kraj onih razbacanih stena. Nadam se da Pačekeo nije pogrešio put.

– Verujem da nije – složi se Holidej.

– Nadam se da je sve u redu sa devojkama – čelo mu se odjednom nabra.

– Za jednu trudnicu, to je daleko više nego šetnja.

– Najbolje da im pojašemo u susret – predloži Kemper. – Više ne mogu biti daleko.

Na kraju doline video se kanjon.

– Kroz njega moraju stići – objasni Kemper. On pojaha dalje.

Kanjon je bio širok i zavojit. Strane su bile blage i peščane. Posvuda su bile posejane stene. Na jednoj strani otkrili su duboku jamu. Tu se, u proleće, sigurno skupljala ledena voda od otopljenog snega.

Jahali su još više od pola sata, kada Holidej iza jednog zavoja, otkri one koje su tražili. Ulogorili su se kraj male grupe stena i nisu ih još bili primetili.

– Izgledaju mi pomalo smešno – reče Kemper i, ne osvrnuvši na Holideja, pojaha ka ulogorenima.

– Hej, je li to ugovoreno mesto sastanka, mister Pačekeo?

Holidej ugleda rečit izraz Pačekovog lica i ruka mu polete ka koltu.

– Samo mirno, Holidej! – zaori se oštar glas. Bio je to Sampson. Sa uperenom puškom, iskorači on iza jedne poveće stene. Sa suprotne strane, pojavi se Ovensovo nacereno lice. I Ruizova ružna faca ukaza se iznad jedne stene. Puška mu je bila uperena u Kempera i Holideja.

– No, šta sad kažeš, Ruiz? – smeja se Sampson. – Narednik je govorio istinu. Konji! Momci su dosta životinja nakupili. Zar to nije pravo čudo, šta kažeš?

– Polako počinjem i sam u to da verujem – oglasi se Ruiz. Doklatio se do ostalih.

– Šta se može, Holidej... – promrmlja Pačekeo kiselog lica. – Prvo su se dočepali devojaka i, ni Dankan, ni ja, nismo mogli ništa.

– Nemoj se izvlačiti na devojke. Uostalom, budi srećan da nisi dobio kuglu među rebra.

Sampson i Ovens su ih držali na nišanu, dok je Ruiz pokupio njihovo oružje. Smejući se, skinuo je torbe s novcem sa Holidejevog konja i odneo ih do Sampsona. Radoznalo su otvorili torbe. Kada su videli toliki novac, gotovo su zakolotali očima.

– Počinjem polako da verujem u to da smo se rodili pod srećnom zvezdom – gundao je Ovens. – Za svakog po dvadeset hiljada dolara, to je zaista nešto! Ali šta ćemo da radimo s onima tamo? – on pokaza na zarobljenike i pogleda upitno Sampsona, zatim se potapša po

koltu. Sampson zavrte odrečno glavom.

– Nikakve nepotrebne pucnjave! Ne možemo znati da li u blizini nema Navahosa. Spremite se, pa da krenemo.

– A Holidej? – upita Ruiz. – Njegova učenjena glava će nam doneti još jednu „šipku zlata”.

– U Tonson sitiju, gde je Mozli video poternicu – odseče Sampson. – Ko će dotle da stigne, a da ne bude skalpiran, ti, budalo?

– Sampson je u pravu – složi se Ovens. – Svaki od nas sad ima dovoljno novca. Bolje da ne rizikujemo ništa. Ostavimo i Indijancima nekoliko skalpova. A ako niko i ne dođe, kojoti će nam bih zahvalni – on pogleda zarobljenike redom, a pogled mu se zadržava na Mili. – A možda bih mogao da pokupim zgodnu plavušu; šta misliš?

Sampson iskezi zube kao pas. On je obe devojke gutao pogledom. Onda zagrejana povika – U redu. Uzmimo obe sa sobom.

Ruiz je odmah bio spreman. Ali Pače-ko, kada je čuo šta je Sampson rekao, ispusti jedan razjareni uzvik i skoči. On pogodi Ruiza pesnicom u lice. Ruiz se, zatim, sa uzvikom bola zatetura unazad, ali Sampson je već bio tu. On udari Pačeka drškom kolta i obori ga na tle. Pače-ko zastenja i opruži se bez svesti.

Ruiz i Kemper popeše devojke na konje i zavezaše im noge čvrsto oko konjskog trbuha, a ruke napred, za rog sedla. Dženet vrisnu i počeo da se otima.

Mili je krvarila donja usna. Oči su joj bile natopljene strahom.

Pače-ko je za tren oka ponovo došao k sebi, ali su banditi sa devojka i preostalim konjima odjahali. Melez htede da skoči, ali je bio vezanih ruku i nogu kao i ostali. Glas mu je drhtao dok je puštao krikove, ne uspevši na kraju da izgovori nijednu reč.

– Štogo smo uradili, uradili smo loše – progundava Kemper i pogleda Holideja. – Zašto nisam ja neki nitkov? Onda ne bih ovde ležao vezan i čekao na nekog zalutalog Navahosa ili kojota, nego bih imao sada šezdeset hiljada dolara i sjajan život pred sobom.

– Ili konopac, amigo. Ko bi to mogao sa sigurnošću reći – odvrati mu Holidej.

* * *

Pače-ko se još nije smirio. Holidej se dokotrljao do njega i trudio da popusti njegove veze na rukama.

– Sve su poneli sa sobom... Bez oružja, hrane i konja, izgubljeni smo! – kukao je Dru Dankan.

– Zatvori već jednom usta – viknu iznervirano Kemper. – Sa tvojim prokletim zavijanjem ništa nećeš poboljšati. Najradije bih te... – on ućuta i raširenih očiju pogleda Indijanca koji kao da je iznikao iz zemlje i sada je stajao pred njim. U prvi mah, držao je da je Navaho pred njim. Ponga je zaista bilo teško prepoznati. On se, i po izgledu i po odeći, vratio svojoj prirodi. Pod kožnom jaknom bio je nag, a u punđu je bio zatakao orlovo pero. Za pojasom su visila tri sveža skalpa.

Holidej je uspeo da oslobodi Pačeko-ve ruke. Svi su nemo gledali Tevosa.

Džordžijanac uspe da malo razvuče lice u osmeh.

– Zašto stojiš tu kao kip? – upita ga.

– Šta čekaš? Preseci nam veze.

Pongo polako izvuče nož iz pojasa. Lice mu je predstavljalo zagonetnu, neprobojnu masku. Kada je Tevos podigao ruku s nožem, Dankanova usta počеше da cvokoću. Pačeکو je grozničavo otpetljivao svoje noge. I njemu je, kao i Dankanu, izgledalo kao da se ovaj sprema za skidanje skalpova.

– Do đavola, kreni! – povika Kemper.

– Razumeš li?

Tevos se okrete ka Kemperu i ošinu ga pogledom. Mržnja prema belim osvajačima probudila se ponovo u njemu i to se jasno videlo na njegovom licu. Ali iznenada kleče i preseče Dankanu prvom veze. Tada priđe Holideju. Najzad se naže i nad Kempera i oslobodi ga.

Kemper se vučje nasmeja.

– Nije ti to lako palo, nisam li u pravu, Pongo? Ali ti si već dugo u armiji. Ni ti, kao ni ja, ne možeš iz svoje kože, čak i kad skineš svoju plavu bluzu i zadenеш pero u punđu. Ti više nisi ono što si nekad bio.

– Ti si sve posmatrao? – upita Holidej dok je masirao svoje zglavke na rukama. Pongo samo ćutke klimnu glavom. Onda nacрта Holideju nešto u zraku, pokaza mu skalpove i krenu napred.

– Konji! – viknu Pačeکو iznenađeno, kad ugleda tri ponija.

Pongo se trijumfalno nasmeja.

– Navuci svoju bluzu. Ponovo pripadaš armiji – naredi Kemper zadovoljno. Tevos ga pogleda neprijateljski.

Onda ipak ode do jednog ponija i izvuče plavu bluzu ispod ćebeta, koje mu je služilo kao sedlo.

– Tri konja i jedna puška za pet minuta – gundao je zadovoljno Kemper.

Pačeکو mahnu rukom.

– Daj mi tvoj karabin, Pongo. Ja ću stići onu bandu. Još nemaju tako veliku prednost – reče i poseže za Pongovom puškom, ali je ovaj čvrsto držao.

– Moja puška. Nikom je neću dati – objasni on preteći.

– To i jeste njegova puška – reče Holidej sa značajnim tonom u glasu, jer je slutio da će Tevos sve pobiti, ako pokušaju da mu uzmu oružje. Divlji izraz na licu i oči koje su svetlucale, rečito su to govorile. – Kemper, vi i Dankan morate jahati na jednom konju. Ali, naravno, polako. Vi ćete nas pratiti.

– Vi ste poludeli! – prodera se Dru. – Ja sam šef. Vi i mister Pačeکو ćete jahati na jednom konju!

– Začepi usta, ti, generale u minijaturi! – preseče ga Kemper. – Svi znamo koliko ti malo tvoja sestra znači. A ono je mister Pačekova žena koju su odveli.

Pongo se postavi na čelo. Na sledećoj krivini kanjona su Kemper i Dankan zaostali, jer poni pod dvostrukim teretom nije mogao da drži korak sa ostalima.

– Verujem... – procedi Pačeکو zakravljenih očiju. – Da banditi nisu daleko.

Holidej je dobro razumeo šta Pačeکو misli. Devojke! Možda je u nečemu i dobro što su ih povelili sa sobom. Sigurno će potražiti neko zgodno mestašće za svoju zabavu.

Zaustavili su se na kraju kanjona. Od bandita nije bilo ni traga, ni glasa. U galopu se popeše na uzvišicu. Kad su najzad ugledali pod sobom pošumljenu dolinu, otkrili su ih. Konji su stajali kraj usamljene šiljate stene koju je Kemper bio označio kao mesto sastajanja. Jedna od devojaka je pobjegla i sada je trčala po pesku. Bila je to Dženet. Njeni krici odjekivali su dolinom. Jedan od muškaraca ju je pratio.

– Ruiz! – prosikta Pačeke glasom punim mržnje. – Daj mi tvoju pušku, Pongo, da ubijem tog đavola!

– Čekaj – smirivao ga je Holidej. – Pucanj će upozoriti ostale.

Pongo siđe s konja i izvadi nož iz pojasa. I Holidej i Pačeke sjahaše. Džordžijanac povede konje iza jednog od mnogih stenovitih blokova, u zaklon. Dok se vraćao, čuo je Dženetine krike mnogo bliže. Pongo i Pačeke su se prilepili uz tle i čekali.

– Ona mu izmiče, ona mu zaista izmiče – radovao se Pačeke.

Dženet je stigla na otprilike dvadesetak koraka. Ruiz je galamio za njom – Hej, ti, lutkice, stani već jednom. Ionako mi nećeš pobeći.

Sampson i Ovens stajali su dole kod konja i smejući se, uživali u predstavi. Obojica su držali Mili čvrsto da se i ona ne otrgne.

Kašljući, i skoro potpuno bez daha, pope se Dženet preko ivice obronka. Još ih nije otkrila. Ruiz je već bio skoro pristigao. On pruži ruku za njom. Dženet se odbaci visoko od tla. Ona kriknu kad je Ruiz dohvati za nogu. Gornjim

delom tela još preko prevoja, nije mogla da vidi šta se iznad dešava.

– No, najzad te imam! – viknu trijumfalno Ruiz.

Dženet iznenada otkri Holideja tik ispred sebe i otvori usta. Holidej uguši njen krik, pritisnuvši joj rukom usta. On je uhvati za ruku i prevuče preko prevoja. Ruiz, koji je još uvek čvrsto držao njenu nogu, oseti nagli trzaj, ali je nije pustio. Vukao se preko peska. Poslednje što je video, bio je Pongo. I sjajni nož u njegovoj ruci.

Ubica htjede još da se maši za kolt, ali nije više stigao ni da krikne. Blistavi čelik zari mu se u grudi i on se umiri.

* * *

Sampson i Ovens videli su odozdo kako je Ruiz uhvatio devojkicu za nogu. Onda su iznenada oboje iščezli preko ivice brežuljka.

– Nemamo šta više da gledamo – nasmeja se Sampson. – Šta još čekamo? – Njegova šapa uhvati Milinu bluzu i pocepa je. Mili mu uleti u lice sa ispruženim prstima i povredi mu levo oko. Sampson zastenja i pusti je. Ali Ovens ju je čvrsto držao i oborio na tle.

– Ti, đavolska beštijo – zagrmje Sampson. On odgurnu Ovensa u stranu i udari je nemilosrdno. Ona kriknu, ali mu odmah zapara kožu. Borila se kao divlja mačka.

Oba muškarca bila su suviše zaposlena oko nje, da bi primetili da im se približio jedan jahač.

– Drži tu beštiju čvrsto za ruke – viknu Sampson na Ovensa. Povređeno

oko mu je suzilo i bolelo ga je. On ga protrlja nadlanicom.

– Ko kaže da ti uvek moraš biti prvi – prostenja Ovens. Polako je savlađivao Milin otpor.

Holidejov poni je stigao do njih. Džordžijanac skoči. U ruci je držao Ruizov revolver. Sampson ga prvi primeti.

– Pazi, Ovens! – viknu i maši se za svoju futrolu.

Ali Ovens je bio suviše zaposlen oko Mili da bi obratio pažnju na Sampsonovu opomenu. Tek kad je čuo pucanj, okrenuo se preneraženo. Video je kako Sampson pada na stranu. Kolt kliznu iz njegove mlitave ruke, a on se sav zgrči.

– Ustaj – naredi Holidej oštro.

Ovens se podiže. Gledao je kao puma uhvaćena u zamku. Njegove oči su grozničavo tražile izlaz, ali njega nije bilo. Pongo stiže s druge strane i priskočivši podiže nož.

– Čekaj, Pongo – zaustavi ga Holidej i pogleda Mili.

– Da li vam je nešto uradio, mis Mili?

Mili se skupi na tlu i pokri grudi rukama.

– Ubijte ga, mister Holidej. Ubijte tu zver – viknu ona sa suzama u glasu.

– To ne ide tako, mis. Mi nismo ubice. Ali možda će se još mašiti za revolver – Holidej je netremice gledao bandita.

– Zadeni svoj top u futrolu – siktao je Ovens. – Ovako nemam nikakve šanse.

Džordžijanac ga posluša. Ne skidajući pogled sa njega, odstupi nekoliko koraka unazad da bi razdaljina bila

ispravna. Pačecko je sa Dženet dolazio sa brežuljka.

– Zašto jednostavno ne obesimo tipa – doviknu on Holideju s leđa. – Takvim zverima ne treba dati nikakvu šansu! Metak je suviše veliki luksuz za njega.

– Ti imaš svoje metode, ja imam svoje – odvrati Holidej. – Da bismo ga obesili, moramo ga vući u Holbruk, a zapravo ne znam da li tamo uopšte imaju šerifa.

– Ti si šašav – gundao je Pačecko.

– Što te bolje upoznajem, sve ti se više čudim.

Kad je Džordžijanac ugledao plamičke u Ovensovim očima, potegao je kolt. Ovens je bio brz, vrlo brz. Ali načinio je grešku podižući oružje. Holidej je pucao s kuka. Ovens oseti samo udarac u grudi. Prevrnutih očiju, sroza se polako na kolena. Njegova kugla zari se u pesak pred vrhovima Holidejovih čizama.

Kad se Džordžijanac okrenuo, prvo je ugledao napregnuto Pongovo lice. On pogleda u Pačecka, koji je sa tla digao jednu od pušaka i uperio je u Džordžijanca.

– Sve je u redu, amigo – procedi melez – ali ovo je zaista poslednja prilika, razumeš?

Holidej ugleda nož u Pongovoj ruci. Ali Pačecko je bio brži.

– Nemoj, Pongo – upozori ga Holidej. – On misli da je uvek prvi.

Tevos spusti nož. Zadenu ga u pojas i mračno pogleda meleza.

Pačecko se osmehnu.

– Vrlo razumno od tebe, amigo. Ja nikog od vas ne želim da ubijem. Ali ovo je poslednja šansa za mene i Dženet.

– I za ljude u Fort Vajtriveru? – upita Holidej. – Zar si to zaboravio? Ili misliš da sada, kad si izvan, nemaš nikakvih obaveza?

– Kada pomoć dođe, svi će već ležati mrtvi. Zar ti u to sumnjaš?

– Ali mi smo pošli da tražimo pomoć. Pačeko podiže ramena.

– Ja neću da se prepirem sa tobom, hombre. To u svakom slučaju nije moj posao. Ali nemam ništa ni protiv toga da slušaš glas svoje savesti – ponovo se osmehnuo. – Potrebna mi je samo mala prednost za nas. I još jedna sitnica, amigo. Otpaši se.

Holidej otkopča opasač i on kliznu na tle.

– Tvoj nož, Pongo! – naredi Pačeko. Tevos ga izvadi s dva prsta iz pojasa i baci. Uzeću malo oružja i konje.

Pongo upitno pogleda Holideja. Ovaj, u znak saglasnosti, potvrdi glavom. On posluša Pačekovo naređenje i počeo da oprema konje.

– Požuri se – frknu Pačeko videvši da Pongo oteže vreme. – Narednik i Kemper svaki čas mogu stići, a ja dotle želim da odem.

Do đavola, pomisli Holidej. Gde su nestala ta dvojica? Tako velika njihova prednost ipak nije bila. Oni bi svakog časa morali stići.

– Torbe s novcem stavi na šarenog konja – objasni Pačeko Tevosu. Dženet stade kraj Mili, ali ova je ne pogleda.

– Ti jašeš u svoju nesreću – začu Holidej Mili kako govori. – Zašto se ne

vратиš nazad svom ocu? On će ti sve oprostiti.

– Ali meni neće – odseče Pačeko divlje.

– Ja jašem s njim zato što ga volim – odvrati Dženet odlučno.

Oni uzjahaše. Pačeko uhvati uzde. Osmehnu se Holideju i reče – Kada budeš jednom hteo da nas posetiš, naći ćeš nas u Nevadi.

– U ovom trenutku, interesuje me samo gde ću ponovo naći konje i oružje – odvrati Holidej hladno.

– Najdalje jedan dan marša odavde, ostaviću vam sve. A kada dođeš u Klifton, pozdravi mi tasta.

– Pozdraviću i ulagače koje si pokrao, ti kopile – odseče Džordžijanac. – A ako te još jednom sretnem negde na putu, ne dolazi mi u vidno polje, jer ću Dženet učiniti mladom udovicom.

Holidej gorko pogleda oboje. U ovom trenutku manje je mislio na novac, a daleko više na pukovnika Dankana i ljude u tvrđavi. Možda Pačeko ima pravo i možda već svi leže mrtvi. Ali kad bi čovek gledao tako, onda bi sudbina Fort Vajtrivera bila uveliko zapečaćena. Samo kad bi sutra mogli da nađu konje, mogli bi da nadoknade izgubljeno vreme.

Pongo ispusti jedan potmuli uzvik i pokaza ka brežuljku. Holidej je pogledao u tom pravcu i video jahača koji se približavao. Mili raširi oči.

– Dru. Dru nije... – njen glas se odjednom prekide.

Sad je i Holidej video. Samo je Kemper sedeo u sedlu. Ili, bolje rečeno, visio na njemu. Nagnuo se napred i

stegao rukama vrat životinje. Polako, grabio je poni prema njima. Kada se dovoljno približio, video je kako se preko Kemperovog lica sliva krv. Oseti kako ga steže Milina ruka.

– Mora da se nešto strašno dogodilo, mister Holidej – promuca ona.

Iznenada ona počne uzdržano da jeca. To je sve, jednostavno, bilo suviše za nju. Holidej je nežno gladio po kosi, ali nije rekao ništa, jer reči tu nisu mogle ništa učiniti.

Kemperov konj je polako prišao. Zastao je tik pred Džordžijancom. U tom trenutku, izgubi Kemper poslednju snagu. Holidej obuhvati ranjenika, skide ga s konja i polako položi na tle. Kemper je držao zatvorene oči. Izgledao je potpuno malaksalo.

Holidej je uzeo bocu koju mu je Pongo dodao i pljusnuo Kemperu vodu u lice. Stenjući, on otvori oči. Gledao je zbunjeno oko sebe. Verovatno nije bio još svestan gde se nalazi.

– Hej, amigo – izusti odjednom, došavši ipak sebi.

– Šta se dogodilo, Kemperu? Gde je Dru Dankan?

Kemper popi malo tečnosti iz boce. Kad se najzad oporavio i pogledao Holideja, ovaj je znao da Dru Dankan više nije među živima.

Kemper se oporavljao relativno brzo. Otkrio je da su Sampson i Ovens mrtvi. Smireni osmeh pojavio mu se na usnama. Tražeći, gledao je oko sebe.

– Gde su Pačeke i mis Dženet?

– Otišli su – odvrati Holidej. – Sa našim konjima i svim oružjem. Ali sad

nam možete konačno reći šta se dogodilo.

– Na kraju kanjona poni je već počeo da posrće. Nije bilo nikakvog smisla da jašemo udvoje. Zaista je jedan bio suviše – reče Kemper tihim glasom.

Džordžijanac pogleda konja. Kemper je imao pravo. Životinja je bila potpuno gotova. Čudo da se i Kemper dovde dovukao.

– Je li došlo do rasprave zbog konja? Kemper potvrdi.

– Rekao sam Dankanu da ćemo morati da jašemo naizmenično. Izgledalo je da se slaže. Ali bio sam u zabludi – ponovo pogleda u Mili, stisnutih zuba od bola. – Mislio sam da smo se sporazumeli – on se osmehnu tužno. – Kada je došao red na mene, potapšao sam Dankana po leđima. On me je pustio, ali dok sam uzjahivao, udario me jednom oštrom stenom. Udarao me je bez prestanka. Hteo je da me ubije, verujte mi – dok je pričao, stara mržnja zasvetlela je u Kemperovim očima... I ta mržnja dala mu je ponovo snage, a njegov glas postao je glasniji, čvršći. – Onda sam verovatno i ja izgubio razum i dok sam još bio pri sebi, uzeo sam takođe jedan kamen... – više ništa nije rekao, ali je u osnovi rekao sve.

– Ja ne znam kako sam se posle uopšte još popeo na konja – promrmlja Kemper.

– Da li ste se uverili da je Dankan zaista mrtav? – upita Holidej. – Ili leži bespomoćan na izlazu iz kanjona?

Kemper ga rečito pogleda. Onda Holideju sine da nema nikakvog smisla da se vraća toliki put do ulaza u kanjon.

Peške. Ni Mili nije protestovala zbog toga. Njen brat je ni za života nije ničim zadužio.

– Tamo! – viknu Pongo. Holidej se okrete.

– Grom i pakao – prasne. Indijanac je stajao na ivici brežuljka i posmatrao ih.

Mili poče glasno da plače. Kemper podiže pogled. Kao začarani, gledali su svi gore, odakle ih je posmatrala smrt puna muka, a oni nisu imali pri sebi ni jedan nož. Bilo je dvanaest Indijanaca, a oni su bili potpuno nenaoružani!

– Tako nisam sebi predstavljao svoj kraj – reče Kemper gorko.

Pongo pogleda oštro prema uzvišici. Iznenadu on okruži rukama usta i pusti jedan otegnut, prodoran krik. Holidej se trže i pogleda ga. Pongo je razvukao lice u trijumfalan osmeh.

– Tevos indijanci! – viknu. – Tevosi! Nisu Navahosi! Jahač na uzvišici odgovori piskavim grlenim glasom. Pongo podiže ruku i pođe prema njemu. Kemper obrisao znoj sa krvlju umazanog lica i počeo da se smeje.

Sada je i Holidej prišao i stao uz Ponga. Razumeo je dosta reči iz njihovog govora, jer je Tevos jezik bio osnovica za sve plemenske indijanske jezike. Tako je pratio kako se Pongo sporazumeva sa svojom plemenskom braćom.

Najzad, posle više od pola časa, izgleda da su se dogovorili. Pongo pogleda Holideja i saopšti mu – Rekao sam im da smo na putu za Holbruk da tražimo pomoć protiv Navahosa. Molio sam ih deset pušaka, ćebad i rum, dok se

ne vratimo u tvrđavu. Oni će jahati s nama. Razumeš?

– Odlično si to uradio, Pongo. Uh, trebalo je još da ih pitaš o naredniku!

– Pitao sam. Nisu videli. Kažu da zajašemo iza njih i pratimo Pačeka.

– Možete li vi da jašete, mister Kemper? – upita Holidej zabrinuto. Kemper se namršti.

– Direktno u pakao, ako se mora, mister Holidej. Taj Pačeko će nam platiti, kunem vam se svime što mi je sveto!

– A to je...? – upita Džordžijanac malo ironično.

Kemper ga pogleda začuđeno. Onda nabra čelo i progundā – Polako, pustite me malo da razmislim, jer mi to još nije palo na pamet.

Nešto pre sutona stigli su do jedne šumske jaruge, nad kojom su se nadnela brda. Jedan od Indijanaca podiže ruku i pokaza napred. On reče nešto Pongu. Ali je, takođe, znao šta ovaj misli, jer je video konje. Stajali su na obali malog planinskog jezera. Malo dalje video se dim vatre, ali ne i Dženet i Pačeko.

A onda Holidej ugleda i njih. Pačeko i Dženet brčkali u jezeru kao dva nestašna deteta, smejali se, prskali i ni slutili nisu da im se približava opasnost.

Holidej je opazio kako se jedan Tevos mašio za luk i strelu.

– Neka ne gađa! Želim ih žive – povika Holidej Pongu. – Napred, da uhvatimo njihove konje, amigo – Tevos ga je poslušao. Sjuriše se ka logoru. U tom trenutku opazi ih Pačeko.

– Brže! – viknu Holidej, jer nije znao da li ga je Indijanac razumeo. – Brže!

Stigli su do oružja koje je ležalo kraj konja. Sve osim Pačekove puške i svog kolta, Holidej položi na jedno široko ćebe.

Pačeko je, prskajući oko sebe, dolazio iz pravca jezera. Dženet je stajala kao skamenjena u plitkoj vodi. Bila je zaista lepa, pomislio je Holidej. Po njenom jedrom telu blistale su, kao biseri, kapljice vode, a oko nje su se u vodi igrali zraci zalazećeg sunca.

Pačeko stiže do ćebeta sa oružjem. On pruži ruku prema pušci. On ga je preteći gledao, a Indijanac ga je držao na nišanu.

Melez povuče ruku. Izgledao je smešan tako, nag kao od majke rođen.

– Te žene... – reče, osmehujući se.

– Jedna iskusna „dama – proročnica“ mi je pre mnogo godina kazala da su žene moja zla kob. Bila je prokleta u pravu. Dženet je odjednom htela da se kupa. Da sam bio sam, nikada ne bih došao na tako glupu ideju.

* * *

Tevosi su se ulogorili malo po strani. U Pačeku se ugasila svaka želja za otporom. Pongo mu je vezao ruke i noge. Holidej je posmatrao kako ga Dženet, klečeći pred njim, hrani kašikom. Nije je ispuštao iz vida, jer je znao da će devojka pokušati svom dragom da pomogne i da ga oslobodi veza. U stvari, ako je hteo da bude siguran, trebalo je da veže i devojku.

Mili se posvetila Kemperovim ranama. Radila je to nežno i stisnutih usana. Ali bilo je jasno da to ne radi sa simpatijama za ranjenika. Holidej nabra čelo.

Bilo je jasno da se sve odigralo tako, kako je Kemper ispričao, jer je to bio čovek potpuno čiste prošlosti. Mada će sigurno, zbog toga, morati pred vojni sud. Dru Dankan nije njemu bio samo pretpostavljeni kao narednik, on je bio i sin pukovnika Dankana.

Mesec je isplovio kao čamac i ogledao se u jezeru. Holidej je prošetao komandom obale. Zatim je seo na jedan kamen i pušio svoju finu cigaretu, zadubljen u misli. Onda začu korake koji su se približavali. Bila je to Dženet. Malo je oklevala, ali ipak je sasvim prišla. Slutio je zbog čega dolazi.

– Ja... ja moram s vama da razgovaram, mister Holidej – glas joj je zvučao nesigurno, pomalo uplašeno. Crvenilo joj je plamtelo na obrazima.

– Poslao vas je Pačeko?

– Ne, naprotiv. On mi je zabranio da vam se obratim.

– Zato što on zna kakav mora biti moj odgovor – kimne Holidej glavom. On baci opušak u jezero, gde se ovaj šišteći ugasi. Ustade i pogleda prema Dženet. – Trebalo bi da ga pustim da pobegne – reče zamišljeno. – To ste došli da me zamolite?

Njene oči počеше divlje da svetlucaju. Mogla bi biti zaista dobra žena pionira tamo, u Nevadi, pomisli Holidej.

– Pustite nas da odemo, mister Holidej. Novac možete zadržati. Ali ja neću nazad u Klifton – odseče Dženet odlučno.

Holidej zavrte glavom.

– Ne ide, leđi. Ja vas moram oboje vratiti.

– Da li vam je moj otac i za mene platio nagradu? – frktala je devojka.

– Sa ili bez nagrade, ja ću vas odvesti u Klifton. Vi ste zaljubljeni u Pačeka, ja znam. Ali unesrećiće vas ako odete s njim u Nevadu, verujte mi.

– Onda umri ti, đubre! – uzviknu i skoči na Holideja.

Mora da je sve vreme držala za leđima nož, što Holidej u tami nije mogao da opazi. Ona mu uperi hladan čelik u grudi. Holidej napravi instinktivan trzaj telom i vrh noža kliznu. Onda on dohvati njenu ruku i zavrnu je. Sa bolnim uzvikom, Dženet ispusti nož iz ruke.

– Ti mala, podmukla zmijo – reče Džordžijanac besno. – Osetio je kroz košulju da je ranjen i napipao toplu krv. Ali bila je to površinska rana, ni vredna pomena. Ona ga je gledala. U očima su joj bile suze. Suze od besa i razočarenja.

Prokletstvo, pa ona to kopile zaista voli, prođe Džordžijancu kroz glavu. On diže nož i stavi ga sebi za pojas. Dženet se iznenada okrete i otrča. Holidej je zamišljeno gledao za njom.

– Tako sam nešto i očekivala – reče jedan glas iza njega.

Holidej se ponovo osvrte. Bila je to Mili koja je stajala iza jedne stene visine čoveka.

– Opazila sam kad je uzela nož i krenula za njom. Ali sam očigledno stigla prekasno.

– Vama je stalo do nje. Jesam li u pravu?

Mili se zagleda u njega. Onda klimnu glavom.

– Da, Dženet mi je draga. Možda je Pačeko nije vredan. Ali ona ga voli.

– Ona je suviše mlada i ceo životni put je pred njom. A tip kao što je Pačeko, nije stvoren za to da učini sretnom jednu mladu, neiskusnu devojku.

Mili mu se sasvim približila. Onda ga, iznenada, obgrli rukama oko vrata i poljubi ga. Usne su joj bile meke i vrele. On je instinktivno steže i oseti kako oboje padaju na meko tle.

Kasnije su mirno ležali jedno kraj drugog. Holidej je pušio, ali je cigareta bila poslednja stvar koje je bio svestan. Sve što se dogodilo, činilo mu se nestvarnim. Odjednom mu Mili okrenu lice. Suze su joj klizile niz obraze.

– Sram me je – reče. – Ali kad se setim one zveri, Ovensa, nada mnom...

– Znam – reče Holidej.

– Morala sam to uraditi. Nešto iznutra vuklo me je k tebi. Želela sam da me prvo ima pravi čovek. A ti si, znam to, pravi čovek.

– Ali, ne i prvi. Htela si da to bude tvom slobodnom voljom, zar ne? Možda si osećala da ćeš sa mnom sprati sav onaj bol koji si doživela.

– Mislim da sam odjednom postala žena – Mili pokri lice rukama i obrisa suze. – Ne znam, Holideje, da li to razumeš. Ali odjednom je sve drukčije. Moj brat je mrtav. Verovatno i otac. Onaj bandit me je silovao. Kao da se odjednom sve u meni preokrenulo. Zaista je to tako. Kao da se u meni promalja neki novi život – ona ustade i zagleda se nekud u daljinu. – Odjednom sam slobodna. Možeš li da shvatiš šta si za mene učinio?

– A ja sam već pomislio da me voliš – nasmeja se Džordžijanac.

– Možda je zaista i tako – odvrati devojka. – Ali ja to ne znam... još ne znam, Holideje – reče i ponovo se zagleda u jezero preliveno mesečevim srebrom.

– Sad iznenada razumem Dženet. Možda ona, u stvari, i ne voli Pačeka, ali ju je on učinio slobodnom.

– I misliš da Pačeku duguje tu slobodu?

Mili klimnu potvrdno glavom.

– Da, mislim tako. Ona mi je pričala kako je otac loše postupao s njom. A onda je došao Paček. I pričao joj je o životu punom sreće i slobode tamo, u Nevadi.

– Misliš da bi trebalo da ih pustim?

– Da. Ne bi trebalo silom da ih vratiš u Klifton. Pusti ih da odu, Holidej. Naravno, bez novca koji pripada ulagačima.

– I ti misliš da će se Paček odreći novca? – bio je skeptičan Džordžijanac.

– Zašto im ne ukažeš malo poverenja? Pruži im oboma šansu.

– U redu, ja ne držim mnogo do toga, ali ću morati to da prespavam i ujutru rano... – odjednjom učuta i oslušnu kroz noć. Bio je ispaljen pucanj. Jedan jedini.

– Dođi! To je bilo u blizini logora.

– Holidej potrča.

Prvim pogledom shvatio je sve. Paček je kidnuo.

Dženet je sedela na tlu i odsutno gledala Kempera koji je gnevnog lica stajao nad njom. Pongo se nigde nije mogao videti.

– Za njim su – objasni Kemper. – Ali u mraku će im sigurno izmaći.

– Ko je pucao? – raspitivao se Džordžijanac. – A kako se moglo to dogoditi? Ti si bio odgovoran da paziš na njega.

– Ova luda ovde! – Kemper pokaza na Dženet, koja se ironično smijuljila.

– Ona mu je sigurno presekla veze, a ja nisam primetio. Ona mu je doturila i kolt.

– Bez sumnje je mislio da ga ljubim – javi se Dženet pakosno. – Valjda je i on tako nešto pozeleo sa svojim neodoljivim licem. Nisam morala da molim! Šta sam htela, učinila sam i sama!

Kemper joj priđe i zamahne rukom.

– Ostavite je, Kemper – umeša se Džordžijanac. – Kada njen bes jednom popusti, misliće drukčije. Treba samo da ode do jezera i da se napije vode.

Holidej ode do mesta gde su bile ostavljene torbe s novcem koje su, takođe, nedostajale. Ali Paček će se vratiti zbog Dženet.

* * *

– Jeste li konačno pročitali vašeg ljubljenog Pačeka? – upita Holidej Dženet.

Gledala ga je prkosno, ali ništa nije govorila. Tražio je dokaz u njenim očima, ali je njen pogled nije odavao. I onda je shvatio. Ona je mislila da joj Paček potpuno pripada.

– Nadam se da vas nije napustio?

Dženet ga pogleda začuđeno, potpuno zbunjena. Holidej se blago osmehnu.

– Vaše oči vas odaju, Dženet. Paček vam je rekao da će se vratiti i da će vas povesti. Možda čeka na vas u Holbru-

ku. U svakom slučaju napričao vam je koješta. Ja sam, međutim, mišljenja da je on sa novcem definitivno nestao.

Dženet bi mu najradije viknula u lice da to nije istina, da se Pačeke promenio i da je neće ostaviti. Ali osećala se i samom ostavljenom, iako se trudila da to prikrije. Zato ona samo sleže ramenima i okrenu glavu. Mrzela je ovog čoveka pred njom kao ništa na ovom svetu. Samo on je stajao između Pačeka, nje i njihove sreće. Zašto samo nije bila preciznija kad ga je napala s nožem, kajala se.

Posle izvesnog vremena, Pongo i ostali Tevosi, koji su bili u poteri za melezom, vratili su se. Kemper je već osedlao svog konja. Bio je ljut na Džordžijanca. Bilo je to jednostavnije, nego se ljutiti na sebe.

– Ako jašemo celu noć, kada možemo da budemo u Holbruku? – upita Holidej Tevosa.

– Kada sunce malo odskoči.

– U redu. Onda krenimo – Džordžijanac se vinu na svog konja. – Pačeke mi ne ide iz glave. Ako je, jašuci pred nama, stigao u Holbruk, nabavio novog konja i odjahao dalje, onda tog bandita više nećemo videti.

– Idem s vama – viknu Kemper.

– Ti ćeš paziti na devojke. Ako se nešto desi, ti ćeš biti odgovoran.

Holidej i Pongo krenuše, dogovorivši se prethodno sa ostalim Tevosima. Kada je bacio pogled unazad, Holidej vide Mili kako stoji. Nasmejala mu se i podigla ruku u znak pozdrava.

Uskoro nakon što se sunce pojavilo iza oštih planinskih vrhova, začu se

odjek trube ispod njih. A onda otkriše vojnike. Bilo ih je mnogo. Možda osamdeset ili devedeset. Konjica. Vukli su dva mitraljeza. Mora da su se bili ulogorili dole na potoku, jer je Holidej video kako umotavaju čebad, pa ih pričvršćuju za sedla.

– Grom i pakao, otkud su se sad oni pojavili ovde? – začudi se Holidej.

Pongo se zagleda svojim orlovskim pogledom u dubinu.

– Peti konjički eskadron – objasni.

– Dolaze iz Mek Nerija.

Holidej se divio njegovom vidu. I pored najbolje volje, nije uspeo da pročita broj na zastavi koju je vetar lepršao.

Pojahali su uskom stenovitom stazom nizbrdo. Kada su se pojavili iza stena, vojnici su već bili u sedlima. Oficir na čelu podiže ruku kad ugleda Holideja i Pongoa. Zatim spusti ruku, posmatrajući ih kako im dolaze ususret.

– Hej, majore! – viknu Holidej. On zaustavi konja kraj komandira odeljenja.

– Vas je samo nebo poslalo! Možda još nije doprlo do vas u kakvu je situaciji Fort Vajtriver. Opkolilo ga je najmanje hiljadu Navahosa.

– Nas nije poslalo nebo, nego general Larson – odvrati major mirno. – Ja sam major Voker, a ko ste vi, mister?

– Moje ime je Džon Holidej. A ovo je ovde Pongo, Tevos indijanac. On pripada ljudima pukovnika Dankana i on je izviđač – Holidej obavesti majora kakvo je bilo stanje u Fort Vajtriveru kada su ga napustili. Major nabra čelo. Nije ništa rekao, ali Holidej je u njegovim očima pročitao misli da će prekasno stići.

– Čim smo saznali za prepad na naš transport municije i hrane, znali smo šta sledi. General Larson je bez oklevanja poslao ovo odeljenje – reče i okrete se Pongou.

– Ti ćeš nas voditi.

Pongo prinese ruku kosi koju je ponovo pustio da visi bez punde i orlovog pera.

– Da li vas je presreo jedan usamljen jahač, ser? – upita Holidej i opisa Pačeka.

Major Voker zavrte glavom. Nisu ga videli. Možda je pogrešio put, ali može biti i da je na vreme otkrio vojnike i da se uklonio s puta.

Holidej pomisli na Dženet i Mili. Mili će sigurno hteti da se sa vojnicima vrati u Fort Vajtriver, svome ocu. Ali šta će biti s Dženet? Kemper će, takođe, odjahati sa odredom, a i Tevosi će se, bez sumnje, priključiti vojnicima u borbi protiv svojih večnih neprijatelja Navahosa.

Džordžijanac obavesti majora o svemu. Oficir je to saslušao sa gorčinom. Zatim je klimnuo glavom i rekao – Naravno da ćemo uzeti pukovnikovu kćerku sa sobom. I drugu devojkicu, takođe. Vi nećete s nama, mister?

Holidej odrečno zavrte glavom.

– Moram tog Pačeka na vreme da stignem i uhvatim. Nadam se da ću ga naći u Holbruku. To je moj zadatak, ser.

– O kej. Razumem. Da li vam je još nešto potrebno, ser?

– Cigarete i boca viskija, ukoliko ih imate – osmehnu se Džordžijanac.

Dobio je i jedno i drugo. Pongo mu pokaza i nacрта ostatak puta u pesku. Više nije mogao za njega da učini.

Ubrzo nakon podneva, ugleda Holidej pred sobom naselje. On stade, izvuče kolt i zarotira doboš. Kada ga je vratio u futrolu, bio je siguran da mu revolver čvrsto stoji pod rukom. Video je kako se nazire kraj njegovog puta. Kao poslednji problem, ostao je još samo Pačeko. Holidej ga nije potcenjivao.

Holidej je imao tužan osećaj na ovoj vetrovitoj zaravni. Kuće su izgledale kao ruine. Jedino bi se dve kuće u celom gradu mogle bar upola smatrati podesnima za stanovanje. Na jednoj je stajala firma: „Donovanov hotel i salun”. Druga je bila zgrada indijanske agencije. Video je samo nekoliko ljudi na širokoj, dubokim peskom pokrivenoj glavnoj ulici. Mračne, opasne i u sebe povučene izgledale su te prilike, koje su ga dočekale sa zatvorenim, podmuclim, žmirkavim pogledima. Nijedan pozdrav. Nijedna prijateljska reč. Kao da je bila podignuta barijera između tih ljudi i stranaca.

Holidej je polako jahao kroz naselje, čak napolju do poslednje kolibe, koja se jedva držala uspravno. Bilo je to tipično naselje sa jednom ulicom. Sve zgrade bile su u glavnoj ulici.

Holidej zastade pred salunom. Gore na tremu, stajala su dva tipa opasnog izgleda. Držeći cigaretu u zubima, gledali su ga vučje. Holidej kliznu iz sedla. Puška mu je ležala zadenuta o sedlo, u futroli. Ako bi mu sad zatrebalo neko oružje, imao je pri sebi kolt. On veza konja i ode da pogleda da li je Pače-

ko tu. On ugleda otvorenu kapiju kraj kuće. Ona je vodila u dvorište koje je, bez sumnje, pripadalo salunu. Učini par koraka, a onda ugleda konja oborene glave, zavezanog za jedno drvo kako stoji usred dvorišta i prepozna Pačeko-vog konja. Bio je isto tako iscrpljen, kao i njegov sopstveni.

– Imam utisak da me tražiš – začu Pačekov glas za leđima. Možda drži kolt uperen u njega? Možda je bolje da ga ne proveravam, pomisli. Ali ipak se okrete. Polako i sa rukama kraj kukova.

Pačko je izgledao iscrpljen. Verovatno je i Džordžijanac sam izgledao tako. Ali on se osmehnu. I Pačko se osmehnu. Obojica su imali revolvere zadenute u futrole. Pačko je to mogao da učini, kad su mu s leve i desne strane stali oni revolveraši s terase, netremice posmatrajući pridošlicu. Bila je to partija tri prema jedan.

– U ovom gradu čovek brzo nađe prijatelje, zar ne?

– Sa novcem se sve može – odvrati Pačko suvo.

– Treba li da ga sredimo, amigo? – upita jedan od dvojice ubica. Glas mu je zvučao ledeno kao kad delilac karti u pokeru pita ostale igrače da ti žele još jednu ili dve karte.

– Čekaj – progundā Pačko. – Nema potrebe za žurbom.

Holidej izvadi jednu od cigareta koje je dobio od majora Vokera i zapali je. Levom rukom, iako ona nije bila naročito spretna, jer mu je desna bila potrebna za drugo.

– Komično – reče Pačko. Koliko puta si mi zaista imponovao, amigo. Šteta što stojimo na suprotnim stranama.

Džordžijanac je nastavio da puši. Pravio je vešto kolutove dima usnama, ne ispuštajući tri protivnika iz vidika.

– Došao si sam? – Pačko ga pogleda ispitivački. – Ti si, kao i ja, jahao celu noć. Gde su ostali?

Holidej je otezao vreme. Odjednom mu je sinulo. Momak nije ni pretpostavljao da bi se on mogao pojaviti bez Dženet. Bio ga je pogrešno procenio.

– Ona mora da dođe ovamo – reče Pačko kao da je pročitao Džordžijančeve misli. – Ja sam malo izjahao napred da bih priredio svečani doček. Razumeš, amigo?

Holidej ga je itekako razumeo. Pačko je bio siguran da će Dženet sa ostalima nekoliko časova posle njega stići u Holbruk i hteo je sve da pripremi da bi bio siguran. Revolveraši kraj njega očigledno su pripadali odboru za doček. Za par stotina dolara, oni bi hladnokrvno ustrelili svakoga na koga bi Pačko pokazao prstom. Tu je bio i potreban kapital za takvu investiciju. Ali on je zaista očekivao Dženet, spremivši i odmornog konja. Zato je za njega bilo ogromno iznenađenje kad je Holidej dojahao sam.

– Dženet neće doći – požuri Džordžijanac da ga konačno razuveri, posmatrajući ga.

– Šta ti to govoriš? Ona... stvarno neće doći? – upita i pogleda Holideja sa nevericom, ne znajući da li da se smeje ili da se namršti. – Ti zbijaš šalu sa mnom!

– Zar nisi sreo na putu ovamo odeljenje konjice?

– Kakve konjice? – procedi Paček, već vidno uzrujan.

– Onda mora da si noću projahao kraj njihovog bivaka, a da ga nisi ni primetio.

– To sa konjicom je tačno – umeša se jedan od revolveraša. – Juče su ovuda prošli. Čitava vojska. Mislim da su se uputili dole, ka Fort Vajtriveru.

Pačekovi obrazi izgubiše rumenu boju. Koža mu je postala žuta kao vosak. Konačno je shvatio.

– Oni su povelili Dženet i Mili sa sobom? – upita tiho.

Holidej ćutke kimnu glavom.

– Vi možete da idete, više mi niste potrebni – obrati se Paček revolverašima. Dva tipa napraviše iznenađena i razljučena lica.

– Hej, amigo, treba li to da znači da od našeg posla neće biti ništa? – upita jedan i stade odlučno pred meleza.

– Daj im njihovu crkavicu, kad si ih već unajmio – posavetova Holidej meleza. – Nadam se da imaš dovoljno novca. Ali nemoj uzimati iz torbe, inače ću se naljutiti.

Paček je brzo reagovao. Odskočio je dva koraka nazad i već je držao revolver u ruci. Držao je oba „saradnika” pod kontrolom.

– Nestanite – naredi. – Biće vam plaćeno što vam pripada. A sad se tornjajte dok se nisam predomislio.

Viši od dvojice, koji je očito vodio reč, lutao je pogledom od Pačeka do Holideja tamo–amo. On sada više nije bio načisto šta se događa. Ali imao je ose-

ćaj da proceni kad je neki tip opasan. A Pačeka i Holideja je procenio jednako.

– Nadam se da se nećeš predomisлити, hombre – reče dugonja uz pritvoran osmejак. – Jer ako se često budeš predomišljao, naša tarifa biće dvostruka. Inače... znaš gde ćeš nas naći.

On da mig svom drugu i oni izadoše kroz otvorenu kapiju na ulicu.

– Koliko sam ti zapravo vredео kod ovih? – upita Holidej.

– Ti ništa – odseče Paček. – S tobom ću ja sam izaći na kraj. Ali ja sam mislio da ću morati da računam i sa Kemperom, Pongom i njegovim saplemenicima.

– Koliko si na tome izgubio? – upita Holidej oštro.

– Šta te se tiče? To je moj novac i mogu s njim da radim šta mi se hoće.

– Tako? – primeti Džordžijanac. – A gde su sada torbe?

On vide užas u Pačkovim očima.

– Prokletstvo! Gore, u mojoj sobi! – dok je Paček izgovarao te reči, obojica su pomislili na isto.

Ona dva lešinara su sigurno posmatrali kako Paček nabijene torbe vuče u svoju sobu.

Kao po komandi, Paček i Holidej potrčaše unutra.

* * *

Paček je prvi stigao do pokretnih vrata saluna. Prođe kroz njih i osvrte se oko sebe. Nigde nije bilo Huliја i Emilija, kako se zvao visoki. Neka dva tipa stajala su kraj šanka.

– Gde su ona dvojica? – drekne Paček na barmena. Pošto nije dobio nika-

kav odgovor, bi mu jasno da su obojica gore. Jedno stepenište vodilo je na gornji sprat, gde je bilo nekoliko soba.

Emilio, koji je nosio torbe preko ramena, trže revolver. U skoku opazi drveni sto i zakloni se iza njega. Holidej je stigao do vrata. On vide Huliya koji je bio nepokriven i izmicao je ka zidu. Ali u to ga pogodi Holidejova kugla.

Pačko se odbaci u stranu i prevrnu jedan sto da ga zaštiti od Emilijevih metaka. Emilio isprazni ceo doboš u debelu dasku stola u kojoj su projektili ostali zariveni. Kad je Holidej začuo zvuk praznog doboša, jurnu kraj Pačka, koji je klečao na podu, okrenut ka Emiliju. Emilio je dotle ubacio u doboš dva metka i tražio ostale. Ali više nije imao vremena da napuni doboš. Holidej je slutio da će ovaj prekinuti punjenje, pa zastade. Kad je Emilio provirio iza stepenica, Holidej pade na stepenište i metak koji prasnu pogodi ogradu, odvalivši parče drveta. Holidej je čekao drugi pucanj, ali on nije došao.

Emilio je znao da ima još samo jedan metak u cevi i oklevao je. Iznenada se seti Hulijevog kolta. On se okreće i otkri ga kraj nepomičnog tela na podu. Emilio se naže ka oružju. Ali ga nije uspeo dohvatiti. Pačko je primetio da se dugonja saginje, izvirio je s leve strane zaklona i nanišanio. Onda je pritisnuo obarač. Začuo se krik. U to ustade Holidej i pritrča. Emilio je ležao ranjen, držao revolver u ruci i gledao divlje. Držao se za mesto gde ga je pogodila Pačkova kugla.

– Diži se, hombre – naredi Holidej.

– Ili hoćeš poslugu? Možda da te izvuku za vrhove čizama?

Emilio je stenjao i ječao. Oči su mu bile ispunjene mržnjom, ali su počele da gube sjaj. Holidej je posmatrao njegov prst na obaraču. Po njemu se videlo kako ga napušta snaga. Iznenada ispusti kolt i ostade tako ležeći. Ali je još imao puls.

Holidej nije obraćao pažnju na Pačka. Iznenada oseti njegovu gvožđuriju na svojim leđima.

– Pusti kolt da padne, amigo – reče Pačko. – Pusti ga da padne, jer ti više nije potreban.

– Ponekad pomislim da si bolji nego što te bije glas – odvrati Holidej. – Ali onda se odmah potrudiš da mi dokažeš suprotno.

– To je moj novac – gundao je melez i pojačao pritisak svog revolvera. – Ali ja ću ti dati pola, ako mi pomogneš da vratim Dženet.

– Znaš li šta ja mislim, amigo? – osmehnu se Holidej, uprkos pritisku revolvera na svojim leđima. – Ti i Dženet, oboje ste šašavi.

– Mi smo zaljubljeni jedno u drugo, a možda je to isto – osmehnu se i Pačko. Holidej primeti u njegovim očima pogled koji je prvi put do sad video.

– U redu, amigo. Ubedio si me. Pustiću tebe i Dženet. Štaviše, jahaću s tobom i pomoći ću ti da je uzmeš od vojske.

– Vidiš kako jedan napunjen revolver može da promeni mišljenje.

– Tu grešiš. Što se drugog tiče, ja imam svoje uslove.

– Uslove? – začudi se Pačko. – Sa revolverom u leđima i postavljaš uslove?

– Ti nećeš poneti novac iz Kliftona. Ja ću ga uzeti i vratiti vlasnicima.

– Hoćeš li ti da povučem obarač?

– Zašto već to nisi učinio?

– Ti si poludeo! Ja treba da se odreknem novca? Otkud ti ta ideja? Bez penija u džepu, šta da radim u Nevadi?

– Ti možeš uvek da radiš – odvrati Džordžijanac. – Možeš biti kauboj ili već nešto. Zdrav momak, kao što si ti, će uvek moći da izdržava sebe i svoju mladu ženu. Ili možda misliš da za to nisi sposoban? Misliš li zaista da će Dženet moći da bude srećna sa jednim banditom?

Pritisak u Holidejova leđa je primetno popustio. Džordžijanac je rizikovao i okrenuo se, iako je Pačeke još uvek držao kolt uperen u njega. Na licu mu se video zamišljeni izraz.

Iznenada, on razvuče usne i pokaza zube.

– Trebalo je da postaneš propovednik, amigo – reče. – Ali nemoj misliti da si me sad preobratio. Kada ponovo razmislim, još uvek je najbolje, ako jednostavno pođemo.

Holidej ga je gledao sa nevericom. A onda Pačekov kolt otvori vatru.

* * *

Holidej se instinktivno trže unazad, iako ga kugla jednostavno nije mogla promašiti. Plamen iz cevi oprlji njegovu jaknu. Iza njegovih leđa neko zakrklja. Holidej konačno shvati da Pačeke nije pucao u njega. Okrenuo se i video dugonju kako se još dovukao do zida, a onda klonuo unapred.

– Izgleda da mogu da ti zahvalim za svoj život, ti, kopile – nasmejao se Džordžijanac. I melez se šeretski naceri. Zatim se njegovo lice sasvim opusti.

– Ti si ga pokrivao, inače bih ga ja i ranije primetio. Imaš sedam života kao neka mačka. Ovo ti je sedmi.

Pogledaše se. Neki neutralni posmatrač zaključio bi da su obojica srećni što se opet sve dobro završilo.

– Potrebno mi je jedno piće – promrmlja Holidej. On pogleda Pačeka. Ne ispuštajući ga iz vida, uprti torbe, koje su ležale na tlu. Pačeke se malo kiselo smeškao, ali nije preduzeo ništa. Holidej krenu niz stepenište.

– Čekaj, amigo! Rekao si već da ono što fali moram iz sopstvenog džepa da nadoknadim. Ali on je potpuno prazan – reče rezignirano. On kleče kraj mrtvih bandita i pretraži njihove džepove. Zatim, trijumfalno podiže svežanj banknota. – Evo! Priključi ih ostalima, pa ćeš opet imati celu sumu.

Prostor pred stepeništem sada je bio pun ljudi. Kad su Pačeke i Holidej sišli, povukoše se malo nazad i zauzeše svoja mesta za šankom.

– Ti nosiš gomilu novca preko ramena. Veruj da se u gradu o tome već priča – Pačeke je govorio tiho. – Može se desiti da ljudi zaključe kako nema smisla da novčanice ponovo nestanu iz Holbruka.

Holidej uze čašu i osvrte se. Bilo je petnaest ljudi i svi su ih posmatrali kao gladni vukovi. Pačeke je imao pravo. Reda i zakona ovi se ljudi očigledno

nisu mnogo držali, iako su, razume se, imali šerifa. Za „ukras”.

– Vi nas, naravno, možete pratiti, i u brdima stići – reče Džordžijanac glasno i razumljivo. – Ali vi to, naravno, nećete učiniti i na komotniji način, džentlmeni. Ovde – on lupi po torbi – nalazi se ono što najviše volite. Hajde, uhvatite nas.

Pačeکو je spustio čašu i povukao nogu sa mesingane šipke kraj bara. Leđima prema pultu stajali su sada Holidej i on, i gledali „gladne zveri” pred sobom. Ljudi spustiše najzad glave pred njihovim pogledima, kao agresivni psi, kojima nedostaje hrabrost.

Jedan progunda – Niko od vas ništa neće, mister.

Onda je glasno odjeknuo Pačkov glas – Kada sam došao u ovaj grad, pitao sam za najbolje strelce. Svako mi je pomenuo dvojicu, koji sada gore leže.

Nastala je tišina. Rulja je bila gladna i radoznala, ali niko jednostavno nije imao petlju. Međutim, to se moglo svakog časa izmeniti.

– Hajdemo – reče Holidej, plativši dolar za viski.

– Idi napred. Čuvaću ti leđa – šapnu melez, kome se iznenada našlo oružje u ruci.

Ljudi napraviše prolaz, kroz koji je Džordžijanac koračao. Kada je stigao do pokretnih vrata, povikao je preko ramena – Možeš da dođeš!

I on je imao kolt u ruci i posmatrao gomilu čelično sivim očima. Osmehnuvši se, stiže i Pačeکو kroz koridor između ljudi.

– A sad napred! – prošišta Holidej.

Kao po komandi, počese da trče. U jednom skoku, našli su se u sedlima. Kada su izgalopirali iz dvorišta, prasnu prvi pucanj. Oni mamuznuše konje, polegoše po vratu životinja i jurnuše duž glavne ulice. Gomila je izašla iz saluna, galamila i pucala za njima.

Posle pet kilometara, naiđoše na mali ranč. Tamo za novac promeniše konje, koji su bili malaksali i od noćnog jahanja i od ovih napora. Vinuvši se ponovo u sedlo, Holidej pogleda Pačeka iskosa i reče zamišljeno – Ti hoćeš da ja s tobom jašem i da izvučemo Dženet. Ali ti nisi još ništa rekao o tome da li su svađe okončane.

– Svađe? O čemu ti to pričaš?

– Ti se još nadaš da će ti taj novac pripasti. Zar još nisi sahranio tu nadu?

– Kad svoje nade sahraniš, sahranio si samog sebe, amigo. Zar ti tako ne misliš? – odvrati Pačeکو podsmešljivo.

* * *

– Tako sam i mislio – reče major Voker.

Jahao je na čelu dugačke kolone. Sa vidikovca na brdu, bila je tvrđava dvogledom dobro vidljiva. Ljudi su gledali potišteno u ugljenisane ostatke koji su nekada bili tvrđava Fort Vajtriver.

– Tamo nema više nikoga u životu – promrmlja Kemper, koji je sa Pongom jahao tik iza majora.

– Jasno. Ništa – potvrdi major gorko. – Više se ni Navahosi ne vide. Mora da su tvrđavu sraznili još pre dva-tri dana.

Mili i Dženet takođe su se nalazile na čelu. Major im priđe. Znao je dobro

hrabrog komandanta uništene tvrđave. Takođe, osećao se obaveznim da uputi Mili nekoliko reči utehe.

Ali u Milinim očima nije bilo suza. Ona mora da je sve vreme to slutila, pomisli Voker. On pogleda u njeno lice, pretvoreno u bezizražajnu masku. Voker je takođe imao kćerku, koja je mogla biti samo nekoliko godina mlađa od Mili. Kako bi sada bilo njoj, sinu mu kroz glavu, kad bi bila na Milinom mestu, a ja komandant razorene tvrđave. Izgubila je, takođe, i brata. On pogleda u Kempera. On je još i pre napada imao sukoba sa narednikom Dankanom. Jedna ružna priča. Voker je ocenio Kempera kao dobrog i čestitog vojnika. Nije verovao u njegovu krivicu. Međutim, da će se naći pred ratnim sudom, to je bilo jasno.

Dva Tevos—izvidnika se vratiše. Jahali su do uskog useka i saopštili da nigde nisu videli nijednog Navahosa.

Voker da trubaču znak. Truba odjeknu. U to majoru priđe Kemper.

— Mogao bih da se zakunem, ser, da od tog napada nije prošlo ni dvadeset četiri časa — reče. — Grede i balvani još tinjaju.

— Odeljenje u galop, marš! — naredi major.

A onda se odjednom pojaviše Navahosi, kao da su iz zemlje iznikli. Otprilike sedam stotina ratnika, a možda i više.

— Jedan rafal, ser? — upita Kemper.

Lice majora Vokera se izmeni. Hladno i mirno izdavao je svoja naređenja. Oba mitraljeza stupila su u dejstvo. Navahosi su navalili sa divljim halakanjem.

A onda, odjednom, dopreše pucnji iz razorene tvrđave.

— Ser, tamo još ima nekog! — kriknu Kemper. Oruđa pokosiše prve redove Navahosa. Drugi napad Navahosa je odmah usledio. Onda se naglo povukoše. Konjica ih je sa pokličima gonila.

— Nemojte ih progoniti, ser. Ljudi idu pravo u zamku. Ko može da zna šta su oni tamo smislili — upozori ga Kemper.

Voker je i sam odmah uočio opasnost. Zaustavi vojnike i povuče se.

— Dajte mi nekoliko ljudi. Želeo bih da odem do tvrđave i vidim koga tamo ima — zamolio je Kemper. Jedan kaplar sa deset vojnika odjaha sa Kemperom. Mili i Dženet bile su s njima.

Tvrđava je avetinjski izgledala. Radosni krici nekolicine preživelih izgubiše se u širini prostora. Ugljenisana kapija je škripala. Kemper prepozna kapetana Doertija ispod prašine i čađi koje su pokrivale njegovo lice. Vukao je levu nogu na kojoj je imao zavoj, a desnu ruku vezao je maramom. On se nasmeja. Čudno su izgledali njegovi zubi na crnom licu.

— Kako je veličanstveno da ste vi došli, naredniče! — od radosti je potpuno zaboravio da je Kemper bio degradiran. Onda se Doertijev pogled susrete sa Milinim. Gledali su se dugo. Nije morao ništa da joj kaže. Mili je znala sve.

— Je li se... mučio? — bilo je sve što je uspela da prevali preko usana.

— Vojnička smrt. Kugla u čelo. Bio je na mestu mrtav. Za vreme prvog velikog napada.

– Gde ste ga sahranili? – upita Mili tiho. Prvi put se pojaviše suze u njenim očima.

– Dodite, dete, odvešću vas na njegov grob...

* * *

Jahali su dan i noć bez prekida. Bilo je iznad ljudskih mogućnosti to što su izdržali. Holidej je bio sav ispijen u licu, a njegovo nekad elegantno odelo, bilo je svo iscepano i prljavo. Pačeko je nalazio neke tajanstvene izvore snage. To mora da je ljubav prema Dženet, pomisli Džordžijanac. Pačeko je sasvim pošasavio za devojkom. Šta se dogodilo sa tim momkom koji je imao vučje srce?

Odjednom su čuli pucnje. Odjek bitke pred tvrđavom.

– Kako misliš da izvučeš Dženet iz sredine eskadrona? – upitao je jednom meleza u toku dugog jahanja. Pačeko ga umorno pogleda, ali odlučno odgovori – Oteo bih je, pa kad bih i pola armije pred sobom morao da uklonim.

I mene takođe, pomisli Holidej. O novcu više nisu progovorili ni reči. Ali to pitanje lebdelo je neraščišćeno među njima.

Kad su u daljini ugledali tvrđavu, sve je bilo prošlo.

– Čekaj me ovde – reče Holidej.

– Odjahaću sam u tvrđavu. Možda će mi uspeti, pa ću se vratiti sa Dženet.

– Ili vas oboje više nikad neću videti – progundā Pačeko sa nevericom.

– Imaš li ti neki bolji predlog? Da ga čujem!

Pačeko ništa ne odgovori. On sjaše i zagleda se nezainteresovano pred sebe. Holidej mu okrete leđa i htede da krene. Onda začu iza sebe škljocanje „vinčesterke”.

– Otpaši torbe, hombre! – naredi Pačeko.

Držao je pušku uperenu u Džordžijanca.

– Ti, podmukli banditu!

Pačeko se lukavo nasmeši.

– Ako ostaviš tu novac, znaću da ćeš se vratiti, drugar!

– A ako te ne poslušam?

– Onda ću te skinuti metkom s konja.

– Polako dolazim na to: moja najveća greška je bila što te nisam na početku bez razmišljanja sredo jednim metkom – procedi Holidej ljutito. On otkopča torbe sa novcem i baci ih Pačeku pod noge i zatim odjaha.

Kada se približio tvrđavi, poverovao je da major Voker nije ovde zatekao ni žive duše. Konjanici su poseli nagorele palisade. Bilo je moguće da Navahosi još nisu odustali i da će ponovo pokušati.

U sred dvorišta bila su podignuta tri šatora, jer su zgrade bile spaljene do temelja. Holidej uđe u jedan. Tu zateče majora Vokera u društvu kapetana Doertija.

– Ovo je veliko olakšanje za nas sve – primeti Doerti. – Još pola dana docnije i mi bismo svi bili mrtvi, čak su nas gađali i dinamitom.

Jedan narednik pojavi se na ulazu u šator. On diže ruku u znak pozdrava. – Palisadni zid na istočnoj strani...

– Kemper zastade u pola rečenice i prepoznavši Holideja, povika – Čoveče, otkud vi iznenada tu?

Holidej je zadovoljno gledao Kemperove naredničke oznake.

– Jesi li ih ukrao ili čovek u vojci tako brzo napreduje?

– Napreduje toliko brzo, koliko brzo i gubi – osmehnu se Kemper.

– Vi znate tu priču – shvati major odmah. – Tražio sam i njegovu pismenu izjavu. Ali se i mis Mili za njega zauzela.

– I ja bih se zauzeo za njega – reče Holidej. – I nemojte mu nikad više skidati čin, ser. Još jednog tako odanog čoveka, ova armija nije imala.

– Naredniče, vodite mister Holideja do devojaka – naredi Voker. – Verujem da želi s njima da razgovara.

Kada je vitka Holidejova prilika zamračila ulaz od drugog šatora, skoči Mili i raširi oči u neverici. Onda mu polete u zagrljaj i obavi mu ruke oko vrata. Kao da se iznenada u njoj probudila oluja, poteče niz njeno lice potok suza. Holidej ju je nežno gladio po kosi.

– Da li si već jednom postigao svoj cilj, ti, lovče na ljude? – upita ga Dženet, koja je stajala po strani i gledala ga sa mržnjom.

– Čeka na vas. Gore u brdima. Želite li da vas odvedem k njemu? – upita Holidej mirno.

Dženet odjednom izgubi dah. Crvenoglica i blistavih očiju gledala je Džordžijanca.

– Pačeke... mislite... on će me povesti sa sobom? – bila je sva van sebe.

U njenim očima više nije bilo ni traga mržnji.

– Hoćete li zaista s tim banditom poći u Nevadu? Bez penija u džepu?

– Fućkam ja na novac – odseče Dženet. – Ja ga volim.

– Videćemo da li i on tako misli – progundā Holidej. – Nemojte gajiti preveliku nadu. Upravo mi je oteo torbe i pretio mi puškom. Možda jašemo na našu sahranu.

Mili podiže pogled ka njemu. Tihim glasom, punim molbe, promuca – Povedi me sa sobom, Holidej. Povedi me, molim te. Otac mi je mrtav. Još nikad nisam bila ovoliko sama u svom životu. Ja ne znam kuda bih mogla da odem.

Holidej je ćutao. Dugo. Možda je to devojka kojoj će posle dugo godina dozvoliti da ga zove po imenu: Džone. Možda će joj on sam reći: zovi me pravim imenom. Hoću da budem za tebe drukčiji nego za ostale. Hoću da ponovo počnem...

Nije, naravno, znao da li to može. Čovek se vremenom ukopa u svoju sudbinu, čak i kad mu ona sama dođe, a da je on nije pozvao.

Jedan čas kasnije, napustili su tvrđavu. Niko ih nije zaustavljao, čak je i major Voker bio srećan što više ne mora da snosi odgovornost za devojke. Naročito sada, kada mu predstoje veliki naponi da umiri Navahose i da i ovde ponovo otvori vrata civilizacije... na tu reč, osmehnuo se prilično gorko. Šta je u njegovom životu bilo civilizovano? Ratovi... i samo ratovi...

Sunce je već bilo nisko na zapadu kad su stigli do platoa. Holidej se osvrte i

oštro osmotri okolinu. Ako se prevario u Pačeka, svaki čas može doleteti smrtonosna kugla. Ali ništa se nije događalo.

Holidej zaustavi konja i ponovo se osvrte. Mesto na kome je stajao Pače-ko, sada je bilo prazno.

– Prokletstvo – huknu Džordžijanac. – Valjda se nije je u poslednjem trenutku predomislio i zbrisao s novcem?

– Ne, amigo, ja sam još tu – začu se Pačegov glas sa jedne stene.

Ponovo je držao „vinčesterku” upere-
nu u Holideja.

– Šta sad misliš, Holidej? Možda, isto što i ja? Treba samo da pritisnem oroz i biće sve kako ja hoću.

– Onda pritisni već jednom – viknu Džordžijanac. – I ako Dženet i posle toga odluči s tobom da jaše, onda ste potpuno jednaki.

– Pače-ko! Ne, Pače-ko. Nećeš valjda... ja... ja ne mogu više...

Pače-ko spusti pušku i nasmeja se.

– Bez brige, mila. Ovaj tip mi je toliko solio pamet, dok nisam konačno nešto

shvatio – reče i dohvati torbe koje su stajale sakrivene iza jedne stene. – Tu je novac. Oduzi ga u Klifton i pozdravi mog tasta s naše strane. Jednom će moj prvi sin poslati svom dedi iz Nevade pismo. Možemo ga čak i posetiti, ako se nekad predomisli.

Torbe padoše pred Holidejove noge. Dženet potrča između stena i baci se sva srećna Pačeku u naručje.

– Ja... ja moram da vam se zahvalim – obrati se Dženet Holideju.

Onda su sva lica ozarili osmesi. Iznenada videše ostali da Holidej drži nešto u ruci. Zatim taj smotuljak pruži Dženet. Ona je zbunjeno gledala u svežanj banknota.

– Šta treba da radim s tim, mister Holidej?

– Radite šta hoćete.

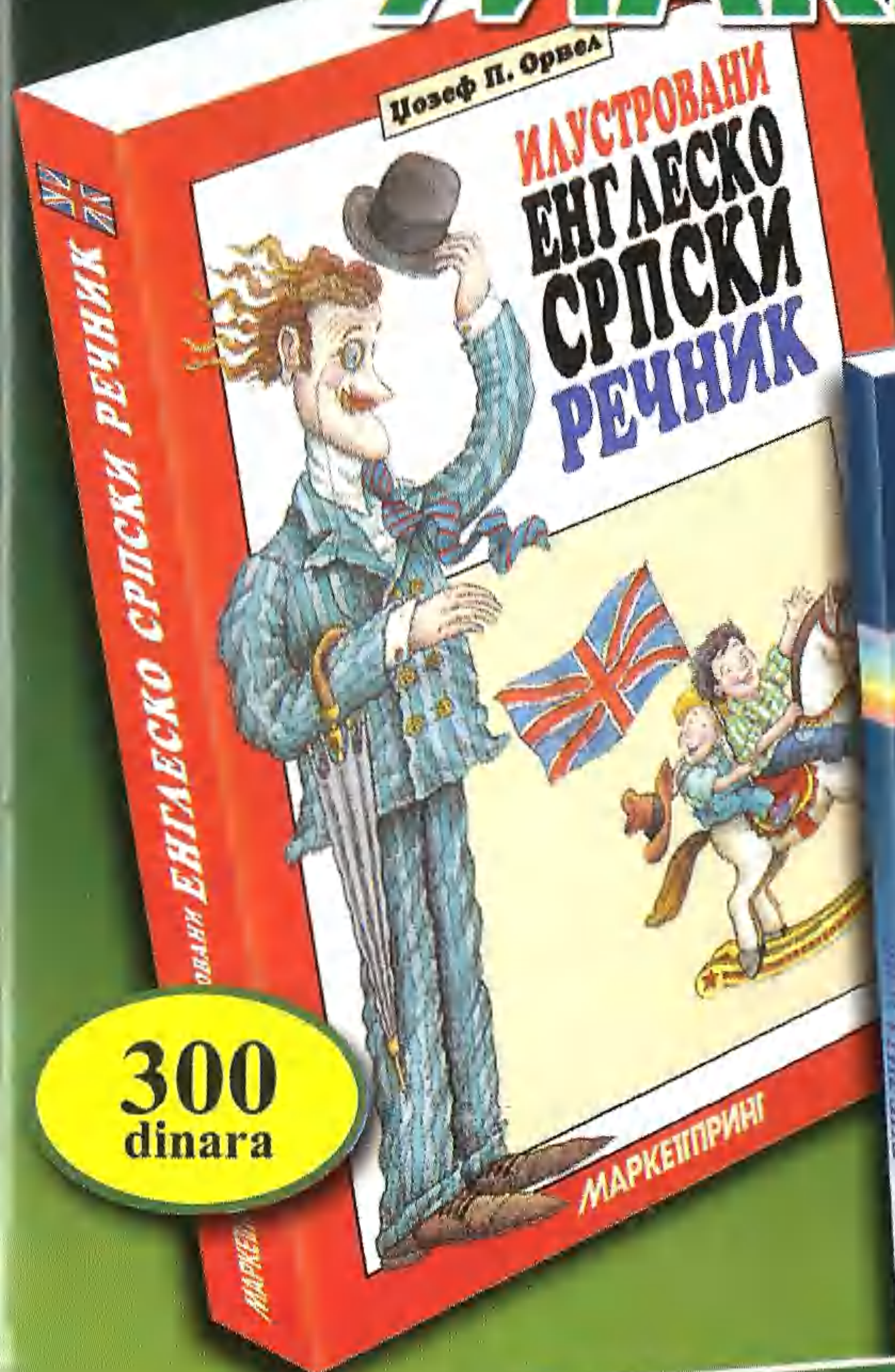
– Ali šta je to?

– To je polovina moje nagrade. Ostalo čuvam za Mili i sebe.

Pogledavši u plavokosu devojku, Holidej pruži ruku prema njoj. Ona je uhvati i uzvрати mu srećnim osmehom...

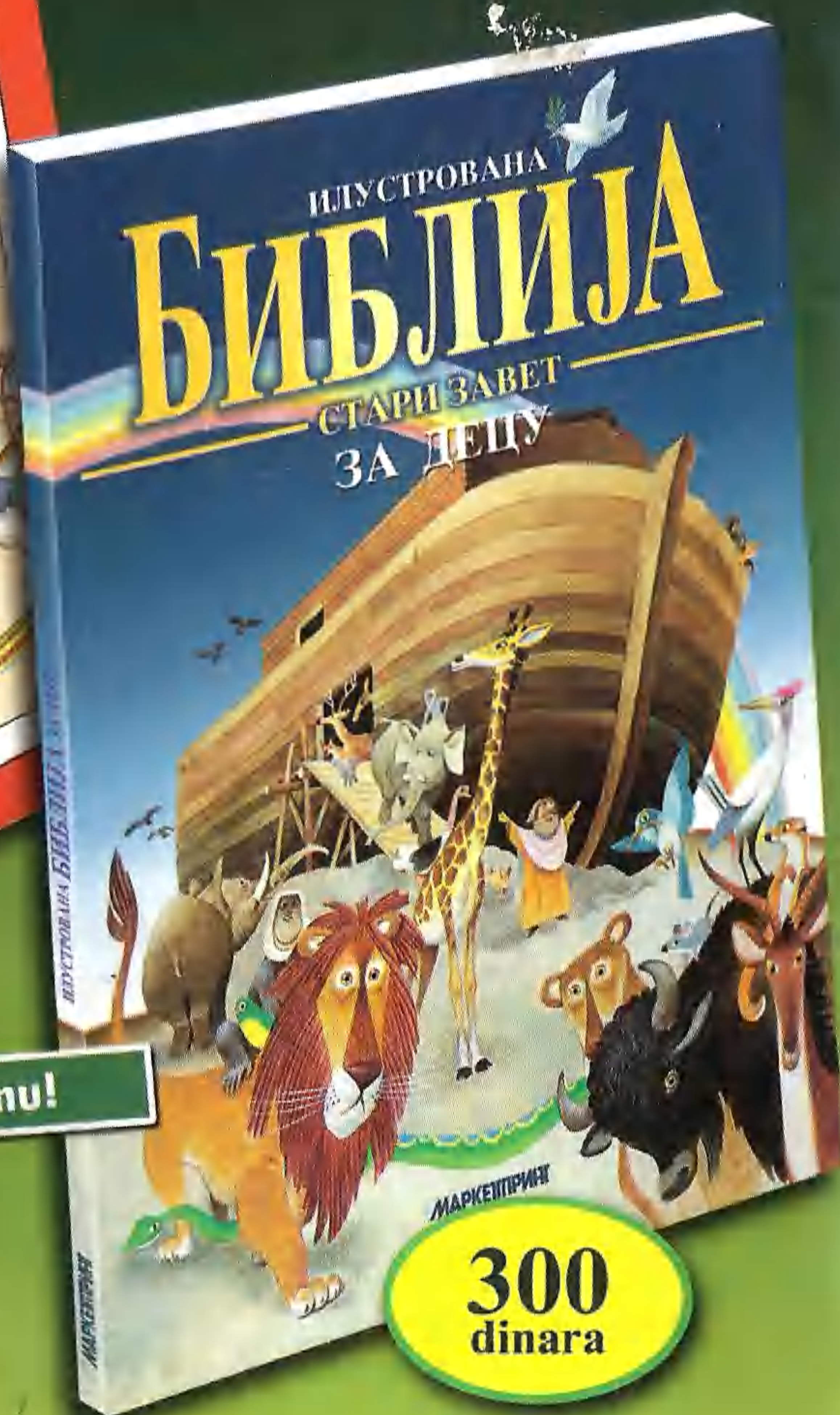
KRAJ

MARKETPRINT

300
dinara

Poštarina uključena u cenu!

300
dinara

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002